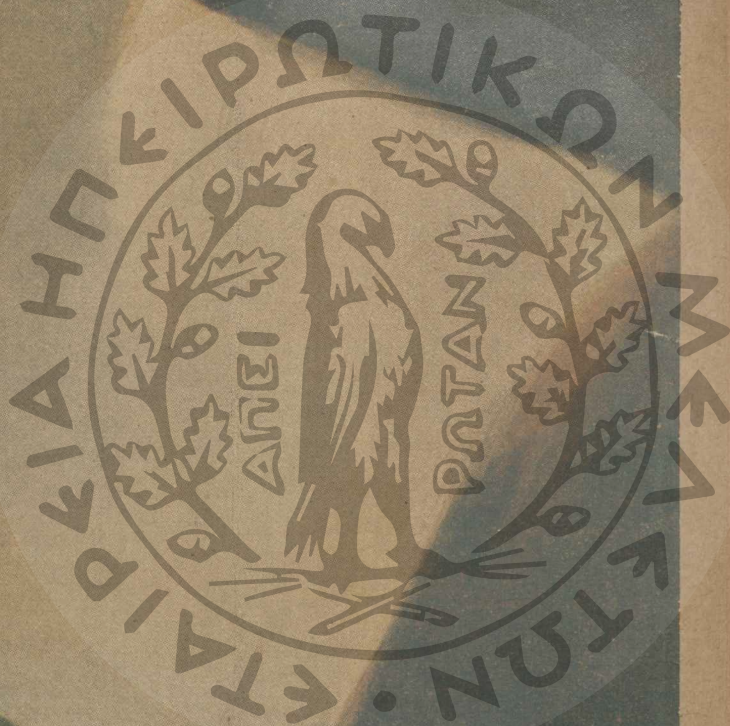

ΜΠΟΝΚΕΤΟ

ΣΕΛΙΔΕΣ 60
ΔΡΑΧ. 4.

ΕΤΟΣ 13^{ΟΝ}
ΠΕΡ. ΟΔΟΣ Β
ΑΡ. 34 - (651)

ΙΤΑΛΙΚΗ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΣΤΕΡ
ΛΟΜΠΙΑΡΝΤΟ

(Η κυρία Ροζα Άλφιέρι στη μαρκησία Άννα Νταλμάσσο).

ΡΩΜΗ, Άπρίλιος 19..

Θά με θυμάστε σίγουρα ακόμα, αν κι' έχω τόσα χρόνια να σας δω. Έφταιξα τόσο απέναντί σας που δεν θρίσκω λόγια να δικαιολογηθώ. Νά ξεχάσω σας όλο αυτό το διάστημα, να μη γραφώ καθόλου σ' εσάς, την αγαπημένη και γλυκιά φίλη με τα λευκά μαλλιά που με χάρεινε όταν ήμουν μικρούλα, που με συνώδευσε όταν έγινα νύφη στο θωμό, που με συμβούλευσε πώς έπρεπε να φερθώ ως σύζυγος!.. Νά ξεχάσω, εσάς, τη νουνά μου!... "Ω! η εύτυχία μου μ' έκανε γνωστή... Μά τώρα που έγινα δυστυχισμένη, σας θυμήθηκα πάλι..."

Ναι, είμαι πολύ δυστυχισμένη, μά γι' αυτό φταίω μονάχα εγώ. Τιμωροῦμαι για ένα σφάλμα πολύ σοβαρό, μά τιμωροῦμαι πολύ σκληρά. "Αν σας γράφω τώρα, το κάνω για να δω λίγη ανάκούφισι και γιατί είσθε μία γυναίκα που μπορεί να με καταλάβει. Το κάνω επίσης και για να δικαιολογηθώ λίγο. "Αν τὰ έλεγα όλ' αυτά στον 'Ιούλιο, θά με κοροϊδεύει: θά μου έλεγε ότι είνε γελοίες προφάσεις κι' ότι δεν ήμουν τίμια γυναίκα, ενώ αυτός μ' αγαπούσε κ' ήταν υποδειγματικός σύζυγος. Λέω «ήταν», γιατί ο 'Ιούλιος μ' εγκατέλειψε πρό ενός περίπου χρόνου, από τότε δηλαδή που ανακάλυψε την προδοσία μου.

Σας εξορκίζω, νουνά μου, μη με κυττάτε μ' αυτό το αυστηρό βλέμμα, μην αφήνετε το πλεχτό που φτειάχνετε για κάποιο φτωχό παιδάκι να πέση απάνω στα γόνατά σας απ' την κατάπληξί σας, γιατί θά με κάνετε και σεις να κλάψω, και δεν θέλω πειά να κλάψω. Έχουσα τόσα δάκρυα μέσα σ' ένα χρόνο, ώστε τα μάτια μου στεγνώσαν.

Άκούστε, έζησα πολύ εύτυχισμένη με τον 'Ιούλιο τὰ δυο πρώτα χρόνια του γάμου μου. Μά έπειτα, σιγά-σιγά, η διάφορες ασχολίες του και προπάντων η πολιτική, τον άπομάκρυναν από μένα. Περνούσαν ήμέρες χωρίς να τον δω, γύριζε άργα τις νύχτες κουρασμένος κι' ελάχιστες ήσαν ή στιγμές που αφιέρωνε σέ μένα και στην αγάπη μου που τον λαχταρούσε...

Έτσι τον προπερασμένο Αυγούστο, έπειδή μου τὸ υπέδειξαν οι γιατροί, μ' άφησε να πάω μόνη στο Σορρέντο. Έπληττα, πολύ εκεί χωρίς συντροφιά, όταν ένας φίλος του, ο δικηγόρος Άρμάνι, ο οποίος στη Ρώμη ζούσε περισσότερο στο σπίτι μας παρά στο δικό του, ήρθε να με συναντήσει...

Τὸ πρώτο θράδυ της άφίξεώς του έκανε πολύ ζέση. Είχαμε μείνει μόνοι στην τράτα του ξενοδοχείου, ενώ οι άλλοι έκαναν τον περίπατό τους μέσα στα δέντρα, ώνειροπολούσαν, αγαπιόντουσαν ή σέας... Σκεφτόμουν τον 'Ιούλιο, που με παραμελούσε κι' ένοιωθα μία τρελλή επιθυμία να τον ξαναδώ, να ξαναερωώ, να ξαναερθώ τὰ χάδια του, τὰ φιλά του...

Κι' έξαφνα, χωρίς να τὸ καταλάβω πώς έγινε αυτό, αὐ-

σθάνθηκα ένα άλλο στόμα να φιλά τὸ δικό μου και δυο άλλα χέρια να με σφιγγουν με πάθος...

Ναι, δεν κατάλαβα, δεν ξέρω πώς έγινε αυτό. Τὸ μόνο που ξέρω είνε πώς, όταν ξαναερέθηκα μόνη στην κάμαρή μου, σωριασμένη στο κρεβάτι μου, αισθάνθηκα τὴν ανάγκη να ξεσπάσω σ' ένα άπελπισμένο κλάμα. Εκείνη τὴ νύχτα άποκοιμήθηκα πολύ άργά, συντριμμένη κι' έκμηδενισμένη.

Τὸ άλλο πρωί, μόλις ξύπνησα, έπειτ' από έναν ύπνο βαρὺ, εφιαλτικό, είχα τὴ συνείδησι ότι ὑπῆρχε κάτι καινούργιο στη ζωή μου: "Ενας έραστής! Τί μεγάλη λέξις! Νόμιζα πώς είχα όνειρευθῇ, μά τὰ μάτια μου έκαιγαν τόσο από τὰ δάκρυα που είχα χύσει, ώστε άναγκάστηκα να πεισθώ για τὴν αλήθεια. "Αν σας πῶ τώρα ότι δεν αγαπούσα καθόλου τὸ δικηγόρο Άρμάνι, ελπίζω πώς θά με πιστέψετε — αν και αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια μ' επιβάρυνῃ ακόμα περισσότερο. Δεν συλλογίσθηκα ποτὲ ν' άπατήσω τὸν 'Ιούλιο μαζί του και αν, έπειτα από τὸ μοιραίο εκείνο θράδυ, ξεακολούθησα να τὸν βλέπω, τὸ έκανα αυτό, γιατί δεν μπορούσα να τὸν άποφύγω.

Είχα έναν τρελλὸ φόβο μήπως αντίληφθουν τίποτε στο «Ξενοδοχείο Βιττώρια» όπου έμενα και όπου έμεναν επίσης πολλοί γνωστοί δικοί μου και τοῦ συζύγου μου. Μου φαινόταν πώς όλος ὁ κόσμος διάβαζε στα μάτια μου ότι είχα έραστή, ότι τὸ καταλάβαινε από τις κινήσεις μου, από τὰ λόγια μου...

Φεύγοντας από τὸ Σορρέντο, άποφασισάμε με τὸν Άρμάνι να ξαναερεθούμε στη Νάπολι, στο ξενοδοχείο «Μπερτολίνι». Αὐτὸς θά έφτανε εκεί πρώτος και θά διαλέγε δυο συνεχόμενα δωμάτια. "Επειτα θάπληγαινα κι' εγώ με ψευδώνυμο. Κι' έτσι πράγματι έγινε.

Θά μου πῆτε τώρα πώς είμαστε δυο άσχητοι και άχαρτε άπόλυτο δική, μά δεν ήξερα πώς να φυλαχτῶ και δεν μπορούσα να συμβουλευθῶ κανέναν. Έξοι ο 'Ιούλιος ανακάλυψε τὴν προδοσία μου, εידιοποιημένος από μί' άόλυτη ἐπιστολή που τὸν έστειλε κάποιος φίλος του, ὁ οποίος έρωτοτρόπουσε μαζί μου και τὸν οποίο είχα άποκρούσει... Η ματαδοσία τῶν ανδρῶν είνε άπέρανη. Δεν παραδεχόνται ότι μία γυναίκα μπορεί να ἔχη προτιμήσει κι' έκδικούναι σκληρά τὴ γυναίκα που δεν τους προτίμησε.

Ο 'Ιούλιος ήρθε και μάς βρήκε στο ξενοδοχείο «Μπερτολίνι». Δεν έκανε ούτε φασαρίες, ούτε σκάνδαλα. Εγώ πάλι δεν τὸν άρνήθηκα τίποτε. "Ημουν στην ψυχική κατάσταση τοῦ ανθρώπου που βλέπει έξαφνα τὴ ζωή του ν' αναστατώνεται, γιατί έχασε με μάς τὴν περιουσία του, ἡ γιατί έμαθε ότι είνε προδεδωμένος από μί' άνίστη αρρώστεια ἡ ότι έκασε τὸς δικούς του ενα αυτόκνητο.

Δεν καταλάβαινα πειά τίποτε. Δεν μιλούσα, δεν προσπαθοῦσα να λογικευθῶ. Προ-

"Αισθάνθηκα ένα στόμα να φιλά τὸ δικό μου..."

πάντων δεν υπερασπιζόμουν τον εαυτό μου.
 "Ο Ίουλιος υπέφερε πολύ, ο φτηνός μου αγαπημένος! Η κατάσταση του μου προκαλούσε τέτοιο πόνο, ώστε θα ήθελα ν' ανοίξω τις φλέβες μου μπροστά του, για να του αποδείξω ότι τον αγαπούσα ακόμη, ότι τον αγαπούσα πολύ, ότι ποτέ δεν τον είχα αγαπήσει με περισσότερη φροσύνη...
 Για να αποπλύνω την προσβολή, μονομάχησα με το φίλο του. Ο Ίουλιος που επέτιθετο νευρικά έναντιον του αντίπαλου του για να τον χτυπήσει με κάθε θυσία, πληγώθηκε στο τέλος απ' αυτόν. Εύτυχως, το τραύμα του ήταν εντελώς επιπολίο. Κατόπιν πήραμε διαζύγιο. Κι' αυτό ήταν όλο.

Τό σπίτι μας έκλεισε. Έγώ πήγα κι' εγκαταστάθηκα σ' ένα μικρό διαμέρισμα στο θάθος της οδού Νομεντάνα, όπου κρύβω τον άπεραντο πόνο μου, γιατί αγαπώ ακόμα τον Ίουλιό και θά τον αγαπώ πάντα περισσότερο. Η αγάπη μου συντηρείται και φουντώνει ολοένα από την τύψη που νοιώθω για το κακό που του έκανα κι' από την οδυνηρή ντροπή που νοιώθω γιατί έχασα οριστικά κι' ανεπανόρθωτα την εκτίμησή του.

Κάθε τόσο, νοιώθω μ' ακατανίκητη επιθυμία να τόν ξεναϊδώ και τότε πηγαίνω και τόν παραμονεύω, ώρες δολοκλήρες, στις γωνιές των δρόμων από τους οποίους περνάει, ή, τρυπωμένη μέσα σ' ένα ταξί, στην έξοδο των θεατρών που ξέρω πως προτιμάει. Οί σωφέρ θα με παίρνουν για να τρελλή ή τουλάχιστον για μια τρομερά ζηλότυπη σύζυγο. Όταν τόν βλέπω να παρυσιάζεται, μου φαίνεται πως σταματάει η καρδιά μου και η επιθυμία να ριχτώ στην άγκαλιά του γίνεται τόσο δυνατή, ώστε αναγκάζομαι να φύγω τρέχοντας για να μη το κάνει αυτό. Ξέρω καλά τόν Ίουλιό. Είναι άδυσώπητος. Η σοβαρότης του χαρακτηρίζεται, η αντίληψή του περί τιμής, ο πόνος που βιώνει και νοιώθει ακόμα, γιατί έχει ύφος κουρασμένο και γερασμένο, τόν εμποδίζουν να συγχωρήσει...

"Εμαθα τό σπίτι του και πήγα εκεί σαν υπηρέτρια, να κρυφτώ στο θυρωρείο, για να δω ποιές γυναίκες τόν επισκέπτονται. Περίμενα μάλιστα, δαγκώνοντας τα χείλη μου μέχρι αίματος — τόσο υπέφερα! — ως την ώρα που η γυναίκες αυτές, ή φίλες του, έφυγαν. Όλες αυτές ή γυναίκες μου μοιάζουν, γιατί ο Ίουλιος λατρεύει τόν τύπο μου. Μου έλεγε άλλοτε πως συγκεντρώνω όλα τα στοιχεία της ωμορφιάς που δνιευρεύταν πάντα να βρή σε μια γυναίκα. Κ' είχα τώρα την εντύπωση ότι τις γυναίκες αυτές τις έκανε φίλες του, σπρωγμένος από επιθυμία για μένα.

Καταλαβαίνετε, νουνά μου, πόσο υπέφερα! "Ετσι μια μέρα, αφού είδα να φεύγει απ' το σπίτι του μια νεαρή δακτυλογράφος που την είχε στην υπηρεσία του, τόν καιρό που ζούσαμε μαζί και που την είχε διώξει επειδή τη ζηλεύα, γιατί έλεγε πως μου έμοιαζε — δεν ξέρω κι' εγώ ακόμα πως βρήκα τό θάρρος να χτυπήσω την πόρτα του... Δεν ξέρω τί μ' έσπρωξε να τό κάνω αυτό.

Ο Ίουλιος ήρθε και μ' άνοιξε χωρίς την παραμικρή υποψία. Μά μόλις με είδε, χλώμιασε ξαφνικά και τό πρόσωπό του πήρε μια έκφραση σκληρότητας. "Ήμουν τόσο συγκινημένη, έτρεμα τόσο, ώστε έπρεπε να με λυπηθή.

Μπήκα μέσα χωρίς να με προσκαλέσει και, χωρίς ν' αντιλαμβάνωμαι τί έλεγα, τραύλισα:

— Γιατί, Ίουλιό, δέχεσαι τόσες γυναίκες;
 Μιλιά δεν θυγέκε απ' τό στόμα του.
 — Ναι, τόσες γυναίκες... ξαναείπα. Τις είδα σχεδόν όλες...
 — Γιατί φοβάσαι, απάντησε τέλος, μήπως, αν δεν τις άλλαζα τόσο συχνά, έρωτευθώ καμμία... Κ' ή γυναίκα δεν άζειει ν' αγαπιέται...

— Γιατί βρίσκεις γυναίκες που μου μοιάζουν;
 — Γιατί μου άρεσε περισσότερο από τις άλλες, μου άπάντησε με ύφος θλιβερό σαν να μιλούσε στον εαυτό του. Μέσ' τη φωνή του υπήρχε τέτοια θλίψη και τόσο νοσταλ-

γική επιθυμία, ώστε θά ήθελα να πέσω γονατιστή μπροστά του και να φιλήσω τά πόδια του. Δεν είχα παρό μια επιθυμία: να έξευτελισθώ. Και είπα:

— Άφού με λαχταράς τόσο, γιατί δεν με παίρνεις σαν μια από τις φίλες σου; Αυτό θά σε θεραπεύσει ίσως.
 Πώς μπόρεσα να του κάνω μια τόσο φριχτή πρόταση; Συνέτελεσε τάχα σ' αυτό ο άκατανίκητος πόνος του ή ίσως ή φλογερή μου έλπίδα να έξιλεωθώ στά μάτια του με μια προσφορά τόσο ταπεινωτική;

Με κύτταξε σκεπτικός. Και τέλος, είπε:
 — Γιατί όχι. Η ιδέα σου μου άρεσει...

Και, χαμογελώντας μοχθηρά έπρόσθεσε: «Είνε αντίξοα σου!». Άνταξία μου! Μου τό είπε αυτό σαν να είχα νικήσει μια γυναίκα του δρόμου κι' όχι μια δυστυχήμενη που μετανόουσε και που τη θασάνιζαν ή τύψεις κι' ό έρως...

"Σε! οί άντρες, ποτέ δεν με καταλαβαίνουν!
 Μ' έσφιξε με λύσσα στην άγκαλιά του χωρίς να με φλαή. Δεν τόν είχα δη ποτέ έτσι... Τί είχε γίνει ή εύγνοια των τρόπων του και των κινήσεών του που τη διαπρόσε και σ' αυτόν ακόμη τόν έρωτα;... Άπομακρύνθηκε κατόπιν, σχεδόν με όργη, ενώ εγώ ήθελα να τόν σφιξώ ακόμα τρυφερά στην άγκαλιά μου, όπως άλλοτε.

"Όταν θέλησα να φύγω, πού έξευτελισμένη από τη στιγμή που είχα μπη, τόν ρώτησα, πεσμένη γονατιστή μπροστά του, αν θά μπορούσα να τόν ξαναϊδώ. Μου απάντησε ναι, δι μπορούσα να πηγαίνω να τόν βλέπω συχνά, και συγχρόνως μου έδωσε ένα φάκελλο.

— Θέλεις να τόν ρίξω στό ταχυδρομείο; τόν ρώτησα.
 — Όχι. Είναι δικός σου. Έτσι κάνω με τις έρωμένες μου. Είσα και σ' αυτές έρωμένες μου και θά σοφί φέρωμαι όπως και στις άλλες...

Μόλις θρήθηκα έξω, άνοιξα τό φάκελλο τρέμοντας. Μάτευσα πως έκλεινε δηλητήριο για μένα, μά δεν μπορούσα να καταλάβω τί ακριβώς περιείχε...

Είχε ένα χαρτονόμισμα, ένα χαρτονόμισμα τών χιλίων λιρετών, που τό έχωσια με λύσσα.

Κι' από τότε, κάθε φορά που φεύγω απ' τό σπίτι του, μου δίνει ένα τέτοιο φάκελλο, που τόν παίρνω σιωπηλά και τόν σχίζω κομματάκια, μόλις θρεθώ έξω. Θά ήθελα να τόν σχίζω μπροστά του, αν δεν φοβόμουν μήπως τόν έξοργίσω και τό χάσω όλα... Δεν μπορώ να συντρίψω με τά ίδια μου τά χέρια τόν τόσο λεπτό δεσμό που μάς ένώνει ακόμη...

Γράφτε μου, νουνά μου, κάτι γλυκό και τρυφερό. Είμαι τόσο μόνη και υποφέρω τόσο, ώστε είνε αδύνατον να μη σας εμπνεύσω λίγο οίκτο...
 Σας φιλώ τρυφερά,

ΡΟΖΑ ΑΛΦΙΕΡΙ

Και διά την αντιγραφή
 ΕΣΤΕΡ ΛΟΜΠΑΡΝΤΟ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥ

Κάποτε ένας δικηγόρος αγόρευε στό Πρωτοδικείο τών Πιστοισών με ίσχυρά φωνή και φλογερό μένος. Ένώ όμως έρρεσκότανε στό ζενιθ της ρητορικής του ευφραδείας, αντίχρησε ξαφνικά απ' τό δρόμο ή ήχηρή φωνή κάποιου γνωστού τετραπόδου, διακρινομένου διά την άκραν υπομονητικότητα του. Άμεσως, όπως ήταν φυσικό, τό άκροατήριο άρχισε να γελά.

Ένας άλλος δικηγόρος, αντίπαλος του ρητορευόντος, παρείλασε τότε τόν δμιλούντα να σταματήσει πρds στιγμην την άγόρευσί του, ώσπου να τελειώσει ή ξαφνική και όλιγον διαρκούς αυτή συναυλία.
 "Όταν άποκατεστάθη ή τάξις, ό δικηγόρος έξακολούθησε τό λόγο του ως έξης:

— Παρακαλώ τό σεβαστό δικαστήριο να με συγχωρήσει αν διέκοψα την άγόρευσί μου. Αυτό όμως τόκανα πρds χάριν του άξιοτίμου κυρίου... συναδέλφου!

— Άφού με λαχταράς τόσο, γιατί δεν με παίρνεις σαν μια από τις φίλες σου;

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

Τά έκπληκτικά έπαγγέλματα του Π. Κυριακού, Κατασκευαστής... άετών και καθηγητής... στη «Σχολή Σφεντόνας». Πώς έγινε εργολάβος «κουδουνιών», «μονατζής» και έμπορος κώκ. Η ζωή του στο καπνοκοπτήριο κ' ή δόξας του στον Καραγκιόζη του Μόλλα. Τό βιοποριστικό έπάγγελμα της μοναδικής «ντιζέ» μας Σοφίας Βέμπο: Ταμίας σ' ένα κατάστημα ποδηλάτων. Ο Αύλωνίτης «κάλφας» στο ύποδηματοποιείο Τσάχ. Πώς βγήκε στο θέατρο κλπ.

Πριν ν' άρχίσουμε αυτή την τόσο ενδιαφέρουσα δημοσιογραφική έρευνά μας πρέπει να δώσουμε μια έξηγησι για τίς... αγαθές προθέσεις μας. Ο σκοπός μας λοιπόν δεν είναι να πειράξουμε τούς συμπαθείς καλλιτέχνες μας. Ξέρουμε άλλωστε ότι ό κόσμος έχει τίς άδυναμίες του, τίς φιλοδοξίες του και τίς παροδοξότητές του. Επίσης δεν έχουμε καμμία πρόκληση. Η έρευνά μας θά είναι άμερόληπτη και δεν έχει άλλο σκοπό από ν' άποκαλύψει στους θαυμαστάς των καλλιτεχνών μας τί τράβηξαν και πού αλοί παλαιαν στη ζωή ως πού να θρούν τό δρόμο τους. Κι' άλήθεια θάι τους υπέφεραν, άγωνίσθηκαν και δοκίμασαν ένα σωρό άπογοητεύσεις. Αυτόσο δεν χάσανε τό θάρρος τους. Και μία μέρα τέλος πραγματοποιήσαν τά όνειρά τους. Έν τούτοις κανείς σας δεν φαντάζεται από τί παράξενα έπαγγέλματα και έντελώς άσχετα με τό ταλέντο τους πέρασαν οι γνωστοί ήθοισιοί μας. Άπό μικρά παιδιά άγωνίσθηκαν να κάνουν διάφορα δουλειά. Και έτσι μόνο κατάφεραν ν' άνεθούν και να δοκιμάσουν τόν ένθουσιασμό της δόξας και τά χειροκροτήματα. Και για να παύσει θά σας αναφέρουμε μερικά παραδείγματα).

Ο ΠΕΤΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Ο συμπαθής θιασάρχης του «Καζινό» και πασίγνωστος ήθοισιός κ. Πέτρος Κυριακός, ό μοναδικός δημιουργός άγνων άθηνάικων τύπων, ό ιδεώδης «Έλλην της παρεξηγήσεως» του μερακιού και της ταξέρας δεν γεννήθηκε σε μέγαρο κ' ή μίριες δεν τόν κοιμούν σε χρυσή κούνια. Δοκίμασε όλη την σκληρότητα της ζωής κι' όλη την άδιαφορία των ανθρώπων που είχαν ένα... έκατοστάριχο στην τσέπη τους.

Μπορεί να δούλεψα σκληρά, μάς λέει, μπορεί να έκανα ένα σωρό «κομπίνες» στη ζωή μου, μά δεν έγινα τεμπέλης και κανείς δεν μπορεί να με κατηγορήσει ότι μ' έθρεψε...

Κι' άλήθεια ή ιστορία του κ. Πέτρου Κυριακού είναι τόσο παραδοξη!... Άπό μικρός είχε επιχειρηματικό πνεύμα. Σ' ηλικία δέκα χρόνων συναγωνίζονταν τούς έμπόρους τών χαρταετών. Έπαίρνε καλάμια και χρωματιστά τοιγαρόχαρτα, στρώνονταν στην αυλή του κι' έφτιαχνε αετούς. Κατόπιν τούς πουλούσε σε τιμές εύκαιρίας στά παιδιά τών συνοικιών, εφαρμόζοντας τόν γνωστόν όρκο: «έπί τη καταναλώσει τό κέρδος»! Έπαιείται ότι οι διάφοροι έμποροι δεν τόν χάνεσαν. Τόν κυνηγούσαν για να τού ξεκολλήσουν τ' αυτιά κι' ό Κυριακός άναγκάστηκε να παραιτηθή αυτού του έπαγγέλματος. Και έγινε... «σφεντονοποιός»! Έφτιαχνε σφεντόνες και τίς πουλούσε σ' όλους τούς... φιλοπετροπολέμους της παλιάς Αθήνας. Έπεινη την εποχή πράγματι ό πετροπόλεμος ήταν στις δόξες του. Κάθε συνοικία όπως σήμερα έχει τά «καλά πόδια» της, δηλαδή τούς καλούς ποδοσφαιριστές της, τότε είχε τίς «καλές σφεντόνες» της. Αυτές ή σφεντόνες τίς Κυριακός βίαν άγριους κι' αίματηρούς άγώνες στά Τουρκοβούνια, στό Λυκαβηττό, στό μνημείο του Φιλοπάππου και στό νταμαρί του Στρέφη. Ο Κυριακός παρακολουθούσε αυτές τίς συναντήσεις και... άπογοητευόταν. Παρατηρούσε ότι πολλοί δεν ξέραν να χειρισθούν τη σφεντόνα. Και τότε άπεφάσισε να ιδρύσει την περίφημη «Σχολή Σφεντόνας», στην οποία μαθήτευσαν πράγματι όλοι οι έσσοιοί του πετροπόλεμου. Πλήρως φυσικά δίδατρα κ' ήταν ύποχρεω-

μένοι ν' αγοράζουν τίς σφεντόνες τους από τόν Πέτρο Κυριακό, όπως οι φοιτητά αγοράζαν ύποχρεωτικώς τά βιβλία των καθηγητών τους. Στη «Σχολή Σφεντόνας» ό Κυριακός δίδασκε πετροπολεμική τακτική και τόν χειρισμό αυτού του κατ' έξοχην έλληνικού όπλου! Τούς μάθαινε πώς να πετάνε την «άρναούτικη» και την «κατεβαστή» και πώς να επιτίθενται κατά των έχθρών τους.

Μά και αυτή ή επιχείρησίς του μία μέρα άρχισε να μη πηγαίνει καλά. Οί «σφεντονοιστά» κηρύχθηκαν έχθροι της γαλήνης της πρωτεύουσας κ' οι χωροφύλακες τούς κυνηγούσαν και τούς κλείναν στό «φρέσκο». Ο Κυριακός λοιπόν άναγκάστηκε να κλείσει την Σχολή του και άρχισε να διέρχεται ήμέρας οικονομικής κρίσεως. Τού έλειπε ακόμη κι' ό καπνός κι' άναγκαζόταν να καπνίζει τοιγαρόχα τό «κόκορας»! Μά δεν έχασε τό θάρρος του. Έγκατέλειψε την άξιοπρέπεια του καθηγητού σφεντόνας και κάθε πρωί τά ξημερώματα πήγαινε και στεκόταν μ' ένα ζεμπίλι έξω από τό εργοστάσιο του Γκαζιού. Όταν δέ τά κάρρα με τν κώκ ξεκινούσαν για την Αθήνα, ό Κυριακός τά παρακολουθούσε και μάζεψε τό κώκ που έπεφτε από αυτά στό δρόμο. Έπειτα πηγαινε και τό πουλούσε στις γειτονιές κι' έβγαζε μερικές δεκάρες.

Κατόπιν γίνηκε χτίστης και φορτώθηκε τό πηλοφόρι. Μά μετά μία έβδομάδα κόπηκε ή μέση του ν' άνεβαινή τις σκαλωσιές και άποφάσισε ν' άλλαξη έπάγγελμα. Προσελήφθη λοιπόν σ' ένα παπουτσίδικο στην συνοικία του Μεταξουργείου κι' άνακατεύθηκε με τά σαυδλιά, τούς κεραμένους σπάγγους και τίς ξυλόπρκες. Ειδικεύθηκε μάλιστα στην κατασκευή παπουτσιών για τά μικρά παιδιά. Έγινε, όπως λένε,

«μονατζής» κ' ήταν γνωστός με τ' όνομα «Πετράν»! Μά και αυτή ή δουλειά δεν τόν ικανοποιούσε. Όσο κι' αν είχαν αυξηθή ή... γεννήσεις στό Μεταξουργείο, ή νοικοκυρές προτιμούσαν ν' άφήνουν τά παιδιά τους να κάνουν τά πρώτα βήματα τους ξυπόλυτα. Κι' ό Κυριακός άποφάσισε κι' αυτή τη φορά ν' άλλαξη έπάγγελμα. Πήλκισε δυο... γαϊδάρους, πήρε στην υπηρεσία του δυο παιδιά, κι' έγινε μανάβης! Άγόραζε τά μικρά ταμπάκια τών σταφυλιών που μέλαν σ' άμπέλια, τά «κουδούνια», τά φορτώνε στους γαϊδάρους και παρακολουθούσε τούς πιστορικούς που τά πουλούσαν στις συνοικίες. Ήταν, όπως μάς έβγαζε, εργολάβος «κουδουνιών»! Ύστερα έγκατέλειψε κι' αυτή την επιχείρησι και προσελήφθη στο καπνοκοπτήριο ως «ψαλιδιστής». Ψάλιδιζε δηλαδή τίς άκρες τών τοιγαρών που οι άλλοι εργάτες φτιάχναν με την «πίογκαν» και τό «σκουπιστήριο». Μά δεν άργησε κι' εκείνος να δοκιμάσει την άνεργία με την έφαρμογή τών μηχανών και σ' αυτή τη μηχανή. Μή ξέροντας πιά τί να κάνει, άποφάσισε να εκμεταλλευθή τη φωνή του. Και προσελήφθη στον Καραγκιοζοπαίχτη Μόλλα ως «μνατζής». Εκεί ό Κυριακός δοκίμασε την πρώτη καλλιτεχνική του δόξα! Έλεγε τόν άμνο του Μέγα Άλέξανδρου και του Χασημάτ τόσο όμορφα που ένθουσίαζε τούς πολυπληθείς τραγικοκόφρους θεατάς. Ο Μόλλας πράγματι (Συνέχεια στη σελίδα 54)

Ο Πέτρος Κυριακός... ύποδηματοποιός και για την άκριβειαν «μονατζής»!

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ'ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Πρίν ξαναγυρίσει στο σπίτι του, προμηθεύθηκε απλά, αλλά αναπαυτικώτατα επιπλα, τα οποία παράγγειλε να του στείλουν στο σπίτι του. Στο ίδιο σπίτι, στο οποίο καθόντουσαν, υπήρχε άδεια-νό στο πέμπτο πάτωμα ένα ωραίο διαμέρισμα, όπου η Τερέζα θα είχε όλες τις ανέσεις της.

Ο Άνδρέας το νοίκιασε, αν και έλπιζε ότι η Τερέζα δεν θα έμεινε πολύ σ' αυτό το σπίτι. Πολύ γρήγορα, θα μπορούσε να την εγκαταστήσει σε καλύτερο.

Εν τω μεταξύ, ο πυρετός της νέας γυναίκας είχε πέσει πριν από δύο μέρες.

Την άλλη μέρα, που ήταν Κυριακή, η Τερέζα σηκώθηκε για πρώτη φορά απ' το κρεβάτι της κι' ένοιωσε τόν έαυτο της αρκετά δυνατό. Εκείνο όμως που της έκανε εντύπωση ήταν ότι τα πρόσωπα όλων γύρω της είχαν μυστηριώδες ύφος.

Η Φράγκα, με την πρόφασι ότι ήθελε να κάνει διάφορα ψώνια, έβγαίνει κάθε τόσο έξω και, όταν γύριζε, δέν έμεινε ούτε στιγμή ακίνητη.

Δέν έτοιμασες ακόμα το τραπέζι; ρώτησε σε κάποια στιγμή η Τερέζα την αδελφή της.

Είπε έτοιμο κιόλας, της απάντησε η Φράγκα.

Η Τερέζα κύτταξε γύρω της εξαφισαμένη.

Δέν θα φάμε εδώ σήμερα, της είπε σά ν' άπαντούσε στην άπορία της η Φράγκα. Αφού είναι η πρώτη φορά που θα φας κι' εσύ μαζί μας, έτοιμασα το τραπέζι στο δικό σου διαμέρισμα.

Μά εκεί δέν μäs χωράει! είπε η Τερέζα. Που θα σταθούμε;

— Άς πάμε πρώτα, της απάντησε χαμογελώντας η Φράγκα, και τις παρατηρήσεις σου τις κάνεις αργότερα... Άνδρέας, πρόσφερε της το μπράτσο σου. Ίσως δέν θάχη ακόμη δυνάμεις να περπατήσει μόνη!...

Ο Άνδρέας έδωσε το μπράτσο του στη σύζυγό του και βγήκαν έξω. Αντί όμως να σταματήσει μπρος στην πόρτα του φτωχικού δωματίου όπου καθόντουσαν πρίν τους παραχωρήση ο Ροβέρτος το διαμέρισμά του, εξακολούθησε να προχωρή άργα μαζί με τη σύζυγό του προς τη σκάλα.

Μά που με πäs; ρώτησε η Τερέζα, μόλις το άντελήφθη αυτό. Μήπως τά έχασες από τη χαρά σου που με βλέπεις καλά;

— Όχι, όχι, της απάντησε ο Άνδρέας χαμογελώντας. Αφ'ηρέ με να σε οδηγήσω και κάνε λίγο υπομονή.

Σε λίγο έμπαιναν στο άνετο διαμέρισμα που είχε νοικιάσει για τη σύζυγό του.

Η Φράγκα είχε γεμίσει όλο τόν τόπο με λουλούδια και ο Ροβέρτος είχε τοποθετήσει σ' αυτό τα ωραιότερα αγάλματά του.

Η Τερέζα, αν και είχε περάσει όλη σχεδόν τη ζωή της μέσα σε πολυτελή μέγαρα, έβγαλε μιά κραυγή χαράς κι' εκπλήξεως μόλις δρέθηκε εκεί μέσα, τόσο όλα γύρω της ήταν κομψά και έθελγαν τα μάτια.

Το διαμέρισμα άπετελετο από κρεβατοκάμαρα, τραπεζαρία και σαλονάκι, μά όλα ήταν με τόσο γούστο επιπλωμένα, ώστε ευχαρίστως θα ζούσε εκεί μέσα και μιά κυρία της ανωτάτης άριστοκρατίας.

Μέσα σ' ένα γραφείο, ο Άνδρέας είχε θέσει όλα τα χρήματά που τού έμειναν απ' αυτά που τού είχε δώσει η θά-ρωνη Γιάκομπσεν.

— Έδώ έρiscεται, άγαπημένη μου, όλη η περιουσία σου, είπε στην Τερέζα. Έλπίζω ότι δέν θ' άργήσω να σου στείλω και άλλα. Τώρα πρέπει να φανής γενναία και να κάνης υπομονή.

— Ω! αυτό το διαμέρισμα θα μου φαινόταν το ωραιότερο του κόσμου, αν έμεινες και σ' κοντά μου. Άλλοιμονο όμως, είμαι καταδικασμένη να ζω όλομόναχη.

— Θα έρχομαι εγώ κάθε μέρα, είπεν η Φράγκα.

— Έξ άλλου, είπε ο Άνδρέας, θα έρχεται κι' ο Ροβέρτος

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

να σε βλέπει και να φροντίζει για σε. Δέν είν' έτσι. Ροβέρτε; Μο' το υποσχέθηκες κιόλας. Θα σου έμπιστευθώ την Τερέζα και θα φύγω ήσυχος.

— Αυτό, έννοείται, απάντησε ο νέος σφίγγοντας το χέρι του φίλου του.

Εν τούτοις, παρ' όλη την γενναίτητα του Άνδρέα, παρ' όλη την ανεξάντητη καλωσύνη της Φράγκα και την άφοσίωσι του Ροβέρτου, η τελευταία στιγμή πρδ της άναχωρήσεως, υπήρξαν τρομερές για την Τερέζα.

Καμμία λόγος, καμμία σκέψις δέν μπορούσε να μετριάση τη λύπη της.

Όταν έφτασε η τελευταία στιγμή, έπέμεινε να τόν συνοδεύση ως το σιδηροδρομικό σταθμό και ο Άνδρέας που δέν μπορούσε να την άποτρέψει, παρακάλεσε την Φράγκα και τόν Ροβέρτο να τούς συνοδεύσουν κι' αυτοί και να μην αφήσουν καθόλου μόνη της την Τερέζα.

Μπήκαν σ' ένα άμαξι κι' οι τέσσερες και τράβηξαν για το σταθμό του Βορρά. Η Τερέζα είχε καθήσει κοντά στον Άνδρέα, του κρατούσε τα χέρια, και άκουμπώντας το κεφάλι της στον ώμο του, έκλαιγε σιωπηλά, χωρίς να μπορεί να προσφέρει λέξι. Τού κάκου η Φράγκα κι' ο Ροβέρτος κατέβαλλαν υπεράνθρωπες προσπάθειες για να διασκεδάσουν τη λύπη της. Της μιλούσαν για την επιτυχία, για το μέλλον, για την έπιστροφή. Η Τερέζα φαινόταν πώς δέν άκουγε, πώς δέν καταλάβαινε τίποτε.

Εφτασαν τέλος στο σιδηροδρομικό σταθμό. Εκεί η τελευταία στιγμή πέρασαν πολύ βιαστικά, γιατί το τρένο θα έφευγε άμέσως.

Ο Άνδρέας, αφού τοποθέτησε τα πράγματά του σ' ένα θάγόνι, κατέθηκε πάλι βιαστικά, φίλησε τη Φράγκα, έπειτα το Ροβέρτο και τέλος, άγκαλιάζοντας την Τερέζα, την έσφιξε άπάνω στην καρδιά του.

Η νέα γυναίκα ήταν σε τόσο έλεεινή κατάσταση, ώστε με δυσκολία άντιλαμβάνονταν τί γινόταν γύρω της και λίγο έλειψε να λιποθυμήση.

— Αντίο, Τερέζα μου, χαιρε! έλεγε ο Άνδρέας, παραπαθώντας να συγκρατήσει τούς λυγμούς του. Πρέπει να φανής γενναία... Προσπάθησε!... Δέν θ' άργήσουμε να συναντηθούμε και πάλι...

Μά βλέποντας τη χλωμάδα της να μεγαλώνη όλοένα, την άπόθεσε στην άγκαλιά του Ροβέρτου και είπε:

— Σου την έμπιστεύομαι. Η Φράγκα κι' εσύ θα την προσέχετε!

— Θα την προσέχω κι' εγώ! φώναξε η μίς Σίμπυλ, η οποία έφτασε εκείνη τη στιγμή λαχανιασμένη στο σταθμό.

Ξέρεις, Άνδρέα, πώς είνε κόρες μου κι' η δού... Μά ο Άνδρέας δέν πρόφτασε ν' απαντήσει. Το κούνημα της άναχωρήσεως είχε σημάει κι' η άμαξοστοιχία ξεκινούσε άργα... Για να την προφτάση άναγκάστηκε να τρέξει και να τη δήσει.

Ενώ ο σιδηρόδρομος άπομακρυνόταν, ο Ροβέρτος, η Φράγκα και η μίς Σίμπυλ, τοποθετούσαν την Τερέζα, σχεδόν άναίσθητη πειά, άπάνω σ' ένα πάγκο. Η Φράγκα είχε μαζί της ένα φιαλίδιο με άλατα, μά επειδή δέν έφεραν κανένα άποτέλεσμα, ο Ροβέρτος έτρεξε να φέρη ένα ποτήρι νερό.

Καθώς ξαναγύριζε βιαστικός συνάντησε μιά μαυροφρεμένη κυρία, ηλικιωμένη λίγο, αλλά θαυμασίας ώραια, η οποία φαινόταν να προχωρή κι' αυτή πρδ το μέρος όπου έρiscόντουσαν η Φράγκα κι' η μίς Σίμπυλ.

Με τη θία που προχωρούσε ο Ροβέρτος την έπιασε έλαφρά και, καθώς ύποκλήθηκε για να της ζητήσει συγγνώμην, τα μάτια του συναντήθηκαν με τα δικά της.

— Συγγνώμην, κυρία μου, ψιθύρισε. Είμαι άδικαιολόγητος για την άπροσεξία μου.

Ο ήχος της φωνής του έκανε τη μαυροφρεμένη κυρία ν' άνατριχίση και να τόν κυττάξει με τη μεγαλύτερη προσοχή. Έπειτα χαμογέλασε και τού απάντησε:

— Η άπροσεξία είνε φυσικό πράγμα.

Το χαμόγελο της και το γλυκό βλέμμα που τού έρριξε καταλήφουσιν το νεαρό γλυπτή.

— Θεέ μου! είπε μέσα του. Πόσο γλυκεία, πόσο συμπαθητική είνε αυτή η κυρία.

Άλλά εξακολούθησε να προχωρή, γιατί η Φράγκα περιμενε άυπόμονα το νερό.

Σε λίγο η Τερέζα συνήλθε κι' άνοιξε τα μάτια της. Μόλις είδε την Σίμπυλ κοντά της, πήρε το χέρι της στο δικό της και ψιθύρισε:

— Ά! καλή μου Σίμπυλ, τί μεγάλη δυστυχία είνε αυτή για μένα!

— Πρέπει να φανής γενναία! της απάντησε η Σίμπυλ. Κι' αν έφυγε, μήπως δέν θα ξαναγυρίση; Έπειτα όσο θα λείπαι, δέν θα σ' αφήσουμε μόνη.

Η Φράγκα έκλαιγε. Έξαφνα όμως το βλέμμα της έλαμψε χαρούμενα. Πίσω απ' το Ροβέρτο είχε διακρίνει τη θάρωνη Γιάκομπσεν, γιατί αυτή ήταν η μαυροφρεμένη κυρία με την οποία είχε διασταυρωθή πρδ όλίγου ο Ροβέρτος.

Η θάρωνη πλησίασε τότε την Τερέζα και της είπε:

— Φάνηκες γενναία, Τερέζα, αφήνοντας το σύζυγό σου να φύγη μόνος. Γι' αυτό ήρθα εδώ μόνη μου να σου έκφράσω τη συγκίνησή μου για τη γενναία άπόφασί σου και να σου άναγγείλω ότι ο χωρισμός σας δέν θα βαστήξη πολύ.

— Άς μου λείπουν οι έπαινοί σας, απάντησε η Τερέζα που ο πόνος του χωρισμού την τρέλαινε... Κάνατε το καλό με τρόπο τρομερό για μένα, χωρίζοντάς με από τόν μόνο άνθρωπο που μ' αγαπάει και θέλει την ευτυχία μου!

— Και τί είνε μπροστά σ' όλη μας τη ζωή ο χωρισμός για δύο ή τρία χρόνια, όταν άπ' αυτόν θα προκύψη μιά μεγάλη ευτυχία; είπε η Παυλίνα. Αντί να με καταριέσαι, θα έπρεπε μάλλον να μ' εύλογης, γιατί σου παρέχω τόν τρόπο ν' άποβείξης σ' όλο τόν κόσμο ότι δέν διάλεξες για σύζυγο έναν τυχοδιώκτη που άπέδωλεπε στην περιουσία σου και στις άριστοκρατικές σου σχέσεις, αλλά έναν άνδρα γενναίο, άποφασισμένο να μοχθήση για σενα και ίκανό μονάχα με την δραστηριότητά του και τις δικές του δυνάμεις ν' άποκτήση περιουσία.

Ο Ροβέρτος άκούγοντας τά λόγια αυτά και βλέποντας τη μεγαλοψυχία που έλαμπε στα μάτια της θάρωνης, ένιωθε μιά θαυμάτη συγκίνησι. Η φωνή της έφτανε ως την καρδιά του.

— Σας παρακαλώ, απάντησε η Τερέζα, αφήστε με επί του παρόντος. Τώρα δέν βλέπω, δέν καταλαβαίνω τίποτε άλλο παρά ότι με χώρισαν από το σύζυγό μου. Αργότερα θα μπορέσω να σας εύχαριστήσω.

Τώρα όμως αφήστε με στη θλίψη μου.

— Ά! Τερέζα! φώναξε η Φράγκα χωρίς να θέλη. Είσαι άδικη! Είσαι σκληρή!

Και, πέφτοντας στην άγκαλιά της θάρωνης Γιάκομπσεν, ψιθύρισε μ' άπέραντη λατρεία:

— Χρυσή μου νουνά, σε παρακαλώ, συγχώρησε την! Είνε τόσο πολύ λυπημένη!... Δέν θ' άργήση όμως να συνέλθει και ν' αλλάξη... Εγώ σε αγαπώ και σε ύπερευλογώ για όλα.

— Εγώ σε αγαπώ, πές της ότι την συγχωρώ κι' ότι είμαι έτοιμη, όπως άλλοτε, να τη δεχτώ στην άγκαλιά μου με στοργή.

Η φωνή, με την οποία η Παυλίνα έπρόφερε τά λόγια αυτά, ήταν τόσο έκφραστική και γλυκεία, ώστε ο Ροβέρτος λίγο έλειψε να πέση γονατιστός μπροστά της και να

φίληση την άκρη του φορέματος της γυναίκας εκείνης, που φαινόταν πώς αγαπούσε μέχρι λατρείας την Φράγκα.

Ενοιωσε τάχα κι' η θάρωνη τη θαθεία έντύπωσι που έκανε στην ψυχή του νέου; Ίσως... Γιατί, πρίν άπομακρυνθή, συνοδευσμένη για λίγο διάστημα από τη Φράγκα, έρριξε στο Ροβέρτο ένα βλέμμα τόσο πολύ γλυκό και θαθύ, ώστε ο νέος φαντάστηκε πώς έτσι και μιά μητέρα θάπρεπε να κυττάξη το άγαπημένο της παιδί...

Δ'

ΑΓΓΕΛΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

Πέρασαν δεκαοχτώ μήνες.

Η Τερέζα, έπιμένοντας στις παλιές της ιδέες, θέλησε να εξακολουθήση να εργάζεται ως στοιχειοθέτις.

— Εν πρώτοις, έλεγε στη Φράγκα και στην Σίμπυλ, αφού ο Άνδρέας εργάζεται τόσο σκληρά, γιατί να πάψω να εργάζομαι εγώ; Έπειτα στο τυπογραφείο ξεχνάω και διασκεδάζω κάπως... Η έργασία έλαφρώνει τη θλίψη μου...

Η μίς Σίμπυλ προσπάθησε να την κάνει ν' αλλάξη γνώμη. Αντιθέτως, η Φράγκα έπεδοκίμαζε την άπόφασί της και την ένεθάρρυνε.

Σ' ένα μόνο πράγμα, για το οποίο μιλούσαν συχνά, διαφωνούσαν η δύο αδελφές: Η Τερέζα εξακολουθούσε να μην

σικακή έναντίον της θάρωνης Γιάκομπσεν, δέν μπορούσε να τη συγχωρήση γιατί τη χώρισε από τόν Άνδρέα και γι' αυτό δέν ήθελε να την ξαναβεί.

Εν τω μεταξύ, ο Άνδρέας έγραφε συχνά. Η ύγεια του ήταν περίφημα, δούλευε άκούραστα και η επιτυχία ξεπερνούσε κάθε προσδοκία. Το μέρος στο οποίο έρiscόταν ήταν πλημμυρισμένο από σμήνη κακούργων και τυχοδιωκτών κάθε είδους. Μά είχε κατορθώσει να τούς έπιβληθή και όλοι τόν άναγνώριζαν για κύριό τους.

Ο σεβασμός τούς άπεινάντι του έφτανε μέχρι φανατισμού. Αυτό όμως το κατορθώσε, αφού προηγουμένως σκότωσε με το πιστόλι τού δύο - τρία από τα καθάρματα αυτά που είχαν τολμήσει να τού άντιπληήσουν.

Όστόσο, για κάθε ένθαρμένο, είχε άνακαλώσει από κοντό ένα είδος αναστάτου, σπηλαίου στη μέση ενός κολοσσάου έραχου, όπου δέν μπορούσε κανείς να πλησιάση παρά μόνο από μιά μεριά. Ο Άνδρέας είχε κλείσει καλά το μέρος αυτό και το είχε μεταβάλει σ' αληθινό φρούριο. Στην πόρτα του είχε χτίσει το σπίτι του. Εκεί, άποθετα το χρυσάφι που έβγαζε από το μεταλλείο, από την φιλία δύο τρομερών μολοσσών.

— Ω! αυτό το διαμέρισμα θα μου φαινόταν το ωραιότερο του κόσμου, αν έμεινες και σ' κοντά μου.

Από μιά μεριά. Ο Άνδρέας είχε κλείσει καλά το μέρος αυτό και το είχε μεταβάλει σ' αληθινό φρούριο. Στην πόρτα του είχε χτίσει το σπίτι του. Εκεί, άποθετα το χρυσάφι που έβγαζε από το μεταλλείο, από την φιλία δύο τρομερών μολοσσών.

Μιά νέα σκεπτική γυναίκα, μισοτρελή και βουθή, με κατάλευκα μαλλιά και καταμαύρα μάτια και με μιά έκφρασι θαθείας δούνης άποτοπωμένη στη γλυκύτατη άμοιρία της, την οποία ο Άνδρέας είχε συναντήσει μόλις έφτασε εκεί, ήταν το μόνο πρόσωπο που πλησίαζε στο σπίτι του, το οποίο έλλωστε φρουρούσε εξ ίσου καλά με τα σκυλιά, χάρις στον τρόπο που, ως τρελή, προκαλούσε στους δεισιδαίμονες κατοίκους του τόπου...

Όλα αυτά, που τα διάβαζε η Τερέζα στη Φράγκα, στην μίς Σίμπυλ και στο Ροβέρτο, κινούσαν σε μεγάλο βαθμό την περιέργειά τους.

Ενα άπροσδόκητο γεγονός τάραξε έξαφνα τη γαλήνη της ζωής τών ήρώων μας: Η τόσο άφορκωμένη σ' αυτούς θύρση, η καλή κυρία Σαμουήλ που τούς λατρευε, είχε πεθάνει.

Ο Ροβέρτος κι' η Τερέζα που την αγαπούσαν πολύ, λυπήθηκαν έξαιρετικά για τόν θάνατό της. Κι' επειδή η νέα θύρση που τη διαδέχτηκε, κάποια κυρία Ρένιερ, μιά γυναίκα μελαφρή κι' άλλοθωρη, τούς φάνηκε πολύ φλύαρη κι'

αδιάκριτη, αποφάσισαν να σιγουρίζουν στο εξής μόνοι τους τα διαμερίσματά τους και να μην έχουν καμιά επικοινωνία μαζί της.

Η κυρά Ρενιέρι, μνησικακώντας γι' αυτό, ώρκίστηκε να τους εκδικηθεί...

Είχε φτάσει πια η εποχή που οι ντε Ροσβέλ θα πήγαιναν όπως κάθε χρόνο, να παραθερίσουν στη Νορμανδία. Η Φράγκα, που θ' ακολουθούσε κι' αυτή τους γονείς της, με την πρόβλεψη του προσωρινού χωρισμού, ενεθάρρυνε τον έρωτα του Ροβέρτου. Έτσι, χωρίς να εκμυστηρευθούν καθόλου το αμοιβαίο αίσθημά τους, τόσο ο Ροβέρτος, όσο κι' η Φράγκα, ήξεραν ότι ανταγαπώνται...

Αλλά και η Τερέζα το ήξερε αυτό. Και έπεδοκίμαζε έντελώς τον έρωτά τους, γιατί είχε την βεβαιότητα πως ο Ροβέρτος ήταν άξιος της Φράγκας, και της έκανε τη ζωή εύτυχισμένη.

Μονάχα η μίς "Αντρίου, αγαθή κι' άφελής καθώς ήταν, δεν είχε αντίληψη τίποτε.

*Ήταν πια άρχές 'Απριλίου.

Ο Ροβέρτος τον περασμένο χρόνο είχε στείλει στην καλλιτεχνική έκθεση, με την συγκατάθεσι του 'Ανδρέα, την περίφημη εκείνη προτομή της Τερέζας, και είχε γίνει πολύς προσοχής εκ μέρους του κοινού, γιατί επρόκειτο να έκθεση αξιολογότερα έργα. Αν πετύχαινε, θα έπαιρνε το πρώτο βραβείο κι' έτσι θ' αποκτούσε μεγάλη φήμη, θα λάβαινε παραγγέλεις και το σπουδαιότερο, γι' αυτόν, θα γινόταν πια άξιος της αγάπης της Φράγκας.

Τα έργα λοιπόν που έστειλε στην έκθεση εκείνο το χρόνο, ήταν δυο κι' έγιναν παμφηφεί δεκτά από την ειδική επιτροπή. Το πρώτο παρίστανε τη Μινιάν να κλαίει νοσταλγώντας την πατρίδα της και το άλλο, που ήταν πολύ ανώτερο απ' το πρώτο, μιά νεαρή παριζινή αριστοκράτιδα. Έννοείται, πως και σ'α' δύο, ο νεαρός καλλιτέχνης είχε χρησιμοποιήσει για μοντέλλο του τη Φράγκα.

Όλοι οι καλλιτέχνες που είχαν δη' τα αγάλματα αυτά, ήταν βέβαιοι για την επιτυχία του Ροβέρτου. Η Τερέζα χαμογελούσε καθώς συλλογίζονταν το θρίαμβο εκείνου που από καιρό τον αποκαλούσε αδελφό της και η Φράγκα, με μυστηριώδες ύφος είχε πη στο Ροβέρτο:

— Όταν θα πάρης το πρώτο βραβείο, θα ξαναγυρίσω επιτηδές από τη Νορμανδία για να σου πω ένα μυστικό και να σου φέρω και τη δική μου αμοιβή.

Χωρίς να τολμήσει να ρωτήσει την νέα που λάτρευε ποια ήταν ή αμοιβή για την οποία του μιλούσε και χωρίς να μαντέψει ή να φαντασθεί τίποτε, ο νεαρός καλλιτέχνης λίγο έλειψε να λιποθυμήσει από την εντύπωσι που του έκαναν τ'α λόγια της.

Οι ντε Ροσβέλ επρόκειτο να φύγουν την άλλη μέρα για την Νορμανδία.

Ενώ η μίς Σίμπυλ έκανε τις προετοιμασίες της, είδε να μπαίνει στην κάμαρή της η Φράγκα, της οποίας τ'α μάτια έλαμπαν σαν άστρα.

— Φόρεσε γρήγορα το καπέλλο σου και το έπανωφόρι σου, γιατί θα θγούμε άμέσως έξω...

— Και που θα πάμε,

— 'Αντίο, Τερέζα μου... Χαίρει!...

— Στης Τερέζας. 'Επειδή φεύγουμε αύριο, παρακαλώ την Τερέζα να μην πάη σήμερα στο τυπογραφείο για να περασούμε όλη την ημέρα μαζί. Θα φάη μαζί μας κι' ο Ροβέρτος και σε προειδοποιώ ότι το πρόγευμα αυτό γίνεται για τους άρραβώνες μου.

Και κεραυνός αν έπεφτε μπροστά της, ή μίς Σίμπυλ δεν θ' απόμεινε τόσο κατάπληκτη.

— Πρόγευμα για τους άρραβώνες σου; τράνισε. Είσαι σ'α καλά σου, Φράγκα; Τι είναι αυτά που λές;

— Λέω ότι αγαπώ το Ροβέρτο απάντησε ή νέα, κι' ο Ροβέρτος μ' αγαπά. Από την πρώτη στιγμή που ίδουθήκαμε συνδεθήκαμε για πάντα.

— Σοβ' το είπε ο Ροβέρτος ότι σ' αγαπά...

— Δεν μου είπε ποτέ ούτε λέξι σχετικό...

— 'Αλλά τότε, ρώτησε ή Σίμπυλ, που ή κατάπληξή της με γάλωνε ολοένα, πως το ξέρεις ότι σ' αγαπά;

— Η Φράγκα ρίχτηκε στην αγκαλιά της και απάντησε:

— Μά εινε τάχα ανάγκη να μάς το λένε αυτό, για να το μαντεύουμε και να το καταλαβαίνουμε;

— Η μίς "Αντρίου απομάκρυνε ήσυχα τη νέα που τόσο αγαπούσε και ψιθύρισε:

— Σε παρακαλώ, κάθισε ήσυχα και μη με κάνης να συγχίζωμαι γιατί, καθώς μαντεύω, πρόκειται να μου ζητήσης σπουδαία πράγματα...

— "Ω! πόσο δεινερκής είσαι, καλή μου Σίμπυλ! είπε η Φράγκα μ' ένα πικρό χαμόγελο που την έκανε ακόμα πιο χαριτωμένη.

Επειτα παίρνοντας με μιά σοβαρό ύφος, εξακολούθησε:

— 'Ακουσε, εσύ που είσαι ή αληθινή μητέρα μου, εσύ που αντιπροσωπεύεις πάντα κοντά μου τη χαμένη μητέρα μου. Με αγαπούσες πάντοτε, όπως μ' αγαπούσε εκείνη. Γι' αυτό μαύ είναι αναγκαία σήμερα ή συγκατάθεσί σου κι' ή ειλικρίνιά σου, κι' ελπίζω να μη μου τις άρνηθής...

Η Σίμπυλ, μόλις άκουσε τ'α λόγια αυτά, θέλησε να διαμαρτυρηθεί.

— 'Ακουσε, Φράγκα! είπε. Τ'α συλλογίστηκες καλά αυτά που μου λές;... 'Εσύ... εσύ... η παντρεμένη μ' αυτό το νέο που δεν έχει ούτε όνομα... Εσύ που θα έπρεπε να πάρής έναν πρίγκηπα;...

Η Φράγκα την διέκοψε λέγοντάς της:

— 'Αγαπημένη μου Σίμπυλ, ή υπερβολική αγάπη σου με μένα σε τυφλώνει κάπως. Όσοτε καλύτερη, ούτε χειρότερη είμαι από τους και τους άλλες νέες της ηλικίας μου. Έχω αρκετά προτερήματα, χωρίς στις δικές σου φροντίδες το πρώτο όμως απ' τα προτερήματά μου αυτό είναι να έρω καλά τί θέλω και να κάνω ό,τι αποφασίζω...

Σοβ' το είπα κιόλας. 'Αγέπησα τον Ροβέρτο από την πρώτη στιγμή που τον είδα. Μου πήρε την καρδιά μου, μολις άκουσα την Τερέζα να μου διηγείται την άρραβώνα που της έδειξε... Τ'α μεγάλ' του μάτια με τό καθαρό τους θλέμμα, άναστάσαν την καρδιά μου... Μου φαινόταν πως τον ήξερα ανέκαθεν και πως ανέκαθεν τον αγαπούσα... "Ο,τι κι' αν έκανε, ό,τι κι' αν έλεγε, δεν μου φαινόταν κατινούργιο ή ξένο, και κάθε άφρασι της φυσιογνωμίας του μου ήταν σαν γνώριμη.

(Ακολουθεί)

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΟΙΟ ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΣΟΝ ΒΑΡΟΣ ΕΝΟΣ ΠΕΥΓΕΝΝΗΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ;

Ένα θρέφας, τη στιγμή που έρχεται στον κόσμο, ζυγίζει κατά μέσον όρον 3 κιλά και 100 γραμμάρια. Κατά τις πέντε ή έξη μέρες μετά τη γέννησί του, το νήπιο χάνει 300 με 400 γραμμάρια που τ'α ξαναποκτά γρήγορα, σε τρεις - τέσσερις μήνες μετά τη γέννησί του, από 750 με 900 γραμμάρια κάθε μήνα. Κατά τους τέσσερις επόμενους μήνες παύεται 500 με 600 γραμμάρια μηνιαίως. Καί, κατόπιν, μέχρι ηλικίας δύο χρόνων 250—300 γραμμάρια το μήνα.

Το μέσον ανάστημα ενός νεογέννητου παιδιού είναι πενήντα πόντοι, μεγαλώνει δέ κατά 3 πόντους μηνιαίως κατά τους τέσσερις πρώτους μήνες μετά τη γέννησί του, κατά ένα πόντο κατά τους όχτώ επόμενους μήνες και κατόπιν ως τ'α δύο του χρόνια, από μισό με ένα πόντο μηνιαίως.

ΠΟΙΟΣ ΉΤΑΝ Ο ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ;

Ο 'Επίκουρος, ο πατήρ της περίφημης φιλοσοφικής θεωρίας που έγινε γνωστή με τ' όνομα «Επικουρισμός» και για την οποία ο περισσότερος κόσμος έχει έσφαλμένη αντίληψη, γεννήθηκε σ'α' 'Αθήνας ή στη Σάμο το 341 π. Χ. Ο πατέρας του ήταν διδάσκαλος κι' ή μητέρα του μάγισσα, πράγμα που έθεωρείτο άναξιοπρεπέστατο εκείνη την εποχή. Ο 'Επίκουρος σπούδασε φιλοσοφία υπό την καθοδήγησι ενός μαθητού του Δημοκρίτου και, όταν έφθασε σ'ε ώριμη ηλικία, άνοιξε ο ίδιος φιλοσοφική σχολή.

Εδίδασκε σ' αυτή την άναξήτησι της εύτυχίας στον κόσμο. Όπως δέ έλεγε, εύτυχία είναι ή ευχαρίστησις, όχι όμως ή περαστική ευχαρίστησις των αισθήσεων που είναι γεμάτη ταράχες και πόνους, μά ή μόνιμη ευχαρίστησις, ή απλήγησι μόνι φόβων και πόνων. Για να θρη' κανείς την ευχαρίστησι αυτή, φτάνει, κατά τον 'Επίκουρο, να κατανικήσι στον εαυτό του όλες τις επιθυμίες, όπως τις επιθυμίες του πλούτου, της δυνάμεως, της δόξας κτλ. Η φύσις έδωσε στον άνθρωπο μόνο ένα περιορισμένο αριθμό άναγκών, όπως την πείνα και τη δίψα. Αυτές δέ μόνο πρέπει να ικανοποιούμε. «Μ' ένα κριθαρένιο ψωμί και λίγο νερό, ο σοφός γίνεται εύτυχισαν το Δίος», έλεγε ο 'Επίκουρος.

Αυτή ή φιλοσοφία οδηγεί προς όλες τις άρετες, στην ένκρατεια, που μάς προφυλάσσει από τις ψεύτικες ήδονές, στη δικαιοσύνη που μάς εξασφαλίζει από τις άδικίες των άλλων, στο θάρρος που μάς κάνει να ύποφέρουμε ύπομονετικά τα χτυπήματα της μοίρας κτλ.

Όταν ο 'Επίκουρος πέθανε το 270 π. Χ. άφησε τη σχολή του με χιλιάδας μαθητών. Μεταξύ των θαυμαστών του δέ ήταν και ο 'Ιούλιος Καίσαρ.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ;

Οι ολυμπιακοί άγώνες ιδρύθηκαν το 776 π. Χ., προς τιμήν του Δίος. 'Επί 1168 ολόκληρα χρόνια έτελούντο κατά τετραετίαν, με μιά μονάχα διακοπή στην άρχη, έξ' άφορμής ενός πολέμου μεταξύ Λακεδαιμονίων και 'Ελλανών. Κατόπιν, τίποτε δεν τους διέκοψε, ούτε οι Μηδικοί πόλεμοι, ούτε ή ρωμαϊκή κατάκτησις. Όσο για τους μεταξύ των 'Ελλήνων εμφύλιους πολέμους, αυτοί διεκοπτόντο κατά τη διάρκεια των ολυμπιακών άγώνων και γινόταν μεταξύ των αντιμαχομένων μιά ιερή άνακωχή. 'Ενώ ή τύχη της 'Ελλάδος

παιζόταν στις Θερμοπύλες, οι 'Ελληνες συγκεντρωμένοι άγωνίζοντουσαν στην 'Ολυμπία.

Οι νικηταί των ολυμπιακών άγώνων έτύχαιναν έξαιρετικών τιμών. Η πόλις που οι νέοι της νικούσαν στην 'Ολυμπία, γκρέμιζαν ένα τμήμα των τειχών τους για να τους ύποδεχτούν. Η Σπάρτη μάλιστα τους άντήμευε κατά τον έξής τρόπο: στην πρώτη μάχη, ή πιο επικίνδυνη θέσις, ή θέσις όπου σκοτωνόταν κανείς ασφαλώς, προωριζόταν για τους ολυμπιονίκας.

Οι ολυμπιακοί άγώνες καταργήθηκαν μ' ένα διάταγμα του αυτοκράτορος Θεοδοσίου.

Κατά τ'α τέλη του περασμένου αιώνα όμως, ένας Γάλλος εύγενής, ο βαρώνος Πιέρ ντε Κουμπερτέν είχε την έμπνευσι να τους άναστήσει πάλι.

Οι πρώτοι σύγχρονοι ολυμπιακοί άγώνες έγιναν το 1896 σ'α' 'Αθήνας προς τιμήν της 'Ελλάδος που τους δημιούργησε. Το 1900 έγιναν σ'α' Παρίσι, το 1904 στον 'Αγιο Λουδοβίκο της 'Αμερικής, το 1908 στο Λονδίνο και το 1912 στην Στοκχόλμη. Το 1916 επρόκειτο να γίνουν σ'α' Βερολίνο, μά δεν έγιναν λόγω του εύρωπαϊκού πολέμου. Έγιναν όμως μετά τον πόλεμο το 1920 στην 'Αμβέρσα, προς τιμήν του ήρωικού Βελγίου, κατόπιν το 1924 σ'α' Παρίσι, το 1928 σ'α' Αμστερνταμ και το 1932 σ'α' Λος 'Αντζελες της 'Αμερικής.

ΠΟΤΕ Η ΡΩΜΗ ΕΓΙΝΕ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ;

Η Ρώμη έγινε πρωτεύουσα του βασιλείου της 'Ιταλίας στις 20 Σεπτεμβρίου 1870.

ΠΟΣΟ ΠΛΗΘΥΣΜΟ ΕΧΕΙ Η ΗΜΕΡΑΣ 'ΑΜΕΡΙΚΗ;

Η Νότιος 'Αμερική, ή χώρα δηλαδή που ο πληθυσμός της αύξηθηκε περισσότερο από κάθε άλλης κατά τ'α τελευταία είκοσιπέντε χρόνια, έχει περί τ'α εκατό εκατομμύρια κατοίκους, χωρισμένους σε έντεκα Δημοκρατίες. Δυο απ' αυτές, ή Βραζιλία και ή 'Αργεντινή έχουν μόνες τους περισσότερους από τους μισούς του συνόλου των κατοίκων, και ή πρώτη, της οποίας οι κάτοικοι είναι 25 εκατ., διπλασίασε τον πληθυσμό της μέσα σε είκοσιπέντε χρόνια.

ΠΟΣΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΕΧΕΙ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΘΗ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ;

Ο αριθμός των 'Ιταλών που εινε έμπαιρατευμένος σήμερα άνέρχεται σ'ένα εκατομμύριο περίπου και σε 150 χιλιάδες Ιθαγενείς. Από το εκατομμύριο των 'Ιταλών οι 650.000 έρρεσκονται στην κύρια 'Ιταλία και 325.000 στην 'Αφρική, όπου επίσης έρρεσκονται και οι 150.000 των Ιθαγενών.

Επίσης ο 'Ιταλικός στρατός διαθέτει 7.000 τηλεβόλα και 4.500 αεροπλάνα.

ΠΟΙΟΣ ΙΔΡΥΣΕ ΤΗ Ν. ΥΟΡΚΗ;

Η Νέα 'Υορκή ιδρύθηκε το 1621 από τους 'Ολλανδούς, οι όποιοι της έδωσαν το όνομα Νέον 'Αμστελλόδαμον. Οι 'Αγγλοι όμως, όταν την κατέλαβαν το 1664, την μετωνόμασαν σε Νέαν 'Υορκή, προς τιμήν του τότε δουκά της 'Υορκης, υιού του βασιλέως 'Ιακώβου Β'.

ΕΞΕΔΩΘΗ

και άπεστάλη εις τ'α ύποπτακτορεία

“Η ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ”

Το ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ πατρός

Ζητήσατέ την και από τ'α γραφεία μας.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΦΗΡΗΜΑΔΕΣ ΚΑΙ ΓΚΑΦΕΣ ΤΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Η γκάφα του Σαλιάπιν. Πώς ρεζίλεψε την ύψιφων Γκρανζάν. Η... κοιλιακή ένόχλησις! Το πάθημα της Έμμας Κάλβε. Το σχισμένο σακκάκι. Το κοινόν γελάει με την καρδιά του. κλπ.

ΓΙΑ νά επιτύχει μία θεατρική παράσταση, πρέπει νά έχουν κανονισθή από πριν κ' η πιό άσημαντες λεπτομέρειες. Τίποτε δέν πρέπει ν' αφήνεται στην τύχη. Όταν λοιπόν υπάρχει τάξις και καλή υπόκρισις εκ μέρους των ηθοποιών, η επιτυχία του έργου είνε απόλυτως εξησφαλισμένη... εκτός αν συμβή κάτι απρόοπτο. Και τὰ απρόοπτα στο θέατρο δέν είνε σπάνια. Μερικά απ' αυτά έχουν μείνει ιστορικά.

Πρό δλίγων ετών ο διάσημος βαρ-θύφονος Σαλιάπιν έπαιζε στο θέατρο του Μόντε-Κάρλο τόν «Οθέλλο». Τήν ώρα που τραγουδούσε με την ύψιφων Γκρανζάν τόν παθητικό ντουέττο της δευτέρας πράξεως, άντελήφθη ότι η Δεισδαιμόνα του έλεγε άλλα άντ' άλλων. Συγχρόνως είδε ότι τόν πρόσωπό της είχε πάρει μία έκφρασις πόνου και άνησυχίας. Ο Σαλιάπιν τήν λυπήθηκε, έκανε νόημα στους μουσικούς νά σταματήσουν και είπε άπευθυνόμενος πρὸς τούς θεατάς:

— Κυρίες και κύριοι, κάποιο μικρό άτύχημα μάς άναγκάζει νά διακόψωμεν γιά δέκα λεπτά τήν παράστασι.

Και παίρνοντας από τόν χέρι τήν Δεισδαιμόνα τήν ώδήγησε στα παρασκήνια. Τι είχε συμβή; Ο Σαλιάπιν είχε νομίσκει πρὸς στιγμήν ότι η ύψιφος κατελήφθη έξαφνα από... κοιλιακήν ένόχλησιν, ένδ' άπλούστατα η δίσ Γκρανζάν είχε ξεχάσει γιά μία στιγμή τούς στίχους του τραγουδιού που τραγουδούσε και γιά νά μη χαλάσει τήν παράστασι, πρότιμης νά λήθ' ότι της έρχόταν στό στόμα —στις άκριβείς όμως νότες. Έν τούτοις ο Σαλιάπιν παρεξήγησε τόν πράγμα και τήν έκανε... ρεζίλι!...

Ένας άλλος σοβαρός κίνδυνος γιά τούς ηθοποιούς είνε νά παρασταίνον σέ ξένη γλώσσα και νά φαίνεται ότι τόν άκροατήριον άγνοεί τή γλώσσα αυτή. Νά τί συνέβη σχετικῶς στήν ύψιφων Έμμα Κάλβε: Έπαιζε στή Βοστώνη της Αμερικής τήν «Τόσκα», Ιταλικά. Ένας Ιταλός τενόρος έκανε τόν ρόλο του Μάριου Καβαρναρόσση. Έξαφνα, κατά τήν διάρκειά ενός παθητικού ντουέτου ούκοστηκαν από τις πρώτες σειρές της πλατείας ακράτητα γέλια. Ποιός λόγος είχε προκαλέσει αυτά τὰ γέλια σέ μία τόσο συγκινητική σκηνή; Άπλούστατα: η κ. Κάλβε είχε άντιληφθή

φρονῶ ὡς τόν κοινότερον γύναιον του κύτιμου, θεωρῶν αὐτήν ἀνάξιον νά τήν καταστήσῃ ἀντικείμενον σκέψεως ἢ ἐκδικήσεως. Προσεπάθησα νά στρέψω τήν ἐκδίκησίν μου ἐναντίον τῶν δύο ἀδελφῶν της, ἀλλά εἶνε τόσο ἀνάνδρουν, τόσο δειλοί, ὥστε ὅταν με βλέπουν ἀλλάζουν δρόμον. «ὦ! καί ἐν βλέμμα λόξον νά μοῦ ρίψουν θά τούς ραπίσω...»

Από τότε τόν μόνον πλάσμα που αγαπῶ μέσα εἰς τόν ἄθλιον, τόν μοχθηρόν κόσμον εἶνε ἡ σκύλα μου, ἡ Λιλὴ μου. Τὸ παράδοξον εἶνε πῶς αἱ καὶ σκύλα, ποτὲ δὲν ἄλλαξεν ἡ Λιλὴ τὸς ἑραστάς ὅπως ἡ ἄλλη...

Ἐσιώπησέ κι' ἐκάλεσε τήν σκύλαν του, ἡ ὁποία ἐπρόπαρ-εῦτο ἐμπρὸς μας εἰς μίαν ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων. —Θέλεις τώρα νά ἴδῃς κατὰ πόσον εἶνε οἱ σκύλοι πιστότεροι κι' εὐγενέστεροι ἀπὸ τούς ἀνθρώπους ἡ μάλλον ἀπὸ τὰς γυναῖκας; «Αἰ κούσε! Λιλὴ, ποῦ εἶνε ἡ Δόρα μας; Πού εἶνε ἡ πιτῶχ' μας ἡ Δόρα;

Καὶ ἡ Λιλὴ εἰς τὸ νομίσαι τῆς κυρίας τῆς ἡμεῖς αἰφνης ἀκίνητος· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμψαν ἀπὸ μίαν μυστηριώδη φλόγα, τ' αὐτιά της ἐσηκώθησαν, καὶ ὑψώσασα τούς προσθίους πόδας τῆς ἀκούθησεν αὐτοὺς εἰς τὸ στήθος τοῦ φίλου μου, καὶ ἄφησε μίαν φωνὴν παραπόνου, ἕνα λυγρὸν θρηνηδὸν τόσο σπαρακτικόν, ὥστε ἀντρίχισα μέχρι μέλου δακρύων.

Γ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ Σ.

ὅτι τὸ σακάκι τοῦ τενόρου σκίστηκε ἀπὸ πίσω καὶ ἄρχισε νά τραγουδᾷ ἰταλικά με παθητικὴ φωνή:

—Μὴ γυρίσης! Πρόσεξε! Τὸ σακκάκι σου σκίστηκε στή πλάτη!

Ἡ κ. Κάλβε εἶχε προσεφλήσει ὅτι τὸ άκροατήριον άγνοοῦσε τήν ἰταλικήν. Ἀλλά δυστυχῶς γι' αὐτὴ βρέθηκαν πολλοὶ συμπατριῶται τοῦ τενόρου ποὺ παρακολουθοῦσαν τήν παράστασι. Κι' ἔτσι ἐπλήθη ἡ καταστροφὴ...

Ένα άλλο χαριτωμένο πάθημά του διηγείται ο Γάλλος ηθοποιός κ. Νομπλέ:

«Πρό δλίγων ετών έπαιζα στή Ρουέν, ὡς πρωταγωνιστής σ' έναν περιοδεύοντα θίασο. Έκείνο τόν βράδυ ήταν ἡ πρεμιέρα τοῦ «Αθώου». Περιμένα στα παρασκήνια τῇ στιγμή τῆς εισόδου μου στή σκηνή. Φορούσα περρούκα κι' από πάνω τόν καπέλλο μου. Όταν ἦρθε ἡ στιγμή τοῦ ρόλου μου, ἔχασα ὅτι φορούσα ἰκαπέλλο κι' ἄρπαξα από μία καρέκλα τόν ἡμίψηλο ἑνός συναδέλφου καὶ βγήκα θριαμβευτικά στή σκηνή... φορώντας στό κεφάλι μου τόν σταχτή μου σκληρό καὶ κρατώντας στό χέρι μου ἕνα περίφημο ἡμίψηλο... Αμέσως αἰκούσα ἀπό τήν πλατεία ακράτητα γέλια, ἔνω ὁ ρόλος μου ήταν δραματικός. Άκουσα μάλιστα νά μου φωνάζουν: «Τὸ καπέλλο! Τὸ καπέλλο! Κιττάξτε σάν χαμένος τόν ψηλὸ καπέλλο ποὺ κρατοῦσα στό χέρι μου καὶ με μία ὥρα αἰς ἀδιάφορη χειρονομία τοῦ δῖω μία καὶ τὸ κλένω γιὰ τὴν ἀπὸ τὰ πλικά ψηλά καπέλλα. Μά οἱ θεοὶ! ἔξακολουθοῦσαν νά φωνάζουν: «Τὸ καπέλλο! Τὸ καπέλλο!»

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἀρχίζει νά με στενοχωρῇ. Τὸ ἀνάλωτο πάλι, τὸ στριφογυρίζω στό χέρι μου καὶ μὴ γνωρίζοντας πειὰ τί νά κάνω τὸ βάζω στό κεφάλι μου. Τὸ σταχτή σκληρό ποὺ φορούσα ήταν μικρότερο κι' ἔτσι τὸ ψηλὸ χώνεται κι' αὐτὸ στό κεφάλι μου. Εὐχαριστήμενος ποὺ τελείωσε αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις κατ' εὐχὴν, κουνῶ τὰ ἐλεύθερα πειὰ χέρι μου καὶ προχωρῶ σοβαρός... Μά οἱ θεοὶ! εἶχαν τρέλλῃ ἀπ' τὰ γέλια... Ἐφώναζαν, χαχάνιζαν, χειρονομοῦσαν ἀπελπιστικά, ὡς ποὺ ἀναγκάστηκα νά ἐγκαταλείψω τήν σκηνή. Όταν πῆγα στό παρασκήνια άντελήφθη τόν πάθημά μου. Ἦταν ὅμως πειὰ ἄργα. Καὶ τὸ κοινὸν δέν συγχωρεῖ εὐκόλα αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἐφυγα αὐθημερὸν ἀπ' τὴ Ρουέν κι' οὔτε πειὰ ξαναπάτησα ἐκεῖ».

Κάτι παρόμοιο ἔπαθε κι' ὁ Ταγιάντ στό «Ὀλὺμπια». Έπαιζε τόν ρόλο τοῦ Ναπολέοντος καὶ ἔπρεπε ν' ἀνεβῇ σὲ ἄλογο ποὺ ήταν στή σκηνή. Ἀλλά ἔκανε λάθος κι' ἔβαλε τὸ δεξί του πόδι στὸν ἀριστερὸ ἀναβατήρα κι' ἔτσι στή σοβαρώτερη στιγμή τοῦ δράματος, οἱ θεαταὶ ἔξασπασαν σέ ἀϊκράτητα γέλια βλέποντας τόν Ταγιάντ ἀνάποδα καθάλα.

Συμβαίνει ἐπίσης καμμιά φορά ὁ ηθοποιός ν' ἀφοσιώνεται τόσο στό ρόλο του ὥστε νά ξεχνᾷ τούς κινδύνους τῆς σκηνῆς. Ἔτσι τὸ ἔπαθε ὁ τενόρος Νουρί στήν πρεμιέρα τοῦ έργου «Ροῤέρτος ὁ Διάβολος», ὅπου ἐσκόνταψε κι' ἔπεσε μέσα στήν καταπακτή ποὺ ήταν προωρισμένη νά καταπιῇ μόνο τὸν Μπέτρεμ. Ἡ ὑπόφωσις δὲς Ταγιάντ... ἔβαλε τις φωνές καὶ ἡ παράστασις διεκόπη.

Ἡ δὲς Βέμπερ, πάλι, τῇ βραδύᾳ τῆς πρώτης τῶν ἰα-καθῶν «παρ' ὀλίγων νά πάθῃ κάτι χειρότερο. Μεθυμένη ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία της καὶ τις ἐπευφημίες τοῦ κοινῷ ἔχασε νά ἀποσυρθῇ ἐνῶ ἡ αὐλαία ἔπεφτε καὶ θά σκοτανότανε ἀσφαλῶς —ἡ αὐλαίης τὴν ἐποχὴ ἐκείνη είχαν στό κάτω μέρος ἕνα χοντρὸ ξύλο— ἀν' ὁ συνάδελφός της Πῶλ Μονιὲ δὲν πρόφτανε νά τήν τραβήξῃ.

Μοναδικὴ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνης μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπό-λεως 14 α', Ἀθήναι.

ΑΠ' Ο ΤΟΛΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΣΗΜΕΡΑ άνοίγουμε τήν σελίδα των «Εικονογραφημένων περιέργων» μας, με τήν πραγματικῶς αξιοσέβαστη καὶ θαυμαστή μορφή τοῦ Ἰνδοῦ φακίρη Ἀγκαστίνια - οὐμ - Βέλ, τῆς πόλεως Βεγκάλης.

Ὁ φακίρης Ἀγκαστίνια - οὐμ - Βέλ, ήταν ἱερεὺς ἑνός καὶ τῆς ἀνωτέρω Ἰνδικῆς πόλεως. Φιλάνθρωπος στό ἔπα-ρο, εὐσεβέστατος καὶ αὐστηροτάτης ἀσκητικῆς ζωῆς, εἶχε κατακτήσει τόν σεβασμό καὶ τήν ἀγάπη ὄλων των συμπο-λιτῶν του. Καὶ ἡ φήμη του ἐπίσης εἶχε ἀπλωθῇ σ' ὀλόκλη-ρες τίς ἀπέραντες Ἰνδίες.

Πρό δεκαπέντε χρόνων, ὁ Ἀγκαστίνια, νοιώθοντας τόν θάνατο κοντά του, θέλησε —σύμφωνα με τὰ ἱερατικά καὶ θρησκευτικά ἔθιμα των Ἰνδῶν φακίρῶν— νά κάνει μία ἐπίδειξι τῆς υπερφυσικῆς μυϊκῆς δυνάμεώς του. Θέλησε, δηλα-δή, νά κατορθώσῃ κάτι, τὸ ὁποῖο μο-νὰ οἱ φακίροι κατορθώνουν καὶ τὸ ὁποῖο φαίνεται ἀπίστευτο σέ μᾶς, ἔταν τὸ διαβάσῃ σὲ βιβλία.

Τὸ κατορθῶμα, λοιπόν, τὸ ὁποῖο εἰ-λέξε ὁ Ἀγκαστίνια καὶ τὸ ὁποῖο ἐξε-τέλεσε με ὑπερφυσικὴ ὑπομονή κι' ἐπι-μονή, ήταν τὸ ἑξῆς: Στις 8 Μαΐου τοῦ 1921, πήρε μία φαλὰ γεμάτη ἀπὸ νε-οιλιασμένα πουλάκια, τήν κράτησε σὲ ψηλά σηκωμένο ἀριστερὸ χέρι του καὶ στάθηκε ἔξω ἀπ' τήν πόρτα τοῦ να-οῦ, σὲ ὑπαίθρο!

Στὴ στάσι του αὐτὴ ἔμεινε ἀσάλευ-τος ἐπὶ... δέκα ὀλόκληρα χρόνια, δη-λαδή ὡς τις ἀρχές Ἰουλίου τοῦ 1931. Τὰ πουλάκια μεγάλωσαν, καὶ τὰ ἔτρε-φαν ἐν τῷ μεταξύ οἱ γονεῖς των, οἱ ὁ-ποῖοι δέν τρόμαξαν καθόλου ἀπ' τὸ ἀλ-λόκοτο αὐτὸ φέροισι τοῦ ἀγαθοῦ καὶ σεβασμοῦ φακίρη. Τὸ ἐπόμενο ἔτος τὰ πουλιά αὐτὰ —ἕνα εἶδος ἀποδημητικῶν χελιδονῶν— ἦρθαν καὶ γέννησαν αὐγὰ πάλι στήν ἴδια αὐτὴ φαλὰ τους, τήν ὁποία ἐξακολουθοῦσε νά κρατᾷ ψηλά στήν ἀριστερὴν παλάμη του ὁ φακίρης!!!

Αὐτὸ κράτησε συνέχεια ἐπὶ δέκα χρόνια. Τὰ πουλιά κά-θε χρόνο ἐκκολαπτόντουσαν ἀπ' τ' αὐγὰ τους, τρεφόντου-σαν, μεγάλωναν, ἔφευγαν, ἐναρχόντουσαν τὸν ἄλλο χρό-νο καὶ οὕτω καθεξῆς, ἐνῶ ὁ θαυμαστὸς φακίρης δέν σά-λευε ἐν τῷ μεταξύ οὔτε δευτερόλεπτο ἀπ' τήν κουραστική, τὴν ἀφάνταστα ἐξαντλητικὴ θέσι του. Οἱ πιστοὶ ὁπαδοὶ του, ἐννοεῖται, φρόντιζαν πάντα νά του πηγαίνουν φαγητό, νε-ρό, καὶ νά τὸν σκεπάζουν με ζεστό-τερα ἐνδύματα κατὰ τὸν χειμῶνα, ὅταν τὸ κρύο καὶ τὰ χιόνια γινόν-τουσαν ἀνυπόφορα. Σημειώστε ὁ-μως, ὅτι κατὰ τούς πρώτους τρεῖς μῆ-νες, τὸ διαρκῶς ψηλά σηκωμένο ἀ-ριστερὸ χέρι του μούδιασε, πρὶσθη-κε, τοῦ προξενούσε ἀφανταστους, ἀ-νυπόφορους πόνους καὶ σὲ τελει-ταία... ἔγινε ἐντελῶς ἀτροφικό, ἀ-ναμικτό, σκληρὸ σάν ξύλο καὶ ἀναι-σθητὸ πειὰ στοὺς πόνους καὶ στήν αἰσθησὶ τῆς ἀφῆς!...

Τέλος, κατὰ τις ἀρχές Ἰουλίου τοῦ 1931, ράκος σωματικῶς πλέον ὁ ὑπερφυσικός αὐτὸς ἄνθρωπος, κυλί-στηκε σὲ ἔδαφος ἀπ' τήν ἐξάντλησι κι' ἀπ' τις ἀγριες καὶ συνεχεις προσ-πάθειες δέκα ὀλόκληρων χρόνων. Κι' ἀφοῦ ἔμεινε ἄρρωστος βαρεῖά ἀρκετὲς ἑβδομάδες, ξεψύχησε ἐπὶ τέ-λους κατὰ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου τοῦ 1931.

Σήμερα στή Βεγκάλη κι' ἔξω ἀπὸ τὸν ναὸ ἐκεῖνον, υπάρχει μία ἐπιτα-φία πλάκα πρὸς τιμὴν τοῦ φακίρη

Ἀγκαστίνια - οὐμ - Βέλ, ὁ ὁποῖος ἐνταφιάσθηκε ἀκρι-βῶς στὸν τόπο τοῦ ὑπερόχου κατορθώματός του.

Ἀκόμη μία αξιοσέβαστη μορφή σὰς παρουσιάζουμε, ἀ-γαπητοὶ ἀναγνώσται: Εἶνε ὁ περίφημος γερο - Ἰρλανδὸς Τζαίμης Πάρρ, ὁ περίφημος ἀκόμα στήν Ἀγγλία «Γερο - Πάρρ».

Ὁ Τζαίμης Πάρρ εἶνε ἀπ' τούς σπανίους ἐκείνους μα-κροβιωτάτους Μαθουσάλες, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν σέ τρεῖς δια-φόρους... αἰῶνες! Με ἄλλα λόγια, ὁ γερο - Πάρρ γεννή-θηκε σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Ἰρλανδίας ἰκατὰ τὸν δέκατο πέμπτο αἰῶνα (σὲ 1483 ἀκριβῶς), ἔζησε ἥσυχά κ' εἰρηνι-κά ὀλόκληρο τὸν δέκατο ἑκτον αἰῶ-να καὶ πέθανε ἀπὸ βαθεῖα γηρατειά κατὰ τὸν δέκατον ἑβδομο αἰῶνα, σὲ 1635 ἀκριβῶς!

Δηλαδή, πέθανε σέ ἡλικία 152 ἐ-τῶν πειὰ, ἀλλὰ καὶ με τὸ σπάνιο χά-ρισμα νά δῇ τρεῖς αἰῶνες νά διαβα-νουν μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια του!

Ὁ Τζαίμης Πάρρ, βρίσκεται σήμε-ρα ἐνταφιασμένος —γάρν ὑπὸ τῆς τι-μῆς— σὲ τὸ «Ἀθῶαίον τοῦ Οὐεστμίν-στερ», ἐκεῖ δηλαδή ποὺ εἶνε καὶ οἱ τάφοι πολλῶν Ἀγγλῶν βασιλέων. Σημειώστε ἀκόμα ὅτι ὁ Πάρρ, κατὰ τὸ δίδασμα τῆς μακρῆς ζωῆς του, εἶδε τὸ ὄλον δέκα βασιλεῖς νά δια-δέχωνται ὁ ἕνας τὸν ἄλλο σὲ θρόνο τῆς Ἀγγλίας.

Καὶ τώρα θά σὰς μιλήσουμε, ἀνα-γνώστα, γιά τὸν ἄλλοτε πρωτοπυγμά-χο τῆς Αμερικῆς —σὲ ἐλαφρὰ βά-ρη— Τζέιμ Μπέλχερ.

Ὁ Μπέλχερ πέθανε πρό πολλῶν χρόνων. Εἶνε διάσημος ὅμως καὶ τὸν ἐνθυμοῦνται ἀκόμα στήν Ἀμερική, ὅ-χι τόσο γιά τὴν πυγμαχικὴν ἀξία του, ὅσο γιά τὴν ἀθάσθη ἀθλητικὴ εὐαι-δεισία του. Τὸ πρωτόφανες πείσμα τοῦ Μπέλχερ στοὺς ἀγῶνας του, καθὼς καὶ ἡ εὐγενική του ἀντίληψις γιά τις ὑποχρεώσεις ἑνός ἀθλητοῦ —ἀπέναντι τοῦ ἐαυτοῦ του καὶ ἀπέναντι τοῦ κοινῷ— καταφαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ ἔξῃς περι-ἀνεῖται τοῦ κοινῷ— κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀθλητοῦ τῆς πόλεως Βοστώνης, ὁ ἀντίπαλός του κατορθῶσε νά του βγάλῃ ἐντελῶς τὸ ἀριστερὸ μάτι με μία τρομερὴ κι' ἐπι-τηδεῖα γροθιά!

Αἱματοβρεχτός ὁ Μπέλχερ καὶ πονώντας φροντᾷ, δέν τόχασε ὡ-στός, ἔξακολουθῇ με ἀπερίγρα-πτο πείσμα τὸν σκληρὸ ἀγῶνα του, χωρίς οὔτε ἱατρικὴ βοήθεια νά δε-χτῇ, οὔτε καν νά διακόμῃ ἑστῶ καὶ γιά μία στιγμή τὸ μάτι. Ἔτσι, ἡ πυγμαχικὴ αὐτῇ συνάντησις διήρ-κεσε ἐπὶ σαράντα ὅσο (ἀριθ. 42) «γύρους». Καὶ κατὰ τὸν τεσσαρα-κοστὸ τρίτο «γῶρο», ἐπὶ τέλος, κα-τάρθασε ὁ Μπέλχερ —ὕστερα ἀπὸ πρωτοφανεῖς προσπάθειες, κατεξην-τλημένες, μισολιποθύμως κι' αἰμό-φυρτος— νά νικήσῃ τὸν ἀντίπαλό του!!

Ἀπ' τήν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Μπέλ-χερ ἔγινε διάσημος στοὺς παγκο-σμίους ἀθλητικούς κύκλους, γιά τὴν ἐπαγγελματικὴ εὐσυνειδησία του.

Ὁ φακίρης Ἀγκαστίνια...

Ὁ γερο - Ἰρλανδὸς Τζαίμης Πάρρ...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΚΙ' ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΑ

IB'

Έπροχώρησαν πρὸς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἡλεκτρικοῦ. Ἐθαύμασα ὅσα ἔργα εἶδα λιμενικά, μὰ ἀναζητοῦσα κάτι ἀπὸ τὴν παλὰ κατὰστασι.

Ἐσταμάτησα καὶ ἀνεπόλησα τὴν προβλήτα πού ἦταν ἐμπρὸς εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ ΣΠΑΠ μετὰ τὰ Βαρελάδικα, μετὰ τὰ παλὰ καΐκια, πού ἐπουλοῦσαν κρασιὶ σσαντορινιὸ ἢ παριανό. Οὔτε σημάδι ἀπὸ αὐτά. Κάμμιὰ ἀπὸ τὶς παράγκες πού ἦσαν ἐκεῖ κι' ἀκάπνιζαν κι' ἀνέδιδαν τὴν κνίσσα τοῦ μπακαλιάρου, τοῦ ταραμοκεφτέ, τῆς μαρίδας.

Ὅταν ἤρχισε ἡ βυθοκόρος, ἡ φοβερὴ φαγάννα νὰ τὰ ἐξαφανίζῃ καὶ νὰ βαθαίνῃ τὴ βρωμόλιμνη ἔπρεπε νὰ βρεθῇ κάποιος νὰ πάρῃ μιὰ φωτογραφία καὶ ν' ἀπαθανάτισῃ ὅλα αὐτὰ τὰ σημεῖα, πού ἐφύζαν τότε ἀπὸ μιὰ ζωὴ, φευγάτῃ τώρα.

Γύρω ἐκεῖ ἐτελεῖτο ἡ μεγάλη λειτουργία τῆς δουλειᾶς, τῆς προαγωγῆς, πού ἐδημιούργησε τὸν σημερινὸ Πειραιᾶ ἦσαν ἡ φάμπρικες, οἱ μύλοι τοῦ Δημόκα, τοῦ Σεφερλῆ, τοῦ Παναγιωτόπουλου, τοῦ Σκλαθούρου ἦσαν τὰ ἐργοστάσια τοῦ Τζῶν, τοῦ Ἀργυρίου, τοῦ Κούππα, ἡ φάμπρικες τοῦ Ρετσίνα ἦσαν τὰ Καρνάγια πού ἐσκάρωναν καράβια, τρεχαντήρες, σκοῦνες, βάρκες, ἀνακατωμένα ὅλα αὐτὰ μέσα σὲ χωράφια καὶ σὲ μάντρες, σὲ μιὰ ἑκτασι ἀπέραντῃ, πού

κυριαρχοῦσε ἡ ἐρημιὰ μόλις ἐνύχτωνε καὶ πού τὴν ἤξεραν οἱ Πειραιῶτες μετὰ τὸνομα, τοῦ Μελετοπούλου τὸ χωριό, πού ἀρχίζε ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια κι' ἐτελείωνε στοῦ Καραθᾶ τὸ ψήλωμα κι' ἐπροχωροῦσε πρὸς τὴν Ἀγ. Βαρβάρα, πού ἦταν τὸ νοσοκομεῖο τῶν βλογιασμένων, καὶ πρὸς τὴν Κοκκινιά.

Τὰ βράδια, ὅταν σφύριζαν ἡ φάμπρικες τὸ τέλος τῆς δουλειᾶς, ἦταν κάτι τὸ ἀφάνταστο ἡ κίνησις πού σημειῶνε ὁ δρόμος αὐτός. Ἀντρες ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια, γυναῖκες ἀπὸ τὰ ὑφαντήρια, ὅλοι μαζί βιαστικοί, ἔτρεχαν γιὰ τὶς γειτονιὲς τῶν κι' ἐμιλοῦσαν, κι' ἔλεγαν τὰ δικά τῶν, κι' ἐσκάρωναν εἰδύλλια.

Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν βρῆκα σ' αὐτὴ τὴν πλευρὰ τοῦ Πειραιῶς. Τώρα εἶνε ἡ Νεάπολις, πού φθάνει πυκνὰ κατοικημένη ἕως τὸ βουνὸ καὶ συναντᾷ τὰ Ταμπούρια ἀπὸ τῇ μιᾷ μεριά, τὴν Ἀνάστασι ἀπὸ τὴν ἄλλῃ, καὶ ἡ νέα Κοκκινιά, πυκνοκατοικημένη κι' αὐτή.

Ἐπῆρα τὸ τραμ τῆς Φρεαττιδος καὶ σὲ λίγο βρέθηκα στοῦ Σκουλούδη. Εἶχα ἐπιθυμήσει νὰ ζήσω πάλι στοὺς βράχους τῆς Πειραικῆς Χερσονήσου, πού τὰ καλοκαιρινὰ βράδια ἐπήγαινα ἐκεῖ κι' ἐκτίζα τὰ κρουτάλινα παλάτια τῆς νεανικῆς φαντασίας, ἐαυλωμένοι σὲ μιὰ ἀπόμειν ἄκρη. Ἡ Φρεαττιδα εἶνε ὁ τόπος, πού ἐμάγευσε ὅλους ὁσοὶ ἀπὸ τὴν περασμένη καὶ ἀπὸ τὴν παρερχομένη γενεὰ ἐγνώρισαν ἀπὸ κοντὰ τὴν ποίησι καὶ τὴν τέχνη.

Ὁ Σακελλαρόπουλος ὁ ποιητῆς, πού ἔμεινε τυφλὸς ἀπὸ μιὰ ἀτυχία, στὴν Φρεαττιδα ἀφιέρωσε τοὺς πρὸς φλογεροῦς τοὺς στίχους. Ὁ Πορφύρας ἦταν κάτι τι σάν στοιχεῖο τῆς Φρεαττιδος, ἀπὸ τὸ Πασσαλιμάνι ἕως τὴν Πειραικὴ Χερσόνησο.

Ὅλοι οἱ Πειραιῶτες ποιηταὶ καὶ λογογράφοι, ὅταν ἐπρόφεραν καὶ ὅταν προφέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Πειραιῶς, φτερουγίζουν στὴν Φρεαττιδα.

Τώρα ὅμως μένει μόνο τὸνομά της, σάν ἀνάμνησις μακρινή. Τὰ μακρὰ τεῖχη τὴν ἐστολίζαν σάν ἀτίμητῃ δαντέλλα κοντὰ στὴ θάλασσα τὸ ὕψωμα πρὸς τὸν Ἀγ. Βασίλη, μετὰ βράχους ὁμαλοὺς καὶ σκορπιστὰ σπιτάκια στὴν κορυ-

φῇ, ὁ Σταυρὸς πού ἐσημεῖωνε τὰ βαπόρια πού ἤρχοντο, καὶ πέρα, στὸ τέλος της, κοντὰ στὴ σημερινὴ Βιομηχανοσχολή, τὸ χωριὸ τοῦ Χαραμῆ μετὰ μερικά σπιτάκια καὶ μετὰ τὴν ἐκκλησίαν τὸ «Ρόδο τὸ ἀμάραντο» στὴ μέση.

Αὐτὴ ἦταν ἡ Πειραικὴ Χερσόνησος.

Ἐνας γέρος μετὰ κάτασπρη γενειάδα, μετὰ ὀλίγησιν, παλῆς θαλασσινός, πού δὲν εἶχε συντροφιά μετὰ κανένα, ἔκανε τὸν περιπάτὸ του τακτικά σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιὰ, χεῖμα καὶ καλοκαίρι. Ὅλοι πού ἐρέμβαν σ' αὐτοὺς τοὺς τόπους τὸν ἤξεραν, ἦταν ὁ Βουδούρης.

Τὸ λιμανάκι τοῦ τηλεγράφου μετὰ τὸν οἰκίσκο πού συγκέντρωνε τὰ σύρματα, ἦταν ἀπὸ τὰ λίγα σημεῖα πού ἔμειναν ἀνθρώποι παντοτεινὰ.

Σὲ ἄλλο αὐλάκι ἦταν σωρὸς ἀπὸ πέτρες πού κάποτε ἦταν κατοικία κάποιου λεπρῶ, πού εἶχε καταφύγει ἐκεῖ κι' ἔμεινε περὶ σ' αὐτὸν τὸ τόπο τὸ ὄνομα «Τοῦ λουθαρίου».

Στὴν Πειραικὴ Χερσονήσο ἔκαναν ὅλα τὰ σχολεῖα τοὺς περιπάτους τῶν μαθητῶν τῶν τότε. Ἐκεῖ σκορπισμένα τὰ παιδιὰ ἐπαιζαν τὸ κυνηγτὸ, τὴν ἀμπαρτζία καὶ τ' ἄλλα παιγνίδια, πού δὲν τὰ παίζουν τώρα ἐπειδὴ χρειάζονται πόδια γερά, στήθῃ δυνατὰ.

Ἡ Φρεαττιδα στὸ βάθος τὸ παραλίμνιο μετὰ τὰ μπάνια τοῦ Κράκαρη τὸ καλοκαίρι καὶ μετὰ τὶς βάρκες τῆς παραλίας, τὶς καμακιάρικες, τὶς παραγαδιάρικες, τὶς διγυδάρικες,

μετὰ τὰ δίχτυα ἀπλωμένα στοὺς βράχους. Τώρα, τὰ ὄνοματ' ἔχουν μείνει τὰ ἴδια. Ὡς καὶ τὸ Τσιρλονέρι τὸ θυμοῦνται οἱ πρὸ παλῆς. Δὲν ὑπάρχει ὅμως τίποτε. Ὁ Ἀγ. Βασίλης, ἡ παλὰ ἐκκλησίαν μετὰ τὸν ταφο τοῦ ἱδρυτοῦ της, τοῦ Βασιλάκη πίσω ἀπὸ τὸ ἱερό της, καὶ ἀρχαῖα μεγαλοπρεπὴς τώρα στὴν κορυφὴ τῆς Πειραικῆς Χερσονήσου. Ἐχει ὅμως προστεθῇ ἕνα ὄνομα, πού σημαίνει τὴν τελευταία μεταβολὴ τοῦ αὐτοῦ τοῦ τόπου.

Τώρα εἶνε στὴν Πειραικὴ Χερσονήσο, ἡ Καλλιπόλις.

Σπίτια πυκνὰ ἱκτισμένα κι' ὠμορφα μαγαζαῖα καὶ κέντρα.

Μὰ ἡ Πειραικὴ Χερσονήσος μόνο τοὺς βράχους πού τοὺς ἐσπλένει ἡ θάλασσα ἔχει κρατήσῃ δικούς της καὶ μόνο μετὰ τὸν Σαρανικὸ τὸν στολισμένο μετὰ τὰ Νησιά ἔχει γνωρίσει. Ὁ λαὸς τ' ἄλλα στολίδια της ἐξέστησαν. Τὰ παρέσυρε ἡ αὐρορὰ, ὁ συγχρονισμός. Θὰ μείνῃ μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα γιὰ νὰ σημαίνει ἀπλῶς τὸν γεωγραφικὸν ὄρον, θὰ εἶνε ὅπως στὴν πραγματικότητα ἡ Καλλιπόλις.

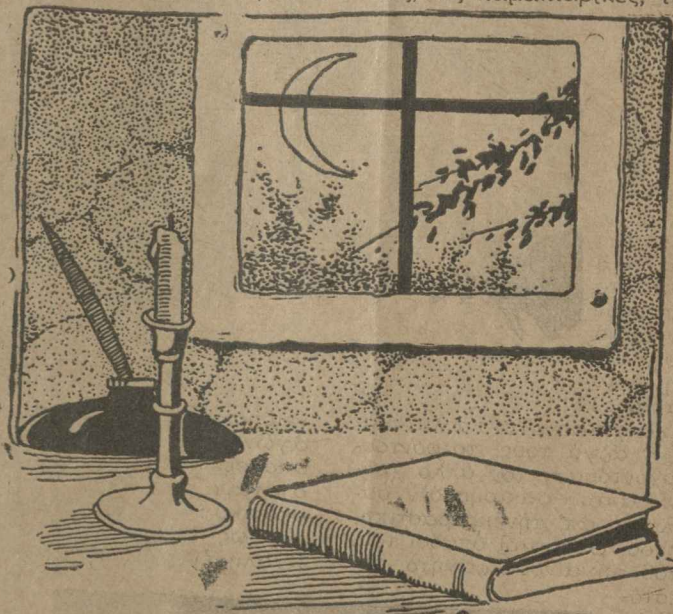
Ἐπῆρα τὸ δρόμο πρὸς τὴν Καστέλλα.

Ἡ ἔρα τὸ Τουρκολίμνο μετὰ τὴν νησίδα πού τὸ λέγαμε τοῦ Κουμουνδούρου καὶ μετὰ τὴν ἐρειπωμένη ἔπαυσι στὴν κορυφὴ τοῦ κάθου του. Τὸ λιμανάκι μετὰ τὶς ψαρόβαρκες, μετὰ μερικά μαγαζαῖα καὶ μετὰ λίγα σπιτία προκαλοῦσε τὶς καλοκαιρινὲς νύχτες τῆς συγκέντρωσις ἀπ' ὅλο τὸν Πειραιᾶ. Ἡ ἔπαυσις τοῦ Ὀριγῶνι πού ἐπέτασε σὸν μεγάλον ποταμὸν τὸν Βασιλέα τῆς Σερβίας Πέτρο, καὶ μερικές ἄλλες ἐπαυλεῖς ἐστολίζαν τὸ λιμανάκι.

Ἀπὸ τὴν ἄλλῃ πλευρὰ, πρὸς τὸ Φάληρο, πού ἦταν ἡ Μπακαρόζα, ὁ καλύτερος τόπος γιὰ τὰ μακροβούτια τῶν κολυμβητῶν, ἔχει δεχθῇ τώρα μιὰ ἔπαυσι.

Ὁ λόφος τῆς Καστέλλας, ἔρημος κι' αὐτός, μετὰ τὸ Σκιστό, τὴν ὁδὸν Λάμπρου Κατσῶνι πού ἐσυντόμεσε τὸ δρόμο πρὸς τὸ Φάληρο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ Συνέχεια.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Κ' εἶδεν ἀκόμη τοὺς πρῶν ὑπηρετὲς τους, πού αὐτοὶ τοὺς χειροκώπησαν στὸν κόσμο καὶ τοὺς βοηθήσαν νὰ γίνουν μικροπακέτες καὶ μικρονοικοκυραῖοι καὶ ν' ἀποκατασταθῶν στὴν κοινωνία σήμερα, νὰ τοὺς κάνουν τὸν καμπόσο, νὰ παύουν νὰ τοὺς χαιρετοῦν, νὰ τοὺς περιφρονοῦν σάν ξεπερασμένους, καὶ τέλος, τὸ χειρότερο, καὶ νὰ τοὺς εἰρωνεύωνται...

Καὶ τὸ φάρμακον ἀνέβαινε πικρὸ-πικρὸ στὴν ψυχὴ του, καὶ δάκρυα ἔφταναν στὰ μάτια του, ὅταν περνώντας ἀπὸ τὰ μεγάλα πατρογονικά σπιτία τους, ἔβλεπε ἄλλους νὰ τὰ χαίρονται σήμερα, ἄλλες μορφές νὰ προβάλλουν ἐκεῖ, πού ἀγαπᾶτε φυσιογνωμίες ἦσαν ὡς προχτές, καὶ χοντρές, μάλλινες κλῆτες καὶ μπαλκονάκια χαριτωμένα χοντρούρουχα νὰ εἶνε ἀπλωμένα στὰ μπαλκονάκια καὶ ἀδινάτροπα νὰ κρέμονται καὶ νὰ στάνουν στοὺς ρεζέδες τῶν παραθυρίων, ἐκεῖ, πού λίγο πρὶν ἀκόμη, μαρμαμένο σάν παλὸ μῆλο, τὸ γλυκὸ τῆς γαγιάς τὸ προσωπάκι πρόβαλλε γιὰ νὰ τὸν καμαρώσῃ σάν περνούσε.

Ὡ! τὸ μαγίσμα αὐτὸ τὸ σπιτικό, πόσο τοῦ θάραινε, μολὺθι, τὴν ψυχὴ του!...

Καὶ ἦσαν οἱ νέοι ἰδιοκτήτες τῶν σπιτιῶν χωριάτες, πού εἶχαν ἔρθει στὸ χωριὸ ὡς ὑπηρετὲς, ὑπέστησαν κάθε εἶδους ταπεινώσι καὶ κάθε στερῇ ἀνθρωπίνῃς ζωῆς, γιὰ ν' ἀνεβῶν ὡς ἐκεῖ πάνω, νὰ κάνουν, τοκίζοντας καὶ γδύνοντας φτωχούς νοικοκυραίους τὸ χωριό, περνούσαν, νὰ γίνουν μεγάλοι σήμερα καὶ σεβαστοί, χωρίς ν' ἀφήσουν τὴν χωριάτικὴν, τὴν περυσινὰ καὶ τὴν ἐρωμὰ τους, ἐκεῖ π' ἀφήσανε τὴν φτώχεια...

Γιὰ τοῦτο, μιὰ μέρα, πού ὁ Γούλης παίζοντας καὶ θέλοντας νὰ διασκεδάσῃ, κατὰθρεξε μ' ἕνα ποτήρι νερὸ ἕνα δυστυχισμένον ἡλίθιον, τὸν Χούσο τὸν Χασμῆ, πού τριγύριζε γυμνός, ζητιανεύοντας πεντάρες, ὁ Τάκης θυμωμένος πετάχθηκε ἀπάνου.

— Γιατὶ τὸν θρέχεις, θρεῖ τὸν δυστυχῆ;

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸν βλέπω τὸ θρωμάριον ἐδῶ πέρα!...

— Κ' εἶνε πρὶν θρωμάριον, λές, ἀπ' τὸν πατέρα σου, πού τὸ κορμὶ του εἶχε νὰ δῇ νερὸ ἀπὸ τότε πού τὸν θάφτισαν;

Ὅταν συνέβησαν αὐτὰ πού γράφουμε, ἡ οἰκογένεια τοῦ Τάκη ἔρισκόταν σὲ ἀνθρώποι τῶν οἰκονομικῶν της. Ἡ ψυχικὴ δύναμις πού ἀπροσδόκητα ἐκδηλώθηκε ἀπ' τὴν μητέρα του καὶ ἡ ἐνίσχυσις μερικῶν καλῶν τῶν συγγενῶν, κατόρθωσαν νὰ περισώσουν τὰ λείψανα πού ἔμειναν ἀπ' τὴν καταστροφὴ καὶ πάνου σ' αὐτὰ νὰ ξαναθεμελιώσουν τὴν παλὰ εἰρήνην καὶ δόξαν τους. Καὶ κατόρθωσαν ἀλήθεια μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ φτάσουν σὲ μιὰ καλὴ ἀνεξαρτησία οἰκονομική, ἀπὸ κείνες πού θεωροῦνται νοικοκυριὸ γερὸ στὰ χωριά, ὡς πρὶν ὅμως ἦσαν μακριὰ ἀπὸ τὸν παλὸν τους πλοῦτον.

Ἔτσι ὁ Τάκης ἔβγαλε τὸ Γυμνάσιον καὶ ἦρθε φοιτητὴς στὴν Ἀθήνα. Κάτι καλοὶ συγγενεῖς τοῦ ἐδῶ, τὸν ἐμπάσαν σὲ σπιτία καλὰ καὶ, σάν φιλομαθῆς ὅπως ἦταν καὶ διανοημένος γιὰ κάθε πρόδοον, δημιουργήθηκε σὲ νέο, πού τιμοῦσε τὸ χωριὸ του.

Ζηρὸ παιδί ὅμως, μ' αἶμα πού ἔκαιγε σάν μπαρούτι, ζήτουντας δρᾶσι στὸ τέλος τοῦ χωριοῦ καὶ μὴ θρίσκοντας, ἔπρεπε σὲ ζωηρότερες ὅπου παρεξηγοῦντο ἀπὸ τὸν ταπεινὸ καὶ φιλήσυχο ἐκεῖ κάτω κόσμο. Ὅσο ὅμως μεγάλωνε, τόσο καὶ ἡ ζωηρότης του ἐγαλινετο, ὥσπου, τέλος, κάβα ἐκδηλώσεως τῆς ζωῆς τῆς μορφῆς καὶ σέψις κι' ἐστράφη ἐκεῖ πού ἔπρεπε νὰ στραφῇ.

Τὰ ἔβαλε μετὰ τὶς δυὸ τοῦ χωριοῦ πληγές: Μετὰ τοὺς πολίτικους καὶ μετὰ τοὺς τοκογλύφους. Σατὶρίζεν ἀνιχνεύς ὅλες τὶς νεόπλαστες χοντρονοικοκυράδες, πού καταστολισμένες καὶ γυαλιστερές σάν κότες παλῆς, γιὰ νὰ πᾶν κάθε Κυριακὴν στὴν ἐκκλησίαν καὶ νὰ ρίξουν ἕνα μόνο λεπτὸ στὸ δίσκο, κακολογώντας τὸν πλησίον τους καὶ σταυροκοποῦντες μετὰ κατάνυξι καὶ εὐσέβεια, ἐπιφανειακὴν ὀλωσθόλου.

Ἡ εἰρωνεία τοῦ τοῦ ὅμως ἡ καυστικές, γινόντουσαν γινώστες καὶ τοῦ δημιουργοῦσαν ἐχθροὺς κάθε μέρα.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ πρὶν ἀλιτῆριος ἀπ' ὅλους κι' ὅλες, ἐκείνος πού συγκέντρωνε τὸν ἀνέστερο κομματάρχη καὶ τὸ συχαμερότερο τοκιστὴ ἦταν ὁ Ρούφουλας, ὁ Τάκης ἔστρεψε προσωπικῶς πρὸς τὸν πόλεμον κατὰ τῆς οἰκογενείας αὐτῆς.

Εἰρωνεύομενος κατόπιν τὸν ὄψιμο ἐξευγενισμό τῆς Ρουφουλίας, πού φορώντας γιὰ πρώτη φορὰ γάντια στὴ γιορτῇ τοῦ Γούλη της, ὅλο μ' αὐτὰ εἶχε νὰ κἀνῃ, ἀπλώνοντας τὰ γανθοφορεμένα χέρια της πάντοτε μπροστὰ, χωρίς νὰ ἀγγίξῃ τίποτε καὶ κράζοντας κάθε στιγμὴ μεγαλοφώνως στὴν Δροσοῦλα:

— Ἐλα, μωρή, σῆκω τὸ δίσκο καὶ τρατάρησε, γιατί δὲν μπορῶ ἐγὼ, φορῶ τὰ γάντια μου πού μουστειλε ὁ Γούλης. Ἐχουν δεκάξῃ δραχμές καὶ θὰ τὰ χαλάσω...

Διηγείτο ἀκόμα ὅτι ἡ Ρουφουλία θέλοντας κάποτε νὰ πλύνῃ τὰ χέρια της, ἐνίφθηκε φορώντας τὰ πολυδύλῃτο γάντια...

Ὁ Γούλης ἄμα τὸ ἔμαθε αὐτὸ ἔγινεν ἔξω φρενῶν.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, τοῦ εἶπε. Μετὰ τὴν μητέρα μου ἄλλοτε νὰ μὴν ἔχῃς νὰ κἀνῃς, σὲ παρακαλῶ.

— Τὴ μητέρα σου, τ' ἀπάντησεν ὁ Τάκης, τὴ σέβομαι. Τὰ καμώματά της κατακρίνω.

Καὶ εἶχε δίκην. Γιατὶ ἡ Ρουφουλία τόσο ξηπάστηκε μετὰ τὰ γάντια ἐκεῖνα, πού ὅσες φορές ἤθελε νὰ πῇ γιὰ καμμιὸ γυναικᾶ ὅτι εἶνε εὐγενῆς, ἔλεγε:

— Ἀσασ... εἶνε εὐγενῆς... ἔχει καὶ γάντια...

Ἄλλη μιὰ φορὰ ἡ Ρουφουλία ἐμπῆκε στὸ μοναδικὸ ἀμάξι τοῦ χωριοῦ νὰ πᾶν στὸ γειτονικὸ χωριουδάκι ὅπου ὁ πατέρας της ὁ Δημάργος θὰ θάφτιζε κάποιον παιδί. Ἐφόρεσε λοιπὸν τὸ πρὶν καλὸ καπέλλο της, πού μόλις τῆς τότεῖτε ὁ Γούλης, καὶ ἔβγαλε τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ ἀμαξίου, στραβολοιμάζοντας ἔτσι, γιὰ νὰ ἴδῃ ὅλη τὴν ἀγορὰν ὅπου περνοῦσε τὸ καινούργιον τὸ καπέλλο πού τῆς στείλανε καὶ πού ἦταν εὐρωπαϊκὸ ἀπὸ... τὴν Πάτρα!

Ὅταν ἐγύρισε καὶ τὴν ρωτήσαν πῶς τῆς ἐφάνη τὸ χωριό, ἀπάντησε μετὰ τὴν συνηθισμένη ἐλληνομαθειά της:

— Πολὺ ὀραῖο μέρος!... Εἶχαν τυρόπητες, κότες στὰ σαράνι, σουβλιτσές, αὐγὰ τριαντά, ψητὰ τῆς σούθλας, ὅλα καὶ σαγηνά... λ ι τ ᾶ...

Καὶ ὅσοι γὰρ κατηρρίζοντας τοὺς χωρικοὺς:

— Οἱ καμμένοι πρὸς κακὴν ὁδὸν πού κάνουν! Μετὰ πρὸς ὅσον καὶ μετὰ ὅσον ἐγάζουν μετὰ σταλιά φωμῖ.

Ἐως ἐδῶ ὁ Τάκης περιοριζόταν νὰ σατυρίσῃ τὰ ἀνάτοκα τῶν Ρουφουλαίων. Μιὰ μέρα ὅμως πρόβλεψε πρὸς τὸν ἐπικύριον ἐχθρὸν. Σάν δικηγόρος ὅπου ἀποῦδαζε κι' ἐδῶ, συμβούλες στοὺς χωρικοὺς χωρὶς νὰ τὸν πληρώσῃ, τοὺς ἔβαλε ζιζάνια μετὰ τὸ μυαλό ν' ἀπατήσουν ἀνεστέλη κάθε ἐκτελέσει ἀπὸ τοὺς τοκογλύφους. Πληθὸς εἶχε ἐξαπλωθῇ γιὰ 500 δραχμὲς χρέος, πού ὅπως τὰ δικαστικά του ἔξοδα ἔφταναν πρὸς 900 δραχμὲς... Τὸ μισὸ χωριὸ κατάντησε τριφλικὸν τοκογλύφον, καὶ πρὸ πάντων τοῦ Ρουφουλά.

Κάθε αὐτὸ πού θὰ διακρινότανε στὰ χωριά, ἐκύτταζαν τὰ τὸν τακτικόν, καθέναν πού θὰ ἤθελε νὰ κινηθῇ, νὰ τὸν ἀποβαρύνουν. Κάθε πρόδοος πού θὰ γινόταν ἐκεῖ πέρα, βαθάν ζήμια δικῆς τους.

Τοὺς γυαμισμένους τοὺς φοδόντουσαν σάν τὶς ἀμαρτίες τους καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἐμπόδιζαν τοὺς γονεῖς νὰ στέλνουν τὰ παιδιά τους στὸ σχολεῖο.

— Θὰ τὰ στραδώσετε μετὰ τὰ σκουληκαντέρες τοῦ διαόλου! Καὶ κάθε ἀνεπτυγμένο, κοττάζον πρὸς τὸν κράτησιν σ' ἀπόστασι ἀπ' τὸ κοῖτο, διαδίδοντας εἰς θάρος τοῦ ὅτι ποταπὸ περνοῦσε ἀπ' τὸ μυαλό τους.

Μιὰ φορὰ πού ὁ Τάκης στὴν ἐπέτειο τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶχε δημοσιεύσει κάτι γιὰ τὸν Δικέφαλο Ἀετὸ, ὁ Δημάργος τὸ διάβασε καὶ ἐαφνίστηκε. Καὶ γύριζε κατόπιν τὴν ἐφημερίδα σὲ ὅλα τὰ μαγαζαῖα καὶ διαβάσε στὸν κόσμο τὸ σχετικὸ ἐκεῖνο μέρος:

«Κ' ἦλθεν οὐ δικέφαλος ἀητός...»

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΡΟΖΕ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΖΕΡΑΛΝΤΥ

Πρόσωπα: ΡΟΖΕ ΦΟΥΖΕΡ, επιχειρηματίας - θιομήχανος, 40 χρόνων.
ΒΕΡΑ, γυναίκα του, 30 χρόνων.

(Η σκηνή σ' ένα πολυτελές σαλόνι πριν από το δείπνο. Η Βέρα κάθεται αναπαυτικά σε μία πολυθρόνα. Κοντά στα πόδια της, η λαγωνίκα της, "Ο Ροζέ" στέκεται απέναντί της. Καπνίζει νευρικά).

ΡΟΖΕ.— Φρόντισα για τα εισιτήρια του ξέπρες.
ΒΕΡΑ.— Ευχαριστώ. Θά είνε τσος γνωστός κόσμος στὰ κονσέρτα του Σάλτσμπουργκ! Όλη η Εύρώπη!... Μά' εσύ; Πως θά μείνης μόνος;

ΡΟΖΕ.— Ω, θά τὰ καταφέρω... 'Επί τέλους, μου δίνεται σήμερα η ευκαιρία νά σοῦ φανῶ εὐχάριστος! Εἶχαμε τσες φιλονεικίες τὸν τελευταῖο αὐτὸ καιρό!...

ΒΕΡΑ.— Μά' γιατί ξαναγυρίζεις στὰ παλιά; Δὲν εἶπαμε νά μὴ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτὰ τὰ πράγματα;

ΡΟΖΕ.— "Ας μιλήσουμε ἡσυχά ἀκόμα μιά φορά γιὰ τὴ ζωὴ μας.

ΒΕΡΑ.— Πρὸς τί; 'Εγὼ ἐφθασα ἐκεῖ πού ἀκοιῶδς δὲν ἤθελα. Φανταζόμουν ἀλλοιῶς τὸ γάμο... Σοῦμε λοιπὸν στὸ ἴδιο σπίτι. Μά, δὲν θρίσκουμε τὴν ευκαιρία νά μιλήσουμε γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας, ποτέ! Δὲν ἔχουμε τίποτε κοινό! "Εχεις τὴ ζωὴ σου. Κι' ἐγὼ τὴ δική μου. "Εχεις τοὺς φίλους σου. Κι' ἐγὼ πάλι τοὺς δικούς μου. Σοῦ εἶμαι πιστή...

ΡΟΖΕ.— Τί μὰς συνδέει λοιπὸν;

ΒΕΡΑ.— Μά, ὅστερ' ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἢ συνήθεια! Εἵμαστε παντρεμένοι, σύζυγοι, ἀπλούστατα!

ΡΟΖΕ.— "Αλλοτε μου εἶχες πὴ πὼς θέλεις νά χωρίσουμε. Θέλεις ἀκόμη;

ΒΕΡΑ.— Βρίσκω ὅτι εἶνε ἡ μόνη λογικὴ λύσις! "Ηθελα ν' ἀγαπῶ καὶ νά μ' ἀγαποῦν. "Ο γάμος ὅμως μ' ἀπογοήτευσε. Χωρὶς ἔρωτα, τί νά τὸν κάνω τὸ γάμο;

ΡΟΖΕ.— Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ σοῦ δίνω σήμερα τὴν ἐλευθερία σου.

ΒΕΡΑ.— Μοῦ εἶνε ἀπαραίτητη! (Ἀλλάζοντας τὸ ν ο): Μά, γιὰ στάσου. Τί σημαίνει αὕτη ἡ κωμωδία; "Αλλοτε δὲν ἤθελες νά χωρίσουμε...

ΡΟΖΕ.— Τώρα ὅμως θέλω κι' ἐγὼ!... Δὲν εἶμαι ἐκεῖνος πού νόμισες: ὁ ἀνθρώπος πού θά σ' ἔκανε ἐπιτυχισμένη. Τώρα τὸ κατάλαβα... Βέρα, δὲν φταίμε ἐμεῖς ἀν' ἡ ζωὴ εἶνε πῶς μεγάλη ἀπὸ τὸν ἔρωτα... Λοιπὸν εἵμαστε σύμφωνοι;

ΒΕΡΑ.— Ναί...

ΡΟΖΕ.— "Όποτε θέλεις μποροῦμε νά κανονίσουμε τίς διατυπώσεις...
ΒΕΡΑ (συλλογισμένη).— Ναί... ναί... Μά, ἤθελα νά σὲ ρωτήσω κάτι: Πὼς αὕτη ἡ ξαφνικὴ ἀπόφασίς ἐκ μέρους σου;

ΡΟΖΕ (στενοχωρημένος).— "Ε, νά, συλλογίσθηκα καλὰ ὅσα μοῦ εἶχες πὴ καὶ θρήκα πὼς εἶχες δίκη.

ΒΕΡΑ.— Μήπως συνέθη τίποτε;

ΡΟΖΕ.— "Ό, τίποτε...

ΒΕΡΑ.— Θά γίνῃ ἡ ἑταιρεία τοῦ λευκοῦ ἀνθρακος; Θά δώσῃ τὰ κεφάλαια ὁ Μπρισάκ;

ΡΟΖΕ.— Γιατί ζαλίζεις τὸ κεφάλι σου μὲ τίς δουλειές μου;...

ΒΕΡΑ.— Πές μου: ναί ἢ ὄχι. Θά τὰ δώσῃ;...

ΡΟΖΕ.— Δὲν διάλεξα τὴν κατάλληλὴ στιγμὴ. "Ο Μπρισάκ

ΒΕΡΑ: Ροζέ, έχεις ὅφος λυπημένο, ὑποφέρεις...

εἶχε μπλέξει ἄλλοῦ... "Ας εἶνε, βλέπουμε ἀργότερα...

ΒΕΡΑ.— Μὲ ἄλλα λόγια, ἀρνῆθηκε νά θάλῃ τὰ κεφάλαια. Τὸ φανταζόμουν! "Αλλωστε σὲ ζήλευε! Ζήλευε τίς ἐπιτυχίες σου, τίς δουλειές σου!... Καὶ νά τώρα, μὲ τὴν ἀρνήσι τοῦ γκρεμίζει τὴν καλύτερη ἐπιχειρήσι σου. Τὸ ἔργο τῆς ζωῆς σου!

ΡΟΖΕ.— "Ω, θά ὁρεθῇ κάτι ἄλλο...

ΒΕΡΑ.— Ροζέ... "Εχεις ὅφος λυπημένο. "Υποφέρεις; Μήπως;...

ΡΟΖΕ (κρύβει ἀπότομα τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του).— "Ε, ναί, ὑποφέρω... Κουράστηκα πειά!

ΒΕΡΑ.— Τὸ εἶχα καταλάβει... Μά τί μοῦ κρύβεις;

ΡΟΖΕ.— Τίποτε... "Ακούσε, Βέρα: Δὲν ἀπογοήτευσα μόνον ἐμένα. "Απογοητεύθηκα κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μου! Δὲν εἶμαι ὁ ἀνθρώπος πού νόμιζα πὼς ἦμουν!...

ΒΕΡΑ.— Μά τί εἶνε αὐτά; "Εσύ, ὁ Ροζέ, νά μιλάς ἔτσι; Τί εἶνε ὁ Μπρισάκ μπροστά σου; Τίποτε! "Εξήγησέ μου... Μιλήσέ μου...

ΡΟΖΕ.— Πρὸς τί; "Ας τ' ἀφήσουμε αὐτά. "Ας μιλήσουμε καλύτερα γιὰ τὸ ταξίδι σου, γιὰ τὴν ἐλευθερία σου...

ΒΕΡΑ (δειλά).— Μοῦ κάνει τὴ χάρι νά σοῦ πῶ;... (Ἀπὸ τὸ μ α, ὁ λ ὁ χ α ρ η): Ἐπιτέλους! Ἐξέρω τὸ μυστικὸ σου... Ροζέ, δὲν εἶσαι δυνατός!

ΡΟΖΕ (σάν νά π λ η γ ὦ θ η κ ε).— Σῶπα!

ΒΕΡΑ.— "Όχι, ἀφῆσέ με νά μιλήσω... Παίζεις ἕνα ρόλο! Δὲν εἶσαι βέβαιος γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου! Θέλεις νά σ' ἀγαποῦν, νά σὲ θαυμάζουν, νά σὲ χειροκροτοῦν...

ΡΟΖΕ (μὲ φ ρ ί κ η).— Βέρα, σῶπα...

ΒΕΡΑ.— "Όχι, ὄχι, βλέπω τώρα πὼς ἔχω κι' ἐγὼ νά παίζω ἕνα ρόλο ἐδῶ, κοντά σου!... "Ω, Ροζέ, σοῦ ζητῶ συγγνώμην!...

ΡΟΖΕ (ἀγρία).— "Όχι, δὲν θέλω! Δὲν πρέπει!

ΒΕΡΑ.— Μὴ μ' ἀναγκάζεις νά ταπεινωθῶ. Δὲν τὸ θέλεις, τὸ ξέρω. Βλέπεις πολὺ καλά ὅτι ντρέπομαι κι' ὅτι θέλω νά σὲ φιλήσω...

ΡΟΖΕ.— Βέρα, μὲ συγκινεῖ ἡ χειρονομία σου, μὰ δὲν μπορῶ νά τὴν δεχθῶ. Ἐξέρεις πολὺ καλά ὅτι χωρίζουμε γιὰ ὠρισμένους λόγους, γιὰ ἀσυμφωνία χαρακτήρων, γιὰ κακὴ ἐκτίμησι τῶν αἰσθημάτων μας...

"Όλα αὐτὰ εἶνε λογικά. Μὴν ἀλλάζεις λοιπὸν τὴν ἀπόφασί σου ἀπὸ αἰσθηματισμοὺς τῆς στιγμῆς. Αὐριο πάλι θά ἔχουμε τὰ ἴδια... Εἶμαι ὁ ἐπιχειρηματίας πού ξέρεις, ὁ αὐταρχικός, ὁ ἀδιάλλακτος... Αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο δὲν τὸν ἀγαπᾷς. Δὲν μπορεῖς ποτὲ νά τὸν ἀγαπήσεις.

ΒΕΡΑ.— Δὲν ἤξερα ὅτι ἤθελες νά σ' ἀγαποῦν...

ΡΟΖΕ.— Δὲν ἄλλαξα. Δὲν ἄλλαξε τίποτε. Εἶμαι ὁ ἴδιος! Μὴ νομίζεις ὅτι ἐπειδὴ ἀπέτυχα μὲ τὸν λευκὸ ἀνθρακὸ, εἶμαι ἄλλος ἀνθρώπος... Θά εἶμαι ὁ ἴδιος πάντα. Θά σ' ἀγαπᾷ ὅσο σ' ἀγαποῦσα μέχρι τώρα... Καλύτερα, περισσότερο δὲν θά μπορέσω ποτέ.

ΒΕΡΑ (γεμάτη ἔρωτα καὶ ὀπερηφάνεια).— Δὲν μὲ νοιάζει τώρα!... Δὲν θέλω τὴν ἀγάπὴ σου! Δὲν θέλω νά μὲ συλλογίζεσαι. Συλλογίσου τὸν ἑαυτὸ σου! "Αγάπησέ τον! "Εργάσου! "Ο ἔρως δὲν εἶνε γιὰ τοὺς ἀνδρες. "Η, καλύτερα, ὁ δικός σας ὁ ἔρως, ὁ ἔρως τῶν ἀνδρῶν, εἶνε πάρα πολὺ μεγάλος γιὰ μὰς. Μὴ προσπαθῆς νά

(Συνέχεια στὴ σελίδα 54)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΟΤΑΝ ΧΑΝΟΝΤΑΙ Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

χὰς, μιά καὶ δυὸ στὸν "Αγγλο πρόξενο. "Ο πρόξενος τηλεγραφεῖ στὸ Λονδίνο, τὸ Λονδίνο στὴν Ἀθήνα, καὶ ἡ Ἀθήνα στὴν τουρκικὴ κυβέρνησι.

— Καὶ γιατί τηλεγραφεῖται στὴν Ἀθήνα;

— Γιατί ἦταν "Ελληνες, νά τὸν βοηθήσῃ ἡ ἐλληνικὴ κυβέρνησι!

"Ο βαλῆς τῆς Θεσσαλονίκης ἔτριβε τὰ μάτια του, καὶ τί νά πῇ δὲν ἤξερε, σὰν ἔλαθε εἰδησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ὅτι οἱ κλέφτες αἰχμαλωτίσανε τὸν "Αμποτ στὴν πόλι, μέσα στὴ Σαλονίκη, πού ἐξουσίαζεν αὐτὸς, σὰν μεγάλος καὶ τρανὸς βαλῆς πού ἦταν.

Τέλος πάντων, ἀπὸ ἐδῶ τὸ ἔχουν, ἀπὸ ἐκεῖ τὸ ἔχουν, ἀναγκάζει ἡ Ἀγγλία τὴν τουρκικὴν κυβέρνησι νά πληρώσῃ αὕτη τὰ λύτρα. Κάθε μέρα παραστάσεις ἔκανε ὁ "Αγγλος πρόξενος, ὁ Τζαναμπέτης.

Διατάζει τότε ὁ Σουλτάνος! γιατί εἶπεν ὅτι δὲν εἶχεν ὁ "χα-σινὲς (τὸ δημόσιο θησαυροφυλάκιο) νά κόψουν δέκα-πέντε χιλιάδες λίρες, ὀλοκαίνουργες, χρυσές. "Αλλά ἐσοφίστηκε, σὰν Τούρκος, καὶ μιά πονηριά. "Εχετε ἰδῇ λίρες τουρκικές;

— Μιά φορά κι' ἕνα καὶρά!...

— Εἶδατε λοιπὸν πὼς δίπλα ἀπὸ τὰ "ατούρα εἶνε κάτι ἀστέρια;

— Ναί.

— "Ε, λοιπὸν, ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις στὴς νέες λίρες δ-που ἔκοψε γιὰ νά τις δώσῃ στοὺς ληστες, ἔδωσε ἐντολὴ νά τυπωθῇ ἕνα ἀστέρι λιγώτερο ἀπὸ ὅσα εἶχαν ἡ λίρες ἡ πα-λιές. Καὶ ἀμέσως ἐξοποίησε καὶ ὅλες τίς ἀστυνομίες τῆς Μακεδονίας νά συνεννοηθοῦν μὲ τοὺς "σαράφηδες καὶ νά μετροῦν τ' ἀστέρια ἀπὸ τίς λίρες πρὶν θά τοὺς πῆγαν γιὰ γάλασμα. Καὶ ἅμα ἰδοὺν καμμιὰ μὲ ἕνα ἀστέρι λιγώ-τερο, ἀμέσως νά δίνουνε χαμ-πὲρι στὴν ἀστυνομία.

"Ετοί λοιπὸν σὰν ὄγηκανε ἡ νέες λίρες καὶ τίς ἔδωσαν στοὺς κλέφτες, τίς μοιραστή-κανε ἐκεῖνοι κι' ἀφήσαν ἐλευ-θεροὺς τὸν αἰχμαλωτο — βουδὸ καὶ μουνκαμένον ὅμως τώρα πειά γιὰ ὅλη τὴ ζωὴ του — οἱ παλαιολογίτες, φύγαν γιὰ τὸν τόπο τους, καὶ οἱ δικαί-μας γύρισαν ἡσυχὸι καὶ πα-στρικοὶ στὰ σπίτια τους, ὅσοι ἦσαν ἀπὸ τὴ Σαλονίκη, καὶ στὰ χωριά τους ὅσοι ἦσαν ἀ-πὸ τὰ γύρω περὶχώρια...

Πέρασε καιρὸς!

Γάρβια ἡ ἀστυνομία καὶ οἱ "σαράφηδες τὰ μάτια τους.

Μά τὰ ἀστέρια ὅμως ἦσαν ὅλα, ὥσπ' αὐτὰ κι' ἀκέραια, καὶ λάμπανε στὴς λίρες.

Κι' ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ περνοῦσε...

Καὶ οἱ "γιατάκηδες οἱ Σα-λονικιοί, ἀρχισαν νά ξεθαρ-

Ο Τούρκος ὁ βαλῆς τὰ εἶχε χάσει!...

"Ερχόντουσαν ὀργανωταὶ ἀπὸ τὴν Παλαιὰν Ἑλλάδα.

ὅσους καὶ ἡ μεταπτώσις τοῦ ἐπίσης Θεσσαλονικιοῦ, μακα-ρίτη Τζέκη.

— Ἀδερφία λοιπὸν, πού λέτε, ἦσαν ὁ Τζέκης καὶ ὁ "Αμ-ποτ.

Κι' ὁ "Αμποτ ἦταν πλούσιος καὶ δυνατός. Γιὰ τοῦτο οἱ Τούρκοι τὸν σεβόντουσαν, ἀλλά... τὸν τρεγύριζαν καὶ οἱ κλέ-φτες.

Κλέφτες, τότε, ἦσαν ἀρκετοὶ ἐδῶ. Γιὰμὰτα τὰ θουνὰ καπετανάτα. "Όλοι ἐρχόντουσαν σχε-δὸν ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Ἑλλάδα.

— "Ως ὀργανωταί;...

— Χμ! Εἶχαν κι' ἐδῶ "γιατάκηδες καὶ "δεῖχτες. "Ετοῦ-τοι ἔλεγαν καὶ ἔδειχναν, ἐκεῖνοι ἐκλεβαν καὶ ἐνεργοῦσαν καὶ τοῖς μοιραζόντουσαν τὰ χρήματα. Φεύγαν οἱ κλέφτες γιὰ τὸν τόπο τους, τὴν Παλαιὰ Ἑλλάδα, ἀποτραβιόντουσαν κι' ἐντοῦτοι στὴς δουλειές, τάχα, καὶ στὰ χαράφια τους, σὰν ἐπαρτικοὶ νοικοκυραῖοι καὶ κάναν τὸν κακόμοιρο.

— "Ποῦ μὲ εἶδες, πού σὲ ξέρω.

Μιά ἡμέρα θάλανε βουλή οἱ κλέφτες νά πιάσουν τὸν ἀ-δερφὸ τοῦ "Αμποτ. "Ησαν καὶ ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Ἑλλάδα οἱ "μεγάλοι δάσκαλοι καὶ μιά ἡμέρα πού ἦταν τὸ παιδί καὶ χάχευε στὸ περιβόλι του, σαλτάραν μέσα, τοῦ κλειου-νε τὸ στόμα μὲ τὰ χέρια τους καὶ τὸ κόβουνε στὸν ὄμο.

"Ως πού νά τοὺς δοῦνε, χά-θηκαν!

"Ο "Αμποτ, καθὼς τὸν κρα-τοῦσε ἕνας ἀπ' τὸ στόμα φι-μωμένον, τοῦ δάγκωσε καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ δάχτυλο, μὰ ἔ-κεῖνος δὲν ἀποτράβηξε τὸ χέρι του. Μά τόσο τρώμαζε τὸ παι-δί καὶ τόσο ταραχτικὴ ἦμας γέμισεν ἀπὸ αἷματα τὸ στό-μα του, πού ἔχασε τὴ φωνή του ἀπὸ τότε καὶ βουδάρθηκε.

Καὶ οὔτε ξαναμίλησε ποτέ!

Σὰν τὸν πῆραν τὸν αἰχμά-λωτο καὶ τὸν πῆγαν καὶ τὸν ἀσφαλίσανε, στείλανε χαρτί στὸν ἀδελφὸ του οἱ κλέφτες.

Ὅστε παραπάνω, οὔτε πα-ρακάτῳ, 15.000 λίρες ὀθωμα-νικῆς ζητούσαν.

Ποῦ νά τῆς θρῇ ὁ "Αμποτ! Χωρὶς νά εἰπῇ ὁ ἀδερφός του τίποτε στὴς τουρκικὲς ἀρ-

Κι' ὡς νά τοὺς πάρουν χαμπάρι οἱ σκοποί...

Κι' ὡς νά τοὺς πάρουν χαμπάρι οἱ σκοποί...

"Εκαμε παραστάσεις κι' ὁ "Αγγλος πρόξενος.

ρεύουν. Τò πράγμα φάνηκε πώς λησμονήθηκε. Ή αρχές γα πὲ ριεργά της φύσεως φαινόντουσαν σάν νά μὴ τὸ θυμόντουσαν πειά. Καὶ ὁ Ἄμ-
πατ, σάν νά τὸ λησμονήσε. Κι' ὁ ἀδερφὸς ποὺ εἶχε πάθει, ἐ-
στάλη ἔξω, στοὺς γιαιτροὺς, γιὰ νὰ ἐρῇ τὴ φωνή του.

Ἡσυχία πειά οἱ «συνεργοί», ἔτσι δὲν τοὺς λέν ἑλληνικά·
— Ἔτσι.

— Ἀποφασίσανε νὰ ξεσκάσουνε κι' αὐτοὶ λιγάκι. Κι' ἀ-
ποφασίσαν ἕνα ταξιδάκι σὲ κάποιον κοντινὸ ἐδῶ χωριό, σάν
νά ποῦμε στὸ Ἀσθεστοχώρι, σάν νά ποῦμε καὶ στὸ Λαγκα-
δά, μαζὺ μὲ τὶς φαιηλίες τους.

Σάν τὸ εἶπαν, οἱ γυναῖκες τους, ἐκείνες τὸ δεχθῆκαν μὲ
χαρὰ, ἀλλὰ... Τί ἰδέα ἔχετε γιὰ τὶς γυναῖκες αἰεῖς;

— Ἐκεῖνη ποὺ εἶχε καὶ ὁ μακαρίτης Σολομών...

— Ποιὸς Σολομών; Ὁ Σολομὸς Ἑρρέρας, ποὺ ἔχει στη
Θεσσαλονίκη τὸ ἐμπορικόν;

— Ὁχι αὐτός, ἕνας ἄλλος, πρόγονός του...

— Τί ἔλεγε λοιπὸν αὐτὸς ὁ Σολομὸς;

— Πὼς ἡ γυναῖκα δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ μονάχα
«σκεῦος ἡδονῆς».

Ὁ Μπαρμπά-Μάνθος δὲν κατάλαβε, ἀλλὰ δὲν ἤθελε καὶ
νὰ τὸ δείξῃ.

— Καλὰ, τέλος πάντων, ἂς λήθῃ ὅτι θέλει αὐτὸς ὁ Σολο-
μὸς. Ἐγὼ ἐρχομαι καὶ πάλι στὴν κουθέντα μας. Ἡ γυναῖ-
κες λοιπὸν δεχθῆκαν μὲ χαρὰ, ἀλλὰ εἶπανε στοὺς ἀνδρες:

«Νοικοκυρὲς γυναῖκες ἐμεῖς, πὼς θὰ πᾶμε ἔτσι; Νὰ φτιά-
σουμε κανένα φόρεμα, εἴμαστε γυναῖκες ἀπὸ πόλη, ἀπὸ τὴ
Σαλονίκη, δὲν εἴμαστε ἀπὸ χωριό!» Κι' ἀπὸ δῶ τοὺς ἔχουν,

ἀπὸ ἐκεῖ τοὺς ἔχουν, τοὺς καταφέρνουνε νὰ τοὺς φτιάσουνε
καινούργια ρούχα καὶ φουστάνια. Καὶ μιά ἀπ' αὐτὲς, σάν

ὅταν τὴς ἔφταναν τὰ λεπτὰ, ἔ-
δγαλε ἀπ' τὶς κρυμμένες λί-
ρες καὶ πῆγε νὰ χαλάσῃ στὸ
σαράφι κἀνα - δύο γιὰ νὰ
κρυφοπληρώσῃ τὴ μοδίστρα,
νὰ κἀνὴ φόρεμα πιὸ καλὸ καὶ
ἀκριβέστερο ἀπὸ τὶς ἄλλες.

Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα κιόλας
σάν εἶδαν οἱ σαράφιδες τὶς λί-
ρες χωρὶς ἄστρο, εἰδοποίησαν
τὴν ἀστυνομία, ἡ ἀστυνομία
ἔπιασε τὴν γυναῖκα καὶ τὸν ἄν-
δρα τῆς, τοὺς βάλανε στὴ φυ-
λακὴ, τοὺς σφίξανε λιγάκι μέ-
σα καὶ σὲ λίγες ἡμέρες τοὺς
εἶχαν ὅλους πιασμένους καὶ
κλεισμένους στὸ «Κανλι-Κου-
λὲ», δηλαδὴ στὸν «Ματωμένο
Πύργο», ὅπως λέγαν τότε τὸν
Λευκὸ Πύργο τῆς Θεσσαλονί-
κης, ποὺ ἔπειτα οἱ νεότουρκοι τὸν βάσαν με ἀσθεστὴ ἀσπρὸ
καὶ τὸν εἶπαν «Μπεδ-Κουλέ», Λευκὸ Πύργο δηλαδὴ, ὅπως
τὸν λέμε σήμερα κι' ἐμεῖς.

Ὁ πύργος τότε εἶχε φρούριο τριγύρω, μὲ τάπιες καὶ πο-
λεμίστρες. Μὰ οἱ νεότουρκοι τὰ γκρέμισαν αὐτὰ κι' ἀνοί-
ξαν τὸ μέρος. Πιὸ πολὺ ὅμως ταίριαζε ὅπως ἦταν πρίν.

Ἀς εἶνε. Μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους «γιατάκηδες» ποὺ πιάσανε
ἦταν καὶ ἕνας Τοῦρκος ἀρβανίτης, Γκέκας ἐλεγότανε, κι'
ἐκαὶν κι' ἐκεῖνος τὸν κουτοπολητὴ ἐδῶ ἀπ' ἔξω στὰ χωριά,

τριγύρω στὴ Θεσσαλονίκη. Ἐφτασε σὲ μεταξύ Μπαρμπά-
μι κι' ἕνας Τοῦρκος τῆς Θεσσαλονίκης, φίλος τοῦ Γκέκα, ὡ-
τῆσε ἀδεια ἀπὸ τὶς ἀρχὲς νὰ πᾶ καὶ νὰ μοιράσῃ λίγο ἀ-
σπρὸ πανί, γασὲ, στοὺς ὀθωμανοὺς φυλακισμένους τοῦ Καν-
λι-Κουλέ, νὰ φτιάσουν κι' αὐτοὶ ἕνα πουκάμισο καὶ νὰ ντυ-
θοῦν λιγάκι καθαρά, τέτοιες ἡμέρες ποῦταν.

Ἡ τουρκικὴ ἀρχὴ ἐπέτρεψε καὶ αὐτὸς ἐπῆγε μέσα εἰς
τὶς φυλακὲς καὶ ἔδωσε σὲ κάθε φυλακισμένον Τοῦρκο ἀπὸ
δεκαπέντε πῆχες ὕψος λευκὸ γιὰ τὰ ἀσπρόρουχά του.

Σάν νύχτωσε, αὐτοὶ, στρίψανε τὸ πανὶ καλὰ, δέσανε μὲ
γερούς κόμπους ὅλα τὰ κομμάτια ἀπὸ τὸ ὕψος αὐτὸ μα-
ζι, κάμανε ἕνα μακρὸ σχοινὶ καὶ τὸ ρίξανε στὴ θάλασσα.

Μιά θάρκα τοὺς περίμενε λιγάκι παρακεῖ. Κι' ὡς νὰ
τοὺς ἐννοήσουν οἱ σκοποὶ, ἐκείνοι εἶχανε φύγει...

Αὐτὸς ὁ Γκέκας ὅμως ἐπείτα ἀνηγορεύθηκε ἀπὸ τὴν τουρ-
κικὴ κυβέρνησι, γιὰτὶ σάν θέρος Ἀρβανίτης... πρὸδωσε τοὺς
συντρόφους του καὶ τὸν πήραν στὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ κα-
ταδιώκῃ τοὺς κλέφτες.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία μου. Καὶ τώρα ξεκουρασθῆτε καὶ
λίγο...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΟΠΛΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(Πὼς ἀμύνονται τὰ ζῶα ἐναν-
τίον τῶν διαφορῶν ἐχθρῶν τους)

Τὰ ζῶα, χωρὶς ποτὲ νὰ διδαχθοῦν τὴν στρατιωτικὴ τέ-
χνη, γνωρίζουν ὥστόσο θαυμάσια τὰ πλεονεκτήματα ὀρι-
σμένων ἐπικαίρων σημείων τὰ ὁποῖα καὶ χρησιμοποιοῦν. Τὰ
ἀνδρόνια π. χ. γ.σ. νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τοὺς γύπες κού-
βονται μέσ' τὰ δέντρα. Ὁ γλάρος γιὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπ'
τὰ γεράκια περιστρέφεται ἀπάνω στὰ νερά, ὅπου δειλιά-
ζουν νὰ πλησιάσουν τὰ γεράκια. Καὶ ἡ νυφίτσα, ζῶον δι-
λότατο, τόσο δειλὸ ὥστε μόλις ἰδῇ νὰ θγαίνῃ ἀπὸ πληρὴ
αἷμα, πέφτει ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸν τρόμο τῆς, ὥστόσο κα-
τορθώνει καὶ ἀπὸ λυκο ἀκόμη νὰ γλυτώσῃ, καταφεύγοντας
στὰ παγωμένα ποτάμια, ὅπου οἱ λύκοι φοβοῦνται νὰ πρέ-
ξουν.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ καταφύγια τους αὐτὰ, πολλὰ ζῶα ἔχουν
καὶ τὰ φυσικὰ τους ὅπλα γιὰ ν' ἀμύνονται. Ὁ ἀετός π. χ.
περιποιεῖται πολὺ τὰ νύχια του καὶ ὅπου σταθῇ τὰ ἐξετάζει
ἀκατάπαυστα, τὰ τροχίζει ἀπάνω στὶς πέτρες ὅταν χάσουν
τὴν κοφτερότητα τους καὶ ἀποφεύγει νὰ περπατῇ ἀνάμεσα σὲ
πέτρες ὅταν εἶνε σουθλερές. Τὰ ἐλάφια, τὰ κατόικια καὶ
οἱ ταῦροι ἀκονίζουν στοὺς κορμούς τῶν δέντρων τὰ κέρατά
τῶν καὶ τὰ δοκιμάζουν δυὸ καὶ τρεῖς φορές ὅταν πρόκειται
νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον κανενὸς ἐχθροῦ των.

Ὅταν τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιὰ δὲν μποροῦν ν' ἀμυνθῶν,
τότε μαζεῦονται σὲ ομάδες.

Ἔτσι π. χ. τὰ φάρνια γιὰ μέ-
γαλύτερη ἀσφάλειά των πε-
τοῦν κατὰ στίφη πολυάριθμα.

Τὰ πρόβατα εἶνε γνωστὸν
ὅτι γιὰ ν' ἀμυνθῶν κατὰ τῶν
λύκων μαζεῦονται σὲ πυκνὸ
κύκλο μετὰ κεφάλια γυρισμέ-
να κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ τὰ ὀ-
λογα τάσσονται κατὰ τὸν ἴδιο
τρόπο, δὲν γυρίζουν ὅμως τὰ
κεφάλια των κατὰ τοῦ λύκου,
ἀλλὰ τὰ πόδια των, ὅπου ὀρι-
σκεται ἡ δύναμις των καὶ ἀν-
δρείως ἀμύνονται μὲ κλω-
τασιές. Πολλὰ ζῶα ἐπίσης ὅταν
τύχῃ νὰ θρεθοῦν μόνι, γνωρι-
ζουν νὰ καλοῦν σὲ βοήθεια
μὲ τὶς φωνές των: Τὸ τσακα-
λὶ π. χ. ὅταν καταλάβῃ ὅτι

καμιά ἀλεπού εἶνε κρυμμένη στὰ χορτάρια, προδίδει στὰ
σκυλιὰ τὴν παρουσίαν της μὲ ἀσυνήθιστες καὶ δυνατὲς κραυ-
γές. Ὅμοιος οἱ κύκνοι καὶ ἡ χίνας φωνάζουν τοὺς τυχόν
ἀπόντας συντρόφους των γιὰ ν' ἀμυνθῶν ἀπὸ κοινὸν κατὰ
τῶν αἰετῶν. Τὸ ἴδιο κάνουν καὶ οἱ πῆθκοι στὰ δάση φωνά-
ζοντας ὅταν τοὺς κυνηγοῦν, μὲ ὅλη τὴ δύναμίν τους.

Ἀλλὰ ἀδύνατα καὶ δυνατὰ ζῶα ἔχουν καὶ ἄλλα μέσα
γιὰ νὰ προφυλάγουνται ἀπ' τοὺς θηρευτὰς των. Ὁ λαγὸς
π. χ. πηδᾷ ἐδῶ κι' ἐκεῖ γιὰ νὰ ἐξαφανίσῃ τὰ ἴχνη του. Ἡ
ἀρκούδα μπαίνει στὴ φωλιὰ τῆς, περπατώντας ἀντίστροφα
γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἐβγῆκε ἀπ' αὐτὴ, ἐνῶ εἶνε μέσα. Καὶ αὐτὴ
ἀκόμη τὸ λιοντάρι, τὸ τόσο ἀνδρείο, ὅταν περπατῇ στὴν
ἄμμο ἐξαλείφει τὰ ἴχνη του γιὰ νὰ μὴ τ' ἀνακαλύψουν οἱ
ἐχθροὶ του.

Μὲ μίαν λέξι ὅλα τὰ ζῶα γνωρίζουν τὸ καθένα μὲ κάποιον
τρόπον ὃς προφυλάγουνται.

Ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπιδειξιότητα, ὅπως ὁ πῆθκος, ὁ ὁποῖος
κατορθώνει ν' ἀρπάξῃ μὲ τὸ χεῖρ στὸν ἀέρα τὸ θέλος ποὺ
ρίχνει ὁ ἀγριὸς γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ, ἄλλα μὲ τὴν γενναί-
τητα, ὅπως τὸ λιοντάρι, ποὺ δὲν φεύγει ποτὲ, ἀλλ' ἀπενα-
τίας δείχνει τὴν τρομερὴν του ὀψι γιὰ νὰ φοβίσῃ, ἄλλα πάλι
λιν προφυλάγονται χάρις καὶ σ' αὐτὴ τὴ δειλιὰ ἀκόμη, ὅ-
πως τὰ ἐλάφια, τὰ ὁποῖα σῶζονται ἀπ' τὸ φόβο των ποὺ
τὰ κάνει νὰ τὸ θάξουν στὰ πόδια μὲ ὅλη τὴν δυνατὴ γρηγο-
ρότητα. Ἀλλὰ τέλος γίνονται ἀόρατα σάν τις σουπιές ποὺ ἐ-
ξαφανίζονται μέσ' τὴ θαφὴ ποὺ σκορπίζουν ἢ σάν τὸν πολυ-
πόδα, ὁ ὁποῖος μεταμορφώνεται παίρνοντας ἀμέσως τὸ χρώ-
μα τοῦ θράχου, ἀπάνω στὸν ὁποῖον εἶνε κολλημένος, καὶ ἔ-
τσι ἐξαπατᾷ τὸ θλέμμα τοῦ ἀνθρώπου.

ΕΙΣ ΤΗ ΔΙ ΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΠΑΓΙΔΕΣ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΑΣΑΡ

Ἡ γυναῖκα μου ἔμαθε ἀπὸ τὴ φίλη της Μισελίν, ὅτι
ὅλες ἡ κυρίες τοῦ καλοῦ κόσμου θὰ φορέσουν σὲ
λίγο πολυτελὴ μαντῶ ἀπὸ ἐρμίνα. Αὐτὰ τὰ πανά-
κριθα μαντῶ ἦταν γιὰ τὶς λουτροπόλεις. Κάθε κυρία
ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτὴ τῆς καὶ τὴν κοινωνικὴ τῆς θέσι εἶχε
ἕνα τέτοιο μαντῶ γιὰ τὸ θρόνο. Αὐτὰ τὴν εἶχε πληροφορη-
σεῖ ἡ Μισελίν. Κ' ἡ Μισελίν πάλι τὰ εἶχε μάθει κρυφὰ ἀπὸ
ἕνα ράφτη τῆς μόδας. Ἐ, λοιπὸν, αὐτὴ ἡ πληροφορία ἦταν
ἀρκετὴ γιὰ νὰ κἀνῃ τὴ ζωὴ μου ἕνα ἀπερίγραπτο μαρτύ-
ριο.

— Ξέρεις, Ἀνρί, μοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα μου, ὅτι εἶνε τώρα
ἡ κατάλληλη ἐποχὴ γιὰ ἕνα μαντῶ ἀπὸ ἐρμίνα; Ἐχει κα-
τεῖς ἕνα σωρὸ εὐκαιρίες!...

— Δὲν μοῦ χρειάζεται... τῆς ἀπάντησα μ' ἕνα ἀκαθόρι-
στο χαμόγελο. Ἐγὼ ἔχω τὴν καμπартίνα μου. Περνάω μιά
χαρὰ καί!...

Ἡ τραγικὴ καὶ κλαψιάρικη φωνὴ τῆς γυναίκας μου μὲ
διέκοψε ἀπτόμα, γιὰ νὰ καθορίσῃ τὰ πράγματα:

— Τὸ ξέρω, ἀγάπη μου, ὅτι εὐὲς ἔχεις, ὅτι σ' ἔχεις...
Μὰ δὲν συλλογίζεσαι τὴν γυναικοῦλα σου;

— Πῶς! Κι' εὐὲς ἔχεις ἕνα ὡ-
ραῖο μαντῶ ἀπὸ πετι-γκρί! φώνα-
ξα μὲ κάποιον τόνο ἀγανακτήσεως.

Ἡ γυναῖκα μου, ἔξυπνη ὅπως
πάντα, ἀλλάξε ἀμέσως τακτικὴ
Παράτησε τὰ κλάματα κι' ἄρχισε
τὶς κατηγορίες. Ἄν εἶχε σπουδά-
σει νομικὰ, θὰ ἦταν περίφημη ὡς
ἐισαγγελεὺς.

— Νὰ, αὐτοὶ οἱ ἄνδρες!... Ἔτσι
εἶνε ὅλοι τους!... Συλλογίζονται
μόνον τὸν ἑαυτὸ τους! Ἡ γυ-
ναῖκα τους πρέπει νὰ ντύνεται μὲ
τέσσερα κουρέλια... Ναι, μὲ κου-
ρέλια! Αὐτοὺς ὅμως δὲν τοὺς νοιά-
ζει!... Ὅχι, ὅχι, δὲν θέλω νὰ πῆς
τίποτε! Ἀδικα θὰ χάσῃς τὰ λό-
για σου!... Εἶμαι τόσο δυστυχισμέ-
νη!... Ὅλες ἡ φίλες μου σὲ λίγο
θὰ μοῦ ρίχνουν λοξὲς ματιές καὶ
θὰ γελοῦν μαζὺ μου. Ἐγὼ κῦττα
πῶς κατάντησε ἡ γυναῖκα τοῦ Ἀν-
ρί!... θὰ λένε.

— Ἀκουσε, ἀγάπη μου!...

— Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε!

Σὲ εἰδοποιῶ μόνον πὼς ἂν ἡ φίλη
μου Μισελίν ἔχῃ ὡς δῶρο ἀπὸ τὸν
ἀνδρα τῆς ἕνα μαντῶ ἀπὸ ἐρμίνα,
θέλω κι' ἐγὼ νὰ μοῦ κἀνῃ τὸ ἴδιον
δῶρο! Καθαρὰ πράγματ!...

Θαυμάσια! Ἡ γυναῖκα μου αὖ-
τὴ τὴ φορά ἔπεισε στὴν παγίδα. Ὁ
ἀνδρας τῆς Μισελίν εἶνε παληὸς
φίλος μου καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ προδώσῃ τὴν φίλιν
μου, ἀντὶ τῆς ἀγάπης τῆς γυναίκας του ἕνα μαντῶ ἀπὸ ἐρμίνα.
Κι' αὐτὸ τὸ λόγο ὑπόσχομαι μὲ θάρρος:

— Συμφωνοῦ! Εἴμαστε σύμφωνοι, ἀγάπη μου!... Σοῦ δίνω
τὸ λόγο μου πὼς ἂν ὁ Ραοὺλ ἀγοράσῃ ἕνα τέτοιο μαντῶ
τῆς Μισελίν, θὰ σοῦ πάρω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο!...

Τὰ μάτια τῆς γυναίκας μου ἔλαμψαν ἀπὸ τὴ χαρὰ.

— Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι; μοῦ φώναξε.

— Φυσικὰ!... Παιδιά εἴμαστε τώρα!... ἔκανα μ' ἀξιοπρέ-
πεια.

— Ἀνρί, σὲ λατρεῖω! Ἐξέφωνε ἡ γυναῖκα μου καὶ ρίχτη-
κε στὴν ἀγκαλιά μου.

Ἐννοια σου, συλλογίσθηκα, μ' ἕνα τηλεφώνημα στὸ Ρα-
οὺλ θὰ τορπιλλίσω ἐγὼ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν!...

Ὁ Ραοὺλ, μὲ κλάμα στὴ φωνή, μοῦ ἐκμυστηρεύθηκε στὸ
τηλέφωνο ὅτι εἶχε κι' ἐκεῖνος τὴν ἴδια σκηνὴ στὸ σπίτι του.

Συμφωνήσαμε λοιπὸν σάν καλοὶ φίλοι νὰ μὴν ἀγοράσου-
με στὶς γυναῖκες μας τὸ πανάκριθο μαντῶ.

— Ραοὺλ, πρόσεξε! Κῦτταξε νὰ μὴν ὑποχωρήσῃς!...

— Παιδιά εἴμαστε, καύμενε!... μοῦ ἀπάντησε. Ἐσὺ πρό-
σεξε!...

— Θὰ δῆς! Βράχος, φίλε μου! Βράχος ἀκλόνητος! Ἀμα
πῶ κατὶ!...

Κ' ἡ ἱστορία τελείωσε. Ὅπως λένε, σάν συμφορὰ θλέπει
κάνεις τοὺς φίλους του.

Θὰ φαντασθῆτε τώρα τὴν ἐκπληξί μου ὅταν, τὴν ἄλλη ἡ-
μέρα εἶδα τὴ Μισελίν νὰ μπαίνῃ στὸ σαλόνι μ' ἕνα ὑπέροχο
μαντῶ ἀπὸ ἐρμίνα!...

— Ἀγαπητὴ μου φίλη, εἶπε τῆς γυναίκας μου, ὁ Ραοὺλ
καθὼς θλέπει κράτησε τὸ λόγο του. Σοῦ ἀρέσει; Δὲν εἶνε
ὡμορφο;

Προδότα, Ραοὺλ! Προδότα!...

— Ἀλήθεια, ἀγαπητὴ μου, ἐξακολούθησε ἡ Μισελίν, ὁ
Ραοὺλ μοῦ εἶπε ὅτι καὶ ὁ ἀνδρας σου θὰ σοῦ ἀγοράσῃ ἕνα
τέτοιο μαντῶ. Γι' αὐτὸ, μ' ὅλο τὸ θάρρος, παρήγγειλα καὶ
γιὰ σένα ἕνα παρόμοιο. Ἔτσι ὁ ράφτης θὰ μᾶς κἀνῃ ἑκ-
πῶσι τριακόσια φράγκα!...

Κι' ἀλήθεια, ὁ ράφτης δὲν ἄργησε νὰ φτάσῃ. Ἀμέσως,
ἔκανα νὰ τὸ στρίψω μὲ τρόπο, μὰ
ἡ γυναῖκα μου μὲ κράτησε ἀπὸ τὸ
χέρι.

— Στάσου μιά στιγμὴ, Ἀνρί! Θέλω τὴ γνώμη σου!... Ἐχεις τό-
σο καλὸ γούστο!...

— Μὰ ξέρεις, ἔχω κάποια ἐπι-
γούστα δουλειά... ψιθύρισα.

Κι' ἔμεινα, μὲ τὴ σκέψι ὅτι ἔ-
πρεπε νὰ σκοτώσω τὸν Ραοὺλ. Εἶ-
μαι φιλήσυχος ἀνθρώπος. Δὲν ἄρ-
παξα ποτὲ ἀπὸ τὸ λαιμὸ κανένα
δανειστὴ μου καὶ δὲν πέταξα ἀπὸ
τὶς σκάλες μὲ τις κλωταῖες τοὺς
δικαστικούς κλητήρες... μὰ, αὐτὴ
τὴν προδοσίαν τοῦ Ραοὺλ δὲν θὰ
τὴν χωνέψω. Ὅχι! Ὅχι!... Πρέ-
πει νὰ τὸν σκοτώσω!...

Ἡ γυναῖκα μου ἔκανε πρόβα
στὸ μαντῶ. Ἦταν... ὑπέροχο! Ἀ-
ρεσε σ' ὅλους! Ἐγὼ τότε ἔδωκα
τὸ πορτοφόλι καὶ πλήρωσα τὸ λο-
γαριασμό.

— Δὲν στοίχισε τίποτε!... φώνα-
ξε ὁλόχαρη ἡ γυναῖκα μου, Συλ-
λοχίου, Ἀνρί, τὴν ἔκπασε!...

Ἐ, βέβαια, ἀντὶ τὴν πληρωσὴν
τέσσερες χιλιάδες φράγκα στὸ βου-
φτὴ, πλήρωσα τρεῖς ὀκτακοῦς
πεινήντα!... Ἀνρί! Ἀν ὁρῶ αὐτὴν
τὸν Ραοὺλ!... Ἀς εἶνε ὡς μὴ κά-
νουμε προγυμνασκή!...

Ἐρετε τώρα τί συμβαίνει σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις;

— Ἐμπρός; Εἶνε ἐκεῖ ὁ φίλος Ραοὺλ; Πῶς; Δὲν γύρισε
ἀκόμα στὸ σπίτι; Ἐδοχριστῶ, θὰ ἐξατληφώνησώ!...

Καὶ τηλεφώνησε στὸ γραφεῖο:

— Ἐμπρός; Εἶνε ἐκεῖ ὁ φίλος μου Ραοὺλ; Πῶς; Λέπει;

Καλὰ... θὰ ἐξατληφώνησώ!...

Ἐπειτα ἡ ἡμέρας περνοῦν καὶ στὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος
συναντᾶτε τυχαίᾳ στὸ δρόμο τὸ φίλο σας. Ἔτσι ἀνέβη
καὶ μ' ἐμένα.

— Εἶσαι σπουδαῖος φίλος! τοῦ εἶπα, ξεθυμασμένος πειά.
Λόγια μόνο... Ὑποσχέσεις!...

— Ἀκουσε, μοῦ ἀπάντησε ὁ Ραοὺλ. Δὲν μπορῶ ν' ἀνε-
χθῶ καὶ τὶς εἰρωνείες σου!...

— Ποιὲς εἰρωνείες μου; διαμαρτυρήθηκα, πειραγμένος.

— Τὶς δικές σου!

— Ἀ, ἀκούσε, φίλε μου, ἔκανα κατακόκκινος. Μοῦ ὀρ-
κίσθηκες πὼς δὲν θ' ἀγοράσῃς τὸ μαντῶ τῆς γυναίκας σου.

Κι' ὅμως πάτησες τὸν ὄρκο σου!...

— Ἐσὺ μὲ πρόδωσες κι' ὅχι ἐγὼ! φώναξε ὁ Ραοὺλ.

— Ἐγὼ; Μὰ, φίλε μου, ἡ γυναῖκα σου ἦταν ἐκεῖνη ποὺ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 54)

ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΟΠΕΡΦΙΑΝΤ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο Χάμ, αφού είπε τα λόγια αυτά, έβαλε το χέρι του μέσα στην τσέπη του κι' έβγαλε από μέσα ένα ωμορφο πορτοφόλι.

— Θέλει να δώσω χρήματα σ' αυτή την ξεπεσμένη γυναίκα, είπε. Και γι' αυτό έφερα μαζί μου κι' αυτό το πορτοφόλι... Έχει λίγα, μα τί να γίνει;

Το έσφιξα το χέρι και κάναμε μερικές βόλτες σιωπηλοί. Έπειτα η πόρτα άνοιξε κ' η Πέγκοττυ παρουσιάστηκε, γνέφοντας στο Χάμ να μη μέσα. Θέλησα ν' αποσυρθώ, μα με παρακάλεσε να μω κι' εγώ.

Η Μάρθα — ήταν η ίδια κοπέλλα που είχα δη στην ακρογιαλιά — καθόταν καταγής κοντά στη φωτιά, με το κεφάλι και τα μπράτσα ακουμπισμένα σε μία καρέκλα. Από τη στάση της κατάλαβα ότι, πριν μω μέσα, η Έμιλυ καθόταν στην καρέκλα και κρατούσε το φτωχόασανισμένο μέτωπο της ακουμπισμένο στα γόνατά της. Δεν μπόρεσα να δω καλά το πρόσωπο της Μάρθας, γιατί το έκρυβαν τα πυκνά μαλλιά της, που ήταν λυμένα. Μα είδα πως ήταν νέα και πως είχε επιδερμίδα φωτεινή. Η Πέγκοττυ φαινόταν κλαμένη, καθώς κ' η μικρούλα Έμιλυ. Κανένας δεν έλεγε λέξι και το τικ-τάκ του μεγάλου ολλανδέζικου ρολογιού πλάι στο μπουφφέ, ακουγόταν μέσα στη σιωπή δυο φορές πιο δυνατά απ' ό,τι συνήθως.

Τέλος η Έμιλυ μίλησε πρώτη και είπε στο Χάμ:

— Η Μάρθα θέλει να πάει στο Λονδίνο;

— Γιατί στο Λονδίνο; ρώτησε ο Χάμ.

Καθώς στεκόταν ανάμεσα στις δυο νέες γυναίκες, κύτταξε την Μάρθα που ολοφύροταν και δεν θά ξεχάσω ποτέ το βλέμμα του που φανέρωνε συγχρόνως συμπόνια και δυσανεξία γιατί την έβλεπε τόσο κοντά στη μνηστή του.

— Γιατί εκεί θα είμαι καλύτερα από δω, απάντησε η Μάρθα. Κανένας δεν με ξέρει στο Λονδίνο, ενώ εδώ με ξέρουν όλοι.

— Και τί θα κάνης στο Λονδίνο; Ξαναρώτησε ο Χάμ.

Η Μάρθα ανασηκώθηκε και το έριξε ένα σκοτεινό βλέμμα. Έπειτα, έφερε το δεξί της χέρι γύρω στο λαιμό της, με μία σπασμαδική κίνηση γυναίκας άρρωστης ή πληγωμένης.

— Θα προσπαθήσω να γίνω καλύτερη, είπε η μικρούλα Έμιλυ. Αυτό μάς υποσχέθηκε προηγουμένως. Δεν είν' έτσι, θεία;

Η Πέγκοττυ κούνησε το κεφάλι της μ' ένα ύφος γεμάτο συμπόνια.

— Θα προσπαθήσω, είπε η Μάρθα, αν με βοηθήσετε να φύγω. Δεν μπορεί να γίνω εκεί χειρότερη απ' ό,τι είμαι εδώ... Μπορώ να γίνω καλύτερη. Ω! φώναξε μ' αγωνία, βοηθήστε με να φύγω απ' αυτή την πόλη, όπου όλος ο κόσμος με ξέρει από κοριτσάκι!

Η Έμιλυ άπλωσε το χέρι της προς το Χάμ κι' εκείνος της έδωσε το πορτοφόλι που μω είχε δείξει. Έσκυψε τότε προς τη Μάρθα και της το έβαλε στο χέρι.

— Είν' αρκετά; τη ρώτησε.

— Με το παραπάνω, της απάντησε η Μάρθα, παίρνοντάς της το χέρι και φιλώντας το.

Κατόπιν σηκώθηκε, τυλίχτηκε με το σάλι της, σκέπασε μ' αυτό το πρόσωπό της και, κλαίγοντας δυνατά, τράβηξε προς την πόρτα. Πριν βγεί έξω στάθηκε σαν να θέλεε κάτι να πη ακόμα, μα ούτε μία λέξι δεν ξέφυγε από τα χείλη της. Και έφυγε, εξακολουθώντας να στενάζει πονεμένα.

Όταν η πόρτα ξανάκλεισε, η Έμιλυ μάς έριξε ένα σύντομο βλέμμα, έπειτα έσκυψε το πρόσωπό της μέσα στα χείρα της κι' αναλύθηκε σε δάκρυα.

— Έλα, Έμιλυ, έλα! Έλεγε ο Χάμ, χτυπώντας την φιλικά στον ώμο. Δεν πρέπει να κλαίς έτσι, ωμορφούλα μου!

— Ω! Χάμ! Έκανε εκείνη, κλαίγοντας πάντοτε. Δεν εί-

μαι καλή όσο πρέπει να είμαι, δεν νοιώθω πάντα ευγνωμόνη που θάπρεπε να αισθανώμαι γι' αένα...

— Όχι, όχι, μικρούλα μου! της απάντησε ο Χάμ. Είσαι καλή! πολύ καλή!...

— Όχι! Όχι! δόλουζε η Έμιλυ κουνώντας το κεφάλι της. Δεν είμαι καλή όσο θάπρεπε ναίμαι!

Κι' έκλαιγε σαν να χε γίνει η καρδιά της κομμάτια.

— Είμαι πεισματάρη, καπιτωδία μαζί σου, έλεγε, ενώ θάπρεπε ναίμαι το αντίθετο. Έσύ δεν είσαι ποτέ έτσι μαζί μου! Δεν θάπρεπε να σκέφτωμαι άλλο παρά πώς να σου δείξω όλη μου την ευγνωμοσύνη και να σε κάνω ευτυχισμένο...

— Με κάνεις πάντα ευτυχισμένο, αγαπημένη μου, είπε ο Χάμ. Είμαι ευτυχισμένος όταν σε βλέπω... Είμαι ευτυχισμένος όλη την ημέρα γιατί σε σκέφτομαι.

— Αυτό δεν φτάνει! φώναξε η Έμιλυ. Αυτό θγαίνει από την καρδιά σου κι' όχι από τη δική μου. Ω! αγαπητέ μου Χάμ, θάταν καλύτερα γι' α την ευτυχία σου ν' αγαπούσες μία άλλη γυναίκα, πιο λογική, πιο άξια της αγάπης σου, μια γυναίκα που θα ήταν ολόκληρη δική σου, κι' όχι μεταδόξη κι' ελμετάλλητη σαν έμένα!

— Φτωχή, τρυφερή καρδούλα! είπε ο Χάμ με φωνή σιγαλή. Η Μάρθα την αναστάτωσε...

— Σε παρακαλώ, θεία, ψιθύρισε η Έμιλυ στην Πέγκοττυ, έλα δω ν' ακουμπήσω το κεφάλι μου επάνω σου. Ω! είμαι πολύ δυστυχισμένη απόψε, θεία μου! Δεν είμαι καλή όσο θάπρεπε να είμαι, το ξέρω καλά αυτό.

Η Πέγκοττυ κάθησε άμέσως κοντά στη φωτιά. Η Έμιλυ γονάτισε κοντά της, και της πέρασε τα χέρια γύρω απ' το λαιμό, κυττάζοντάς την με μία έκφραση αγωνίας.

— Σε παρακαλώ, θεία, βοήθησε με και σύ, αγαπητέ μου Χάμ! Και σεις, κύριε Μάθου, θυμηθήτε το ωμορφο παρελθόν μας και βοηθήστε με, σάς παρακαλώ... Θέλω να γίνω καλύτερη απ' ό,τι είμαι, να καταλάβω πόσο μεγάλη ευτυχία είνε να γίνω γυναίκα ενός τίμιου ανθρώπου και να μοιραστώ τη γαλήνια ζωή του. Ω! Θεέ μου! Η καρδιά μου! Η καρδιά μου!

Έκρυψε το πρόσωπό της στο στήθος της Πέγκοττυ κι' έκλαιγε σιωπηλά, ενώ εκείνη τη λίκνιζε σαν παιδάκι...

— Ηούχασε σιγά-σιγά και μωρέσαμε τότε να την παρηγορήσουμε, μιλώντας της στοργικά, ως ότου την κάναμε ν' ανασηκώσει το κεφάλι της και να μ' απαντήσει. Σε λίγο άρχισε να χαμογέλα, κι' έπειτα να γελάει... Τέλος κάθησε λίγο αστισμένη, ενώ η Πέγκοττυ έπλεκε τις μπούκλες της και της στέγνωσε τα μάτια, από φόβο μήπως ο θεός της στην επιστροφή, βωτούσε γιατί η αγαπημένη του μικρούλα είχε κλάψει.

Την είδα εκείνο το θράδυ να κάνει κάτι που δεν τ' είχα ξαναϊδθ ποτέ. Την είδα να φιλάει τον άρραβωνιαστικό της στο μάγουλο και να σφίγγεται στο εύρωστο κορμί του, σαν να ήταν αυτό το καλύτερο στήριγμα. Όταν έφυγαν κ' οι δυο, φωτισμένοι από το φεγγάρι που βασιλευε, είδα πως η Έμιλυ είχε παστή από το μπράτσο του Χάμ και σφίγγονταν επάνω του.

XXIII

Την άλλη μέρα το πρωί, όταν ξύπνησα, συλλογιστικά έπαι πολλή ώρα τη μικρούλα Έμιλυ και τη συγκίνησι που την είχε κυριεύσει μετά την αναχώρησι της Μάρθας. Μω φαινόταν ότι, επειδή είχα ανακατευθ τόσο σ' αυτές τις οικονειακές σκηνές, δεν έπρεπε να πω σε κανέναν τίποτε, ούτε και στον ίδιο τον Στήρφορθ.

Κι' έτσι πράγματι έκανα.

Ενώ γευματίζαμε με τον Στήρφορθ, μω έφεραν μία επιστολή της θείας μου. Κι' έπειδή στην επιστολή της αυτή μω μιλούσε γι' α ένα ζήτημα, γι' α το όποιο καταλάβαινα ότι ο Στήρφορθ θα μπορούσε να με συμβουλευθ καλύτερα από

κάθε άλλον, αποφάσισα να τω μιλήσω σχετικώς κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μας, γιατί, γι' α την ώρα, έπρεπε ν' αποχαιρετήσω τους φίλους μας.

Κ' οι αποχαιρετισμοί άρχισαν μόλις φάγαμε. Ο Πέγκοττυ κ' οι δικαί του ήταν καταλυπημένοι, η Πέγκοττυ έκλαιγε... Κι' όλοι οι ψαράδες του χωριού, που είχαν γίνει φίλοι τω Στήρφορθ, μάς ξεπροβόδισαν... Φύγαμε έτσι αφήνοντας πολλούς ανθρώπους λυπημένους πίσω μας.

— Θα μείνης πολύ εδώ; Λίττιμερ; ρώτησα τόν ύπηρέτη τω φίλου μου, που είχε ρθθ κι' α αυτός ως τω λεωφορείο.

— Όχι, κύριε, απάντησε, όχι πολύ...

— Χαίρε, λοιπόν.

Ο Λίττιμερ έβγαλε τω καπέλλο του γι' α να μ' ευχαριστήση γι' α την καλή κουθέντα και σχηματίζα την έντύπωσι πώς ήμουν ένα παιδάκι όχτώ χρόνων. Τω έβγαλε και γι' α δεύτερη φορά, καθώς μάς ελχθήκε καλό ταξίδι. Και τόν άφισαμε πίσω μας στη μέση τω δρόμου, σεβαστό και μυστηριώδη σαν ποταμίδα της Αιγύπτου.

Μέσα στο λεωφορείο, επί αρκετή ώρα, ο Στήρφορθ κι' εγώ δεν μιλούσαμε καθόλου, γιατί, παρά τη συνήθειά του, ο φίλος μου ήταν εξαίρετικά σιωπηλός. Κι' εγώ πάλι αναρωτιόμουν πότε θα ξανάθλεπα όλ' α αυτά τ' α μέρη της παιδικής μου ηλικίας. Τέλος, ο Στήρφορθ, ξαναβρίσκοντας τω κέφι του και τη φλυαρία του εξαφνα, με τράβηξε απ' τω μπράτσο.

— Έχασες τη γλώσσα σου, Δαυϊδ; Κι' αυτή η επιστολή γι' α την όποια μω μιλήσες στο τραπέζι;

— Ω! είπα, βγάζοντάς την από την τσέπη μου, είνε μία επιστολή της θείας μου.

— Και τί ενδιαφέρον σου γράφει; Θεέ μου! είπα. Μω θυμίζει

πώς έπεξεργήσα αυτό τό ταξίδι γιά νά ίδω τόν κόσμο και νά σκεφθώ λίγο...

— Πράγμα πού τό έκανες φυσικά. Και τί άλλο σου λείει; — Με ρωτάει άν θέλω νά γίνω εισαγγελεύς. Τί λές έσύ γι' αυτό;

— Μα τήν πίστι μου, δέν ξέρω τίποτε, άπάντησε ψυχρά ο Στήφορθ. Φαντάζομαι ότι μπορείς νά γίνης εισαγγελεύς όπως και ό,τιδήποτε άλλο πράγμα. Δέν είνε άσχημη ή πρότασις τής θείας σου... Άκολουθήσέ την.

Είπα κατόπιν στό Στήφορθ ότι ή θεία μου μέ περίμενε στό Λονδίνο, όπου είχε κρατήσει ένα έπιπλωμένο διαμέρισμα σέ κάποιο καλό ξενοδοχείο πού είχε μαρμαρένια σκάλα κι' έξοδο εύκολη πρós τή στέγη, γιατί ή θεία μου ήταν βέβαιη πώς όλα σχεδόν τά σπίτια στό Λονδίνο πιάνουν κάθε νύχτα φωτιά.

Τελειώσαμε ευχάριστα τό ταξίδι μας στό Λονδίνο και χωριστήκαμε. Πρίν μ' άφήση ο Στήφορθ μου υποσχέθηκε πώς θάρχόταν νά μέ δη τήν μεθεπομένη. Έπειτα πήρα ένα άμάξι και πήγα στό ξενοδοχείο, όπου μέ περίμενε ή θεία μου.

Καί τό γύρο του κόσμου άν είχαμε κάνει από τότε πού χωρίσαμε, δέν θά αισθανόμαστε μεγαλύτερη χαρά πού ξαναβλεπόμαστε. Ή θεία μου έκλαψε καθώς μέ φιλούσε και δικαιολόγησε τή συγκίνησή της, λέγοντας ότι άν ή φτωχή μου μητέρα ζούσε, σίγουρα θά έχυνε κι' αυτή δάκρυα.

— Άφήσατε τόν κ. Ντίκ στό σπίτι, θεία; τή ρώτησα μετά τις πρώτες διαχύσεις. Κρίμα!... "Α! Ζανέττα, τί κάνεις; Ένώ ή Ζανέττα, ή υπηρέτρια τής θείας μου, μου έκανε μία υπόκλησι και μέ ρωτούσε κι' αυτή τί κάνω, πρόσεξα ότι τό πρόσωπο τής θείας μου είχε πάρει μία σοβαρή έκφρασις.

— Κρίμα, πράγματι! είπε ή θεία μου, τριβοντας τή μύτη της. Δέν θρήκα μία στιγμή ήσυχίας, Τρότ, από τή στιγμή πού ήρθα εδώ...

Και πρίν προφτάσω νά τή ρωτήσω γιατί, εκείνη εξακολούθησε:

— Είμαι βέβαιη ότι ο κ. Ντίκ δέν έχει τήν άπαραίτητη δύναμι χαρακτήρος γιά νά διώχνη τούς γαϊδάρους. Είμαι βέβαιη πώς του λείπει τό θάρρος. Θάκανα καλύτερα ν' άφησω τή Ζανέττα στό σπίτι. Έτσι τό μυαλό μου θά ήταν πιο ήσυχο... Νά, νοιώθω ένα ρίγος νά περνά ή απ' τήν κορμί μου κ' είμαι βέβαιη πώς αυτή τή στιγμή κάποιος γαϊδάρος περνάει απ' τήν άπαγορευμένη ζώνη.

Θέλησα νά τήν καθουχάσω, μά ο κόπος μου πήγε χαμένος.

— Είπ' ένας γαϊδάρους! έπέμεινε ή θεία μου. Και είν' ο γαϊδάρους πού καθάλιεκε ή αδελφή του Μύρτον, όταν ήρθαν στό σπίτι μου... Ναι, είν' αυτός!...

Ή Ζανέττα τόλμησε τότε νά πη ότι ή θεία μου θασανιδόταν άδικώς, γιατί σύμφωνα μέ τις πληροφορίες πού είχε, ο έν λόγω γαϊδάρους ήταν τώρα άπασχολημένος στή μεταφορά χαλίκιων σ' ένα χωριό. Μά ή θεία μου δέν θέλησε ν' άκούση τίποτε.

Μας σερβίρισαν ένα ώραίο ζεστό γεύμα από κοττόπουλο ψητό, από μπιφτέκι κι' από χόρτα: όλα ήταν εξαίρετα και τά τίμησα μέ μεγάλη όρεξι. Μά ή θεία μου είχε πολύ κακή ιδέα γιά τά φαγητά του Λονδίνου κι' έφαγε ελάχιστα.

— Είμαι βέβαιη, είπε, ότι τό δυστυχισμένο αυτό κοττόπουλο μεγάλωσε στά θάη ενός ύπογειου κι' ότι δέν άνέπνευσε ποτέ καθαρό άέρα. Άμφισβάλλω έπίσης άν τό μπιφτέκι αυτό είνε θωδινό. Τίποτε δέν είνε φυσικό εδώ, έκτός από τή λάσπη.

— Δέν νομίζετε, θεία μου, ότι αυτό τό κοττόπουλο μπορεί νά προέρχεται από τήν έξοχή;

— Όχι, άσφαλώς όχι! άπάντησε εκείνη.

Άπέφυγα νά καταπολεμήσω αυτή τή γνώμη, μά έφαγα μέ μεγάλη όρεξι, πράγμα πού τήν ευχαρίστησε εξαιρετικά. Όταν έξοτρωσαν τό τραπέζι, ή Ζανέττα βοήθησε τή θεία μου νά κάνει τή νυχτερινή της τουαλέττα και νά φορέση ένα σκούφο πιο κομψό απ' τό συνηθισμένο της (γιά τό φόβο πυρκαϊάς, μου έξήγησε).

Όταν τελείωσε, κάθισε σ' ένα τραπέζι άπέναντί μου και μέ ρώτησε:

— Λοιπόν, Τρότ, τί σκέφτεσαι γιά τήν πρότασί μου νά γίνης εισαγγελεύς; Έίσως δέν τό συλλογίστηκες ακόμα αυτό.

— Τό σκέφτηκα πολύ, άγαπητή μου θεία, και μίλησα πολύ σχετικώς μέ τόν Στήφορθ. Αυτή ή ιδέα μου άρέσει, μου άρέσει πολύ...

— Ωραία! είπε ή θεία μου. Αυτό είν' έπαρρηλικό!

— Μόνο θά ήθελα νά σάς ρωτήσω κάτι, θεία μου.

— Λέγε, Τρότ...

— Θά ήθελα νά σάς ρωτήσω, θεία μου, άν ή εισόδος μου σ' αυτόν τόν κλάδο απαιτή πολλά έξοδα...

— Χίλιες λίρες στρογγυλές, άπάντησε ή θεία μου.

— Λοιπόν, άγαπητή μου θεία, είπα ζυγώνοντας τήν καρτέλα μου κοντά στή δική της, άκούστε τί μέ θασανίζει: Τό ποσόν αυτό μου φαίνεται πάρα πολύ μεγάλο. Έκάνετε ήδη μεγάλα έξοδα γιά νά μέ μορφώσετε και δείξατε πάντα άπέναντί μου μία άπέραντη γενναιοδωρία. Υπάρχουν άσφαλώς κι' άλλες σταδιοδρομίες, πού μέ λιγώτερα έξοδα, έξοδα λιζούν ένα μέλλον έπίσης λαμπρό. Δέν θά μπορούσα νά διαλέξω μία απ' αυτές; Είνε τάχα σωστό νά ζοδέμετε ένα τόσο τεράστιο ποσόν; Σάς παρακαλώ, έσας, τή δεύτερη μητέρα μου, νά τό σκεφθήτε αυτό...

Ή θεία μου, κυττάζοντάς μέ κατάματα πάντοτε, σπαύρωσε τά χέρι της άπάνω στά γόνατά της και μου άπάντησε:

— Τρότ, παιδί μου, δέν έχω παρά ένα σκοπό στή ζωή μου. Κι' ο σκοπός μου αυτός είνε νά σέ κάνω άνθρωπο καλό, τίμιο κι' ευτυχισμένο. Αυτή είνε ή πιο μεγάλη μου έπιθυμία, καθώς και του Ντίκ.

Στάθηκε μία στιγμή γιά νά πάρη τό χέρι μου μέσ' στα δικά της κι' έπειτα εξακολούθησε:

— Είνε περιττό, Τρότ, νά ξαναθυμώσαι τό παρελθόν, έφισον τά διδάγματά του δέν μπορούν νά μάς χρησιμεύουν στό παρόν. Έίσως θάπρεπε νά έχω καλύτερες σχέσεις μέ τό φτωχό σου πατέρα, όπως και μέ τή μητέρα σου, τή δυστυχισμένη εκείνη μικρούλα, άκόμα και μετά τή άπογήτευσι πού μ' έκανε νά νοιώσω, φέρνοντας στόν κόσμο έσένα, αντί του κοριτσιού πού περίμενα. Όταν έφτασες στό σπίτι μου, δυστυχισμένο παιδάκι, έγκαταλελειμένο απ' όλους, έπαυτο από τήν κούρασι και τήν πείνα, τά συλλογίστηκα δλ' αυτά και, γιά νά μ'ήν έχω τύψεις, και γι' α' άπάντησα προσάπντων, σ' έκανα παιδί μου. Κι' από εκείνη τή στιγμή ως σήμερα, Τρότ, δέν έκανες άλλο παρά νά μου χαρίσης ικανοποίησι, περιφάνεια και χαρά... Μονάχα έσύ έχεις δικαίωμα στήν περιουσία μου... ή τοιάχιστον... (Εδώ, πρós μεγάλη μου έκπληξι, ή θεία μου στάθηκε λίγο και φάνηκε στενοχωρημένη).

— Όχι, εξακολούθησε, κανείς έκτός από έσένα δέν έχει δικαίωμα στήν περιουσία μου. Δέν σου ζητώ άλλο παρά νά εξακολουθήσης νά μ' αγαπάς, νά υποφέρης τά καπρίτσια μου, και θά κάνης έτσι γιά μία γρήγα γυναίκα πού δέν ήταν ποτέ ευτυχισμένη και καλή όσο θά μπορούσε νά είνε, πολλά περισσότερα απ' όσα έκανε και θά κάνει αυτή γιά έσένα.

Ήταν ή πρώτη φορά πού άκουγα τή θεία μου νά κάνει ύπαινιγμούς γιά τό παρελθόν της. Μέσ' στόν άπλό τρόπο μέ τόν όποιο μιλούσε υπήρχε τόση ευγένεια, όσος ο σεβασμός μου κ' ή άγάπη μου γι' αυτήν θά μεγάλωναν άν αυτό τό πράγμα ήταν δυνατόν.

Κουβεντιάσαμε πολλή ώρα ακόμα μπροστά στή φωτιά πρίν πάμε νά πλαγιάσουμε. Ή κάμαρή μου θρισκόταν πλάι στήν κάμαρη τής θείας μου και έστηνα πολλές φορές τή νύχτα, γιατί μόλις άκουγε μακρινό θόρυβο άμαξίου ή κάρου, έρχόταν και χτυπούσε τήν πόρτα μου, ρωτώντας μέ μήπως τό ξενοδοχείο είχε πιάσει πυρκαϊά κ' είχαν φτάσει ή άντιλίες γιά νά τή σβύσουν.

Τό μεσημέρι τής άλλης μέρας, διευθυνήκαμε στό γραφείο τών δικηγόρων Σπένλσου και Ζόρκινς, ένα είδος φροντιστηρίου, μοναδικό τότε στό Λονδίνο, όπου άρχίζαν τή σταδιοδρομία τους όσοι ήθελαν νά γίνουν νομικοί ή δικαστικοί.

Ή θεία μου ή όποια είχε τήν ιδέα πώς στό Λονδίνο όλοι οι άνθρωποι είνε λωποδύτες, μου έμπιστεύτηκε τό πορτοφόλι της πού περιείχε δέκα γκινέες και μερικά άσημένα νομίσματα.

Κοντεύαμε νά φτάσουμε, όταν εξαφνα μου φάνηκε πώς ή θεία μου έτάχυνε τό βήμα της και πώς τό ύψος της ήταν τρομαγμένο. Πρόσεξα συγχρόνως ότι ένας άνθρωπος κακοτυμένος και μέ παρουσιαστικό ύποπτο, ο όποιος είχε σταθή μία στιγμή προσηγομένως γιά νά μάς κυττάξη, μάς παρακολουθούσε από τόσο κοντά, ώστε άγγιζε σχεδόν τή θεία μου.

— Τρότ! Άγαπημένο μου Τρότ! ψιθύρισε μέ φωνή τρομαγμένη, σφίγγοντάς μου τό μπράτσο. Δέν ξέρω τί νά κάνω...

— Μη φοβάστε, τής άπάντησα. Δέν υπάρχει κανένας λόγος νά φοβάστε... Έμπάτε σ' ένα μαγαζί και θά σάς άπαλάσω άμέσως απ' αυτό τό ύποκειμενο.

— Όχι, όχι, παιδί μου! μου είπε. Γιά όνομα του Θεού, μήν τού μιλήσης! Σέ ικετεύω! Σου τό διατάσσω!

— Θεέ μου! Θεία μου! Έκανα σαστισμένος. "Ενας αδιάντροπος ζητιάνος σάς φοβίζει τόσο;

— Δέν ξέρεις τί είνε! μου άπάντησε ή θεία μου. Δέν τό φαντάζεσαι καν! Δέν ξέρεις τί λές!

Καθώς μιλούσαμε έτσι, είχαμε σταθή μπροστά σέ μία πύρτα, κι' ο άγνωστος είχε σταθή κι' αυτός!

— Μη τόν κυττάς! είπε ή θεία μου, βλέποντάς μέ νά γυρίζω τό κεφάλι μου άγανακτισμένος. Προσκάλεσε καλύτερα ένα άμάξι γιά νά μπώ και πήγαίνε, άγαπημένο μου παιδί, νά μέ περιμένης τό νεκροταφείο του Άγίου Παύλου.

— Νά σάς περιμένω;

— Ναι... Πρέπει νά μπώ στό άμάξι μόνη... μόνη μ α ζ ύ του!...

— Μαζύ του, θεία μου; Μ' αυτό τό ύποκειμενο;

— Μείνε ήσυχος και δέν έχασα τό μυαλό μου. Σου λέω ότι π ρ έ π ε ι ! ! Φώναξέ μου έν' άμάξι!

Παρ' όλη τήν κατάπληξι μου, κ'ατάλαθα πώς δέν είχα τό δικαίωμα ν' άντισταθώ σέ μία διαταγή τόσο έπτακτική. Έκανα γρήγορα μερικά βήματα και φώναξα ένα άδειανό άμάξι πού περνούσε. Άμέσως ή θεία μου μπήκε μέσα κι' ο άγνωστος τήν άκολουθήσε. Μου έγενψε κατόπιν νά φύγω τόσο έπτακτικά, ώστε άπομακρύνθηκα άμέσως. Καθώς άπομακρυνόμουν, τήν άκουσα νά λη στόν άμαξά: «Πήγαίνε όπου θέλεις! Κατ' εθελιν μπροστά σου...» Και τό άμάξι, έπειτ' από μία στιγμή μέ προσπέρασε.

Θυμήθηκα τότε τήν ιστορία πού μου είχε διηγηθ ή ο κ. Ντίκ και πού τήν είχα νομίσω τότε γιά μία παραίσθησι του σπινθηρού του μυαλού. Δέν μπορούσα πεία ν' άμφισβάλλω ότι ο άγνωστος ήταν ο μυστηριώδης τύπος πού μου είχε περιγράψει, μά μου ήταν αδύνατον νά μαντέψω μέ ποιά μέσα αυτό τό ύποκειμενο έπιβαλλόταν τόσο στή θεία μου.

Έπειτ' από μισή ώρα, πού τήν πέρασα ευλιάζοντας μπροστά στό κοιμητήριο, είδα τέλος τό άμάξι νά ξαναγυρίση. Ο άμαξάς τό σταμάτησε μπροστά μου κ' ή θεία μου θρισκόταν μέσα σ' αυτό μόνη.

Δέν είχε συνέλθει ακόμα έντελώς από τήν ταραχή της γιά νά συλλογιστή τήν έπίσκεψι πού έπρόκειτο νά κάνουμε. Μου είπε ν' ανέβω στό άμάξι κι' έδωσε διαταγή στόν άμαξά νά τραβήξη άργά στό περίχωρο.

Έπειτα έπρόσθεσε, άπευθυνομένη σέ μένα:

— Άγαπημένο μου παιδί, μή μου ζητήσεις ποτέ έξηγήσεις γι' αυτά πού συνέβησαν.

Όταν άνέκτησε τή γαλήνη της, μου είπε πώς ένοιωθε τόν έαυτό της έντελώς καλά, και όταν κατεβήκαμε από τό άμάξι μου έδωσε τό πορτοφόλι της γιά νά πληρώσω. Μά είδα πώς ήταν έντελώς άδειο και πληρώσα έγώ.

Από εκεί τραβήξαμε κατ' εθελιν γιά τά δικαστήρια, όπου θρισκόταν τό γραφείο τών κ. κ. Σπένλσου και Ζόρκινς. Εκεί συμφωνήσαμε ν' άρχίσω τή μαθητεία όποτε ήθελα και ξαναγυρίσαμε στό ξενοδοχείο μου. Άρχίσαμε τότε μία μαθητεία στήν έπιστολή γιά τό μέλλον μου κι' έπειδή ήξερα ότι ή θεία μου ειαζόταν νά ξαναγυρίση τό γρηγορώτερο στό σπίτι της, γιατί στό Λονδίνο φοβόταν τήν πυρκαϊά, τότε κλέφτες, και τά φαγητά, τήν παρακάλεσα νά μη θασανιστή πεία γιά μένα και νά μ' άφήση νά έγκατασταθώ μόνος μου.

— Νομίζεις, Τρότ, μου άπάντησε, ότι όχτώ μέρες τώρα πού θρισκόμαι εδώ δέν φρόντισα γι' αυτό τό ζήτημα; Στο Μπουγκέτι - Στρήτ άκριβώς νοικιάζεται ένα έπιπλωμένο διαμέρισμα πού θάνε ότι χρειάζεται γιά έσένα...

Κι' έβγαλε από τήν τσέπη της ένα άπόκομμα έφημερίδος πού έγραφε ότι νοικιάζεται στό Μπουγκέτι - Στρήτ ένα χαριτωμένο μικρό έπιπλωμένο διαμέρισμα μέ θέα πρós τόν Τάμεσι, έντελώς ένδεκαμένο γιά νέο πού κάνει τις σπουδές του.

— Είνε άκριβώς ότι μου χρειάζεται, θεία μου, είπα κόκκινος άπό ευχαρίστησι και περιφάνεια μέ τήν ιδέα ότι θά είχα τό διαμέρισμά μου.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει, είπε ή θεία μου ξαναφορώντας τό καπέλλο της, πού μόλις τό είχε θγάλει, πάμε νά τό δούμε.

Και ξαναβύγαμε άμέσως. Ή

άγγελία έγραφε ότι έπρεπε ν' άπευθυνόμυε έντός, σέ κάποια κ. Κρούπ. Χτυπήσαμε δυο - τρεις φορές ως ότου νά ευδοκήση αυτή ή κυρία νά μάς άπαντήσει. Τέλος είδαμε νά έμφανίζεται μία παχεία γυναίκα μέ φανελλένια φούστα.

— Ήρθαμε, κυρία, γιά νά έπισκεφθώμε τό έπιπλωμένο διαμέρισμα πού νοικιάζεται, τής είπε ή θεία μου.

— Είνε γιά τόν κύριο; ρώτησε ή κ. Κρούπ, ψάχνοντας στά κλειδιά της.

— Ναι, είνε γιά τόν άνεψιό μου, άπάντησε ή θεία μου.

Τό διαμέρισμα ήταν στό άπάνω πάτωμα του σπιτιού, μεγάλο πλεονέκτημα, κατά τή γνώμη τής θείας μου, γιατί θά θρισκόμουν κοντά στή στέγη σέ περίπτωση πυρκαϊάς. Άπετελείτο από μία μικρή είσοδο όπου μόλις έβλεπε κανείς, από μία κουζινίτσα, όπου δέν έβλεπε καθόλου, κι' από ένα σαλονάκι και μία κρεββατοκάμαρη. Ή έπιπλώσις ήταν λίγο παλιά, μά τήν εύρισκα άρκετά καλή γιά μένα, κι' ο Τάμεσις περνούσε κάτω απ' τά παράθυρα.

Είπα πώς μου άρεσε πολύ, κι' άμέσως ή θεία μου άποσύρθηκε στήν κουζινίτσα μαζί μέ τήν κ. Κρούπ γιά νά κανονίσουν τήν τιμή, ενώ έγώ έμεινα έαπλωμένος στόν καναπέ του σαλονιού, μέ δυσκολία πιστεύοντας ότι έπρόκειτο νά ζήσω σέ μία τόσο όμορφη κατοικία πού θά ήταν δική μου. Σέ λίγο, ή δυο γυναίκες ξαναπαρουσιάστηκαν και πρós μεγάλη μου χαρά, διάβασα στήν όψη τους πώς είχαν συμφωνήσει...

Ή θεία μου τό είχε νοικιάσει δοκιμαστικώς γιά ένα μήνα, υπό τόν όρο, άν μου άρεσε, νά μείνω ένα χρόνο. Ή κ. Κρούπ άνελάμβανε ένα μού πλέον τά έσώρρουχα και νά μου μαγειρεύη. Θά είχα όλες τις εύκολίες μέσα στό σπίτι και ή κ. Κρούπ είπε έπίσημα ότι θά μέ περιποιόταν σαν παιδί της.

Συμφωνήσαμε νά έγκατασταθώ τήν μεθεπομένη κ' ή κ. Κρούπ ευχαρίστησε τό Θεό γιά τήν είχε έρθ ή επί τέλους κάποιον γιά νά τόν περιποιηται και νά τόν χαιδεύη.

Κατά τήν έπιστροφή μας στό ξενοδοχείο, ή θεία μου μου είπε ότι θασίζόταν πολύ στήν καινούργια ζωή πού θάρχιζε γιά ν' άποκτήσω σταθερότητα κι' έμπιστοσύνη στόν έαυτό μου. Μου επανέλαβε τό ίδιο πολλές φορές και τήν άλλη μέρα, ενώ φροντίζαμε γιά τήν άποστολή τών ρούχων μου και τών βιβλίων μου πού είχαν μείνει στό σπίτι του κ. Γουίκελιν, στο Καττερμπούρι. Με τήν έκαιρία αυτή έγραψα μία έκτενη έπιστολή στήν Άγνή, στήν όποία τής διηγώμουν τό ταξίδι μου, κ' ή θεία μου πού θάρευε τήν έπομένη άνέλαβε νά τήν τήν παή.

Και γιά νά συντομεύω, θά προσθέσω ότι ή θεία μου μου άφησε ένα γεμάτο χρηματικό ποσόν γιά ν' άντιμετωπίσω όλα μου τά έξοδα κατά τό μήνα τής μαθητείας μου κι' ότι τήν άλλη μέρα τή συνόδευσα ως τό λεωφορείο του Ντράβερ, όπου τήν άφησα γεμάτη χαρά γιά τις μελλοντικές μέρες τής ενάτιον τών γαϊδάρων. Και όταν τά άφεί άπομακρύνθηκε, έπανήκα τό δρόμο τής έπιστροφής, συλλογίζόμενος τις μακρινές πεία ήμερες πού πλανιόμουν σαν αλήτης στάς δρόμους του Λονδίνου.

ΣΙΥ

Ήταν μία μεγάλη χαρά γιά μένα τό νά θρισκόμυι στό σπίτι μου, σ' αυτό τό πανήγυλο διαμέρισμα, και νά νοιώθω όταν έκλεινα τήν πόρτα μου, τό ίδιο αίσθημα σαν τό Ροβινσώνα Κρούσο, όταν πρσβύσε τή σκάλα του πτώ του. Ήταν μία μεγάλη χαρά γιά μένα νά περιφερόμυι στήν πόλι μέ τό κλειδί μου στήν τσέπη μου, και νά συλλογίζομυι ότι μπορούσα νά προσκαλέσω όποιον ήθελα στήν πόλι μου, γι' α' άπάντησε ή θεία μου, και νά έμεινα νά κανέναν. Ήταν μία μεγάλη χαρά γιά μένα νά ηγαλιόμυι και νά μανιόμυι και νά τά τό κέφι μου, και νά χτυπάω τό κουδούνι στήν κ. Κρούπ, ή όποια παρουσιαζόταν έλαττωμένη... Ναι, ό, αυτά ήταν μία μεγάλη χαρά. Μά πρέπει νά πιά πώς ύπαινη και στιγμή πού ένοιώθα τόν έαυτό μου λίγο θλιμένο...

Όλα πήγαιναν καλά τό πρσί. Ή ζωή φαίνόταν καλή και όμορφη, προσάπντων όταν ή μέρα ήταν ήλιόλουστη.

(Άκολουθεί)

Προσεχώς στό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ή καταπληκτική ιστορία μιας έπικής θασιασας τών έλληνικών θουινών επί τουρκοκρατίας.
Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΛΟΙ
ΧΡΥΣΩΣ ΤΗΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑΣ
ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΑΡΜΑΤΩΛΟΥ
ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΗ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

*Η ωραία Γαλλίς

Ντανιέλ Νταρριέ σε ρόλο 'Ιαπωνίδος, στο νέο φιλμ: «Πόρτ — 'Αρθούρ».

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Μιά περίεργη εμφάνισις της περίφημης θεντέττας 'Ανναπέλλας σ' ένα καινούργιο της φιλμ.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Τὸ ἴδιον τῶν ἀδελφῶν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐσπερίς τὴν περασμένη εβδομάδα στὴν Κηφισιά παρὰ τῶν κ. καὶ τῆς κ. Κ. Μπότση σὲ ὀλιγάριθμον κύκλον κεκλημένων. Ἡ κ. Πῶλ Λουὶ Βελλέρ μαγευτικὴ μὲ ἀσπρὴ μουσελίνα Ζοντέλλ, κεντημένη μὲ μεγάλες πέρλες. Τὸ θαυμάσιο φῶρεμα ἐσχημάτιζε δύο πελώρια «παννῶ» σὰν πτέρυγες καὶ ἀνεδείκνυε τὴν ἀφθαστὴν σὲ κομψότητα καὶ χάριν σιλουέττα τῆς.

Ἐπίσης παρίσταντο ὁ κ. καὶ ἡ κ. Π. Ἀργυροπούλου, ἡ κ. Διπλάρκου, φέρουσα κομψὴν τουαλέττα ἐμπριμέ καὶ ὠραιότατο καπέλλο μὲ παραδείσια, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Χαρισιάδη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀρλιώτη, ἡ κ. Ν. Καρέλλα, ὠραία ἐμφάνισις, ἡ κ. Δελμούζου, ἡ κ. Α. Χατζίσκου μὲ κομψὴν ἐμπριμέ, ἡ κ. Μαριέττα Χαρισιάδη μὲ μπλε ἐμπριμέ.

Στὴν Πορταριά παραθερίζει ἄρκετος ἀθηναϊκὸς κόσμος, ὁ ὁποῖος εἶνε ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐκεῖ δροσιά.

Τὸ Σαββατοκύριακο πηγαίνουν συντροφίᾳ ἐξ Ἀθηνῶν, μεταξύ αὐτῶν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ζαίμη, ἡ ὠραία κ. Β. Μπαλατζή, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀργυροπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σκαναδή, ἡ κ. Κασογλή, ἡ δεσποινὶς Μπέμπη.

Μεταξὺ τῶν παραθερίζουσιν ἐκεῖ διακρίνομεν τὴν κ. Νέλλα Μασσα, τὴν κ. Ἐφ᾽ Ἀπέρη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Λυκαρδοπούλου, τὴν κ. Νίναν Αἰλιανού, τὴν κ. Καίτην Ἰατρίδη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Παπαγεωργίου, τὴν κ. Ἐλένην Λελοῦδα, τὴν κ. Σαργγιάννη ἐξ Ἀλεξανδρείας, τὴν κ. Μαρίαν Χέλμη, τὴν κ. Ἀργυροπούλου.

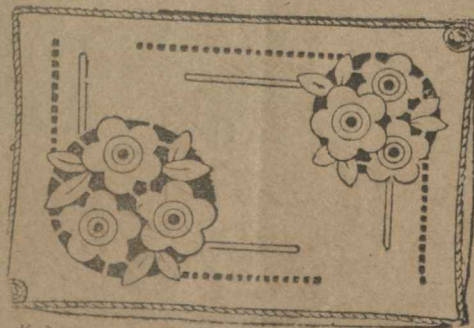
ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΟΙ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΙ ΜΠΕΡΝΤΕΔΕΣ

Εὐτυχῶς φαίνεται ὅτι πέρασε ἀνεπιστρεπτὴ ὁ καιρὸς, ποὺ τὰ σπιτία γυνοῦσαν ἀνήμερος τὸ καλοκαίρι καὶ γιὰ νὰ μὴν μπαίῃ ὁ καλοκαιρινὸς ἥλιος ἀπὸ τὰ γυμνά παραθύρα, ἦταν ὁ καθεὶς ἀναγκασμένος νὰ κλείνῃ τὶς γρύλλιες καὶ νὰ ζῇ μέσα στο μισοσκοτάδι.

Τώρα τὰ σπιτία θγάζουν τὰ χειμωνιάτικα τους, ἀλλὰ ντύνονται τὰ καλοκαιρινὰ τους. Ἡ ἐπιπλά σκεπάζονται, ὅχι περὶ μὲ ἐκεῖνα τὰ κατάλευκα φραγκαλαδωτὰ καλύμματα, ποὺ ἔκαναν τὶς σάλλες νὰ μοιάζουν μὲ κροταφεῖα, ἀλλὰ μὲ ζωηρὰ καλοκαιρινὰ ὑφάσματα, λινὰ, κρετταφεία, ἀλλὰ τζαδες, σὲ χρώματα ἀνοικτά, φαιδρά, ποὺ εὐφραίνουν τὰ μάτια. Καὶ ἀπὸ τὰ ἴδια ὑφάσματα γίνονται καὶ οἱ καλοκαιρινοὶ μπερντέδες, ποὺ ἀντικαθιστοῦν τοὺς θαρεῖς χειμωνιάτικους. Αὐτοὶ δὲν εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ φθάνουν ἔως κάτω. Φθάνει νὰ εἶνε πλατεῖς, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ ἐνωθοῦν καὶ νὰ κλείνουν ὅλο τὸ παράθυρο, καὶ τὸ μήκος τους δὲν χρειάζεται νὰ ξεπερνᾷ πολὺ τὸ πρεθάζι τοῦ παραθύρου. Ἄν θέλετε νὰ τοὺς γαρνίρετε, τοὺς κάνετε ἐπάνω ἓνα κεφαλάκι ὡς τρία δακτύλα πλάτῃ, ἢ τοὺς ράβετε ἓνα βολάν σουρωτὶ ἢ λοξό.

Οἱ καλοκαιρινοὶ μπερντέδες εἶνε ἀπαραιτήτοι. Πρῶτα γιὰτὶ ἐμποδίζουν τὸν ἥλιο καὶ τὴν ἀντηλιά, χωρὶς νὰ ἐλαττώνουν τὸν φωτισμὸ τοῦ δωματίου. Δεύτερον γιὰτὶ δὲν ἀφήνουν τὴ σκόνη νὰ μπαίῃ μέσα, τρίτον γιὰτὶ τὸ θρόνισμα, ποὺ ἀναγκαστικῶς ἀφήνουμε ὀρθάνοιχτα τὰ παράθυρα, δὲν ἀφήνουν τὸν κόσμον ἀπέξω νὰ ἰδῇ τί γίνεται μέσα στὸ σπιτί μας καὶ τέταρτον γιὰτὶ στολίζουν καὶ δίνουν μιά μοναδικὴ φρεσκάδα στὸ γυμνὸ καλοκαιρινὸ σπιτί. Ἐξ ἄλλου εἶνε φθηνοί, καὶ μὲ λίγη περιποίησιν κρατοῦν τὸ λιγότερο τρία-τέσσερα χρόνια.

Καλοκαιρινὸ μαξιλαράκι, μὲ δύο μοτίφ, σὲ κέντημα κοφτό. Γίνεται σὲ λευκὸ λινὸ μὲ κέντημα χρωματιστό. Ἐπίσης τὰ μοτίφ μποροῦν νὰ μελῶν ἀκέντητα καὶ νὰ κεντηθῇ μόνον τὸ φόντο μὲ χρωματιστὸ μουλινέ.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΑΣ ΜΟΥ

ΓΙΑΣΕΜΗ, Θεσσαλονίκη.— Δυστυχῶς στὴν ἡλικία σας δὲν εἶνε εὐχρὴν νὰ νύνητε, φροντίζετε μόνον νὰ νύνητε ἔτσι, ὥστε νὰ νύνητε ψηλότερη. Γιὰ τὰ μάτια σας, πρέπει πρῶτον νὰ μὴν τὰ ταραξέτε, νὰ ἀποφεύγετε νὰ ἐργάζεσθε σὲ πολὺ φῶς καὶ σὲ ἥμισυ καὶ νὰ τοὺς κάνετε κομπρέσες μὲ χαμομήλι ἢ τριανταφυλλόερο. Γιὰ τὰς φωνὰς πλένεσθε μὲ τὴν ἐξὺς λοσιόν:

Eau de fleurs d'oranger 50 gr.
Borax 10 gr.

Τὸ φάρμακο ποὺ μὲ ρωτᾶτε, δὲν σᾶς τὸ συστήν.

ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΝ, Κέρκυρα.— Δὲν ἔπρεπε διῶλου νὰ ἐκπλαγῆτε μὲ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ὀξυγέ, διότι εἶνε πασιγνώστ. Ἄν θέλετε νὰ διατηρηθῶν ἐσθὰ χωρὶς νὰ εἶνε πολὺ σκληρὰ, νὰ τὰ λούετε κ' ἑσθὲ δεκαπέντε ἡμέρες μὲ Σαμπονόρ-τέν-ουάρ, τὸ ὁποῖον ἂν δὲν ἔχη αὐτοῦ, μπορεῖτε νὰ παρακαλέσετε καμμιά φίλη σας νὰ σᾶς τὸ στείλῃ πα γράμμα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἐπίσης κάθε φορὰ ποὺ κτενίζετε, νὰ ῥοῖτε τὴν τασσάρα σ' ἓνα ὄνυρ καμωμένο ἀπὸ 100 δράμια πολὺ δυνατὸν χαμομήλι, σὲ ὁποῖον προσθέτετε δύο-τρὶς κουταλιές τοῦ γλυκοῦ ὀξυγέ καὶ ἄλλες τόσες γλυκερίνη. Μὲ τὴν ῥοῖμένη αὕτη τασσάρα κτενίζετε τὰ μαλλιά σας πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Γιὰ νὰ ἔχετε λευκὸ δέρμα ἀντιθέστε τὶς συμβουλές ποὺ ἔδωσα εἰς τὴν «Ἀδικομένην» καὶ ἀποφεύγετε νὰ ἐκτίθεσθε σὲ ἥλιον. Σχέδια γιὰ νυκτικὰ δημοσιεύθηκα ἐπὶ προηγουμένῃ φύλλῳ τοῦ «Μπουκέτου» καὶ θὰ δημοσιευθοῦν πάλι προσεχῶς. Σὰς προῖτω ὅτι τὰ νυκτικὰ ὅλα γίνονται μὲ ἀμπεσεμάν, σὲ στυλ ἀμπίρ, μὲ εἰστρον κεντητά, μὲ φιλέες πιστοῦλες, ἔχουν δὲ τὸ κοράκι μᾶλλον ἐλαφρύτερ. Ἀπλικάσιον σὲ τοῦτι δὲν συνηθίζεται καθόλου, ἀλλὰ θὰ φρονίσω νὰ σᾶς ῥωσθῶ σκεῖδι.

ΠΟΥΛΙ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ, Σῦρον.— Τὰ μαλλιά σας γιὰ νὰ μὴν πέσουν καὶ νὰ στεκῶνται στὴ θέσιν τους, νὰ τὰ ῥέχετε μὲ φιστίκι. Ἄν δὲν ῥῖθε ἔτοιμο σὲ μπουκάλι, κατασκευάζετε μόνον σᾶς ἢ δίνετε νὰ σᾶς κατασκευάσουν σ' ἓνα φαρμακεῖο κατὰ τὴν ἐξὺς συνταγῇ:

Eau distillée de laurier cerise 200 gr.
Alcool de fioravanti 50 gr.
Gomme de Senegal 20 gr.

Τὸ ξανθὸν χρῶμα τῶν μαλλίων σας ὀφείλεται ἀσφαλῶς εἰς τὸ ὅτι τὰ ῥέχετε μὲ νερό καὶ κατόπιν τὰ ἐκθέτετε σὲ ἥλιον. Τὰ σπιθαμὰ σας νὰ τὰ περνάτε κάθε μέρα μὲ ζουμί λεμονιοῦ, σὲ ὁποῖον θὰ ἔχετε προσθέσει μιά πρέζα ἀλάτι, ἐκτός ἂν σᾶς προκαλοῦν φαγούρα, ὅποτε εἶνε ὁ λου εἶδους. Πάντως προτιμῶ νὰ μοῦ τὰ περιγράψετε καλύτερα γιὰ νὰ σᾶς δώσω θετικὴ συμβουλή.

Δίδα ΚΑΤΙΑΝ, Θεσσαλονίκη.— Γιὰ τοὺς λεκίδες δοκιμάστε τὴν ἐξὺς συνταγῇ, ἀλλὰ μὲ προσοχὴ μὴν πᾶν στὰ μάτια σας:

Sous-nitrate de bismuth 5 gr.
Precipité blanc 5 gr.
Vaseline 40 gr.

Τὸ δέρμα σας εἶνε ξηρὸ, γι' αὐτὸ σᾶς συστήν νὰ τὸ πλένετε μὲ πιτυρόερο, σὲ ὁποῖον προσθέτετε μία-δύο κουταλιές γλυκερίνη. Ἀμέσως κατόπιν τὸ ἀλείφετε μὲ τὴν ἐξὺς κρέμα:

Axonge benjoinée 50 gr.
Lanoline 25 gr.
Eau de roses 50 gr.

Ἀσφαλῶς δὲν θὰ σᾶς τασθῇ, ἀλλὰ καὶ ἂν σᾶς τασθῇ δὲν πειράζει, μετὰ δύο-τρὶς φορὰς θὰ σ' νηθισθεῖ. Τὸ θρόνισμα ἀπὸ πλύνετε τὸ πρόσωπόν σας τὸ καθαρίζετε μὲ τὴν ἐξὺς λοσιόν:

Eau de laurier cerise 10 gr.
Lait d'amandes 150 gr.

Πούδρα χρησιμοποιεῖτε τὴν «Λυσιόκαμα» τοῦ Ἑλκ. σὲ χρῶμα φυσικόν, πάντοτε πάνω ἀπὸ τὴν κρέμα.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΒΔΟΜΑΔΑΣ

Μιά φορὰ κι ἔναν καιρὸ ζοῦσαν σὲ μιά πολιτεία ἐξ Ἀδελφῶδης, ποὺ στὴν ὁμορφιά ἦσαν ἡ μιά καλύτερη ἀπ' τὴν ἄλλη. ἔχαν κι ἔναν ἀδελφὸ μικρό. Ὅλες τοὺς τὸν ἀγαποῦσαν γιὰτὶ ἦταν ὁ πιὸ μικρὸς καὶ ὁ πιὸ καλὸς. Αὐτὸς πάλι εἰσώθη λαχτάρα γιὰ τὶς ἀδελφές του, φέρνονταν σὰν προστατὴς μεγάλος καὶ ἦτανε στήριγμα στὴ φανίλεια τους.

Θωχοὶ καθὼς ἦσαν, ζοῦσαν ἀπ' τὴν ἐργασία τους. Μόνον ἡ μεγαλύτερη ἀδελφὴ ἦταν τεμπέλα. Τῆς ἄρεσαν ἡ θόλτες, νὰ κάθεται σὲν ἥλιον καὶ πνιγόντανε γιὰ συζήτησι. Πολυλογοῦ καὶ πεταχτὴ εἶχε ξεπλανέψει πολὺν κόσμον μὲ τὰ παιγνίδια τῆς καὶ τὰ καμώματά τῆς.

Πολλοὶ, μὰ πάρα πολλοὶ τὴν ἀγαποῦσαν καὶ συνεπαρμένον ἀπ' τὰ πλανευτικὰ λόγια τῆς, καταστραφίκαν, ἀφήνοντας τὴ δουλειὰ τοῦ καὶ τρέχοντας ἔσπιος τῆς.

Ἡ ἄλλες τῆς ἀδελφές δὲν τὴν εἶχαν καὶ τόσο σὲ ὑπόληψιν, ἦσαν τὸ ἐναντίον ἀπ' αὐτὴν, δουλεψτρες. Στὴ δουλειὰ τους ἀπ' τὸ πρῶτο μέχρι τὸ θρόνισμα, ἔθγαζαν τὸν κόπο τους καὶ τὸν ἀσπίνε ἡ μεγάλη μὲ κατὶ παληοπαρέες σὰν γι' αὐτὴν.

Ὅλοι σ' ἔκειν τὴν πολιτεία ἔχαν νὰ ποῦν γι' αὐτὰ τὰ καρίσκα ποὺ πέθαιναν στὴ δουλειὰ καὶ γιὰ τὴν προθυμία τους. Κι ὁ ἀδελφὸς τους δουλεψτῆς ἀπὸ τοὺς πιὸ γερούς. Μὰ καὶ ἡ δευτέρη ἀδελφὴ ἦταν καλὸ κορίτσι κι' ἐδούλευε γερά, ἀλλὰ τῆς ἄρεσε λιγάκι τὸ μαχμουρλίκι. Ἐνοίωθε ἓνα γλυκὸ ἀποκάτωμα ἀπάνω στὴ δουλειὰ, μὰ δὲν τὴν παρὰ τὸσο. Σκεφτόταν ὅτι πρέπει νὰ ἰδρώσῃ καὶ νὰ μὴ δώσῃ τὸ κακοπαρδένισμα στὶς ἄλλες, μὰ καὶ ἡ μεγάλη ἦταν ἔξω ἀπ' τὸ λογαριασμὸ. Ἡ τρίτη εἶχε ὄρεξι γιὰ δουλειὰ κι' ἦταν φιλότιμη. Μὰ κι' αὕτη ὅσο δὲν λέγεται γιὰτὶ ἡ ἀσχημὰ τῆς τὴν ἔκανε σὰ ζῶν, τόσο φριχτὸ πρόσωπο εἶχε. Κονταῖ σ' αὐτὸ ἦταν θαυμάσιον καὶ πολὺ γκρινιάρ. Ὅταν τὴν ἔβλεπες, συλλογίζοσιν χωρὶς νὰ θέλῃς, θάνατο, κακὸ καὶ φουρτοῦνες. Ἡ ἄλλες τρεῖς ἦσαν πολὺ συμπαθητικὲς, χαριτωμένες, σωστὲς νεράιδες, οὕτε τεμπέλες ἦσαν καὶ οὕτε γκρινιάρες σὰν τὴν τρίτη. Ἡ χάρες τους εἶχαν μαθευτὴ σ' ὅλη τὴν πολιτεία κι' ὁ καθένας ἤθελε τὴ συντροφιά τους. Ὅποιος εἶχε νὰ κάμῃ μ' αὐτές, ἔμενε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ δουλειὰ τους καὶ μ' ἓνα λόγον αὐτὲς φέρνανε τὸ καλὸ καὶ τὴν χαρὰ.

Σ' ἓνα γλῆντι ἀπάνω, ἔπειτα ἀπὸ μῆρες σωστὲς ποὺ τὴν λυώσανε ἡ μεγάλη πέθανε. Τὴν λέγαν Κυριακούλα. Οἱ φίλοι τῆς λυπήθηκαν γιὰ τὸ χαμό τῆς: τοὺς ἔφυγε ἓνας γλῆντζες ποὺ τοὺς διασκέδαζε περίφημα. Παρηγορήθησαν ὅμως καὶ σκέφτηκαν ὅτι ἡ Κυριακὴ δὲν ἤμπορούσε νὰ ἦταν παύσιον. Σὰν κακὴ ποὺ ἦταν ἔγινε φάντασμα. Κι' ἀκόμη μέχρι σήμερα δὲν λείπει νὰ πειράζῃ τὴν ἀδελφὰ τῆς καὶ ὅλο τὸν κόσμον.

Πηγαίνει σ' ὅλη τὴν πλάσι, θρῖσκε περίσσοι ποὺ οἱ ἄνθρωποι εἶνε κουρασμένοι. τοὺς ἀποτραβάει μὲ τὰ καμώματά τῆς καὶ κείνη τὴν ἡμέρα κανεὶ δὲν ἐργάζεται. Ἐτοῖοι ὅλοι τρελλαινόμενασθε κάθε ἑφτά ἡμέρες μὲ τὸ φάντασμα τῆς καὶ μόνον. Ἀς ἔλθουμε σ' ἀδελφὰ τῆς. Ἦρθε κι' αὐτὴν ἡ σειρά νὰ πεθάνουν, ὅπως ὅλοι μας. Πέθανε ἡ Δευτέρη. Κανεὶ δὲν εἶπε κακὸ λόγον γι' αὐτὴν καὶ ὅλοι θυμότανε μὲ σεβασμὸ τ' ὄνομά τῆς. Τὸ ἐναντίον ἔγινε μὲ τὴν Τρίτη, ποὺ ὁ καθένας ἀκόμη τρέφει σ' ἀκουσμά τῆς. Ἡ γκρινιὰ τῆς δὲν ῥῖθε ταίρι ὡς τώρα. Μὲ τὸ καλὸ μᾶς ἀγαποῦσαν χρόνους καὶ ἡ ἄλλες τρεῖς

ἡ Τετάρτη, ἡ Πέμπτη καὶ ἡ ἔκτη ποὺ τὴν λέγανε Παρασκευούλα. Τ' ἀγόρι ἔπειτα ἀπὸ τόσο θανατικὸ καὶ συμφορὲς, δὲν ἄντεξε καὶ μὴ ἔχοντας ἄλλο σκοπὸ στὴ ζωὴ του, τελείωσε ὅλες τοὺς τὶς δουλειές, ἀποχαιρέτισε ὅλους, προσευχήθηκε πᾶν τοὺς τάφους τῶν ἀδελφῶν του καὶ τὰ ἀκολούθησε. Μοναχὸ του στὶς τελευταῖες τοῦ ὄρες, χωρὶς νὰ τοῦ κλείσῃ κανεὶς τὰ μάτια καὶ ἀσάβαντο. Κακούμοιρο ἀ-ΣΑΒΕΛΛΗΤΟ!...

ΤΟΥ ΚΟΥ"ΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΓΕΝΕΙΑ!...

Ὁ Μεσαίων δὲν παύει νὰ μᾶς παραξενεύῃ μὲ τὰ ἀπρόσπτα του. Εἶνε τόσο πολλὰ, τὰ ἀλλόκοτα αὐτὰ ἀπρόσπτα, ὥστε ὅσο μελετοῦμε τὴ μεσαιωνικὴ Εὐρώπη, τόσο ἀνακαλύπτουμε κι' ἄλλα...

Παρουδεύματος χάριν, ἀνοίξτε τὸν τόμο 47 τῶν «Βασιλικῶν Διαταγμάτων» τῆς Γαλλίας, κατὰ τὸ ἔτος 1557. Στὴ σελίδα 43 θὰ διαβάσετε τὸ ἐξῆς:

«Ἐγὼ, Φραγκίσκος Α', ἐλέω Θεοῦ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας κλπ. κλπ., διατάσσω τὰ ἐξῆς: Ἐνὺς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Παρισιῦ, ὅσοι διατηροῦν μακρὰ γένεια, πρέπει νὰ τὰ ἐξορῶν ἐντέλως. Οἱ παραβάται τῆς παρῶσης, καθὼς καὶ ὅσοι θὰ διατηροῦν σὲ μέλλον γένεια, θὰ τιμωροῦνται μὲ ἀποκεφαλισμό!...

Ἐχετε καμμιά ἀντίρρηση, ἀγαπητοὶ μικροὶ ἀναγνώσταί;

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ

Μιά μέρα δύο πεζοπόροι συνάντησαν σὲ δρόμον τοὺς τὸν τάφο ἑνὸς διασημοῦ φιλαργύρου, ποὺ εἶχε ἐπάνω τὴν ἀκόλουθον ἐπιγραφή:

Ἐνθάδε περικλείεται ἡ ψυχὴ μου

Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς, μόλις ἐδιδάσσε τὴν ἐπιγραφή, ἔθαλε τὰ γέλια κι' ἐξακολούθησε τὸ δρόμον του, ἀφήνοντας πίσω τὸ σύντροφόν του. Μόλις ὅμως αὐτὸς ἀπομακρυνθῆκε, ὁ ἄλλος, ποὺ ἦταν πιὸ ἐξυπνος, σήκωσε τὴν πέτρα τοῦ τάφου καὶ ῥῖθε ἀπὸ κάτω ἓνα ὀλόκληρὸ θησαυρὸ μὲ τὴν ἐξὺς σημεῖωσι:

«Ἀφήνω τὸν θησαυρὸν μου ἐκείνον ποὺ θὰ καταλάβῃ ὅτι ψυχὴ τῶν φιλαργύρων εἶνε τὰ γέμισμα».

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

Ἀπ' ὅλους τοὺς ἐποχλητικὰς, οἱ ὀλιγότεροι ἐποχλητικοὶ εἶνε ὅσοι σιωποῦν. Τὸ λῶστοί

Στὴν καρδιά τῶν φιλοφροῶν ὁ ῥῶς καταλαμβάνει μικρὴ θέσιν.

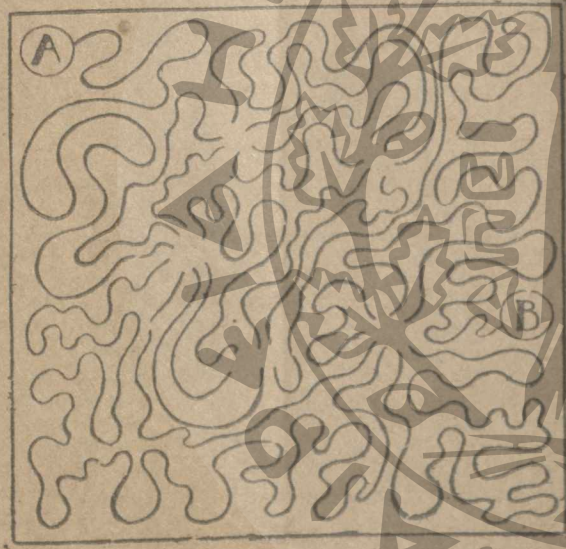
Ἡ δικαιοσύνη εἶνε καὶ ἡ ἀρετή. Ἡ καλὴ σὺνείδησιν εἶνε καὶ ἡ ἀρετή. Ἡ καλὴ σὺνείδησιν εἶνε καὶ ἡ ἀρετή.

Δὲν ἔχει κανεὶς νὰ εἰπῇ ὅταν δὲν ἔχει ν' ἀγαπᾷ. Σ' ἀνδρὶ

ΠΙΚ-ΝΙΚ

Στὸ Λονδίνο ἓνας δημοσιογράφος ἐστῆρψε ἓνα παρὰξενον ἀλλὰ εὐκατάστατο τζέντλεμαν, ὁ ὁποῖος ἐπὶ δώδεκα συνεχῆ χρόνια δὲν εἶχε κοιμηθῇ οὕτε σὲ κρεβάτι, οὕτε καὶ κάτω ἀπὸ στεγνὴ ἀκομή.

Ὁ περτέρως αὐτὸς Λονδρέζος, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Σίγκλαρ Οὐτσον καὶ εἶνε χρηματιστής, ὅλο αὐτὸν τὸν καιρὸ κοινοῦται ἀπὸ ὑπαίθριον. Ὁ δυστυχὴς εἶνε ψυχοπαθὴς καὶ νομίζει ὅτι ἀπὸ στιγμῆς σὲ στιγμὴ μπορεῖ νὰ γκριμιστῇ τὸ σπιτί του ἀπὸ σεισμό καὶ νὰ τὸν καταπλακώσῃ ὅταν θὰ κοιμηθῇ.

Γιὰ νὰ λύσετε τὸ παγνίδι μας, πρέπει νὰ ξεκινήσετε ἀπὸ τὸ Α καὶ νὰ φθάσετε σὲ Β, ἐνώπιοντες ὅλες αὐτὲς τὶς κομμένες γραμμὲς μὲ τέτοια τέχνη, ὥστε νὰ μὴ διασταυρωθῶν πο-θενά μετὰ τοὺς. Τὴν τελευταία αὕτη λεπτομέρεια πρέπει νὰ τὴν προσέξετε, γιὰτὶ σ' αὐτὴν βασίζετε ὅλο τὸ παγνίδι.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΛΕ

Λευκή Ντελιέρ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Σὲ μιά δεξίωσι πού δίδεται πάνω ἀπὴ γαλλικὴ ναυαρχίδα «Ρισελιέ» ὁ ὑποπλοίαρχος Φρειδερίκος Πλεμόν, ἀξιωματικός μὲ μέλλον καὶ νέος ἐπιθλητικῆς ὁμορφιάς, θέλει γιὰ πρώτη φορὰ τὴν νεαρὰ Λευκὴ Ντελλιέρ, ἀρχοντοπούλα ἐξωτικῆς ὁμορφιάς, κι' αἰσθάνεται γι' αὐτὴν ἕνα παράφορο ἔρωτα, τὸν πρῶτο ἔρωτα πού ἀνθίζει στὴν καρδιά του. Μὰ καὶ ἡ Λευκὴ Ντελλιέρ, μὲ τὴν πρώτη ματιά, νοιώθει ἕνα σφοδρὰ πάθος γιὰ τὸν ὠραῖο ἀξιωματικό, ἂν καὶ εἶνε μνηστευμένη μὲ τὸν Λεοπόλδου Γκιδάλ, ἕναν νέο τῆς ἐπόχῃς, κομψό, γλεντζέ καὶ φιλήδονο. Ἡ Λευκὴ δὲν κρύβει τὸ αἰσθημὰ της. Ἀφήνει νὰ τὸ ἀντιληφθῇ καὶ αὐτὸς ὁ μνηστήρ της, τὸν ὁποῖο δὲν ἀγαπᾷ. Ἀντιθέτως ὁ Πλεμόν θέλει νὰ ξεχάσῃ τὴ Λευκὴ, θέλει ν' ἀποφύγῃ τὸν ἔρωτα αὐτὸν, γιατί εἶνε φτωχὸς καὶ φοβᾶται πὼς ἡ νέα θὰ τὸν περιφρονήσῃ. Στὸ μεταξὺ αὐτῶ, ἐνῶ ἡ Λευκὴ γυρίζει μὲ τὴ μητέρα της, τὸ μνηστήρα της καὶ τὸ θεῖο του, τὸν γηραιὸ κ. Γκιδάλ καὶ τίς φίλες της στὰς Κάννας μὲ τὴ θαλαμηγὸ της, ὁ Πλεμόν ἀναχωρεῖ γιὰ τὴν Τουλὸν, ὅπου πρόκειται ν' ἀναλάβῃ τὴν διοίκησι ἐνὸς νέου τορπιλλοδόλου, τοῦ «29». Καὶ στὴν Τουλὸν ὁ Πλεμόν δὲν μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ τὴν Λευκὴ. Σφαδάζει καὶ ὑποφέρει φρικτὰ μέσα στὴ φλόγα τῆς ἀγάπης. Λίγες ἡμέρες ἀργότερα ὁ ἐρωτευμένος ἀξιωματικός παίρνει ἀδεία καὶ φεύγει γιὰ τὴν ἐπαρχία, ὅπου βρίσκεται ἡ μητέρα του, ἡ ὁποία τὸν λατρεῖ. Ἡ κ. Πλεμόν ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως ὅτι ὁ Φρειδερίκος εἶνε ἐρωτευμένος καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Δὲν εἶνε καθόλου φτωχός. Ἐκεῖ τὴ θέσι του, τὰ νειάτα του, τὸ μέλλον του. Ὁ Θεὸς θὰ τὸν βοηθήσῃ... Μετὰ τρεῖς μῆνες ὁ Πλεμόν ἀποχαιρετᾷ τὴν μητέρα του, ξεαναγυρίζει στὴν Τουλὸν κι' ἐπιχειρεῖ μὲ τὸ τορπιλλοδόλο «29» ἕνα ἐπικίνδονο δοκιμαστικό ταξίδι. Ἐκκινεῖ μὲ καλὸ καιρὸ κι' ἀξάφνα ξεσπάει μὲ ὄγρια τρικυμία, πρωτοφανοῦς σφοδρότης. Τὸ τορπιλλοδόλο κινδυνεύει νὰ βυθιστῇ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή... Χάρης ὅμως στὸν κυβερνήτη του σώζεται καὶ εἰσπλίνει στὸ λιμάνι τοῦ Ἀντίμπ. Στὸ Ἀντίμπ ὁ Πλεμόν γίνεται δεκτὸς μὲ θαυμασμό γιὰ τὸ κατόρθωμά του. Τυχαιῶς δὲ ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ, θέλει ἀξάφνα τὴν κ. Ντελλιέρ μὲ τὴν Λευκὴ καὶ τὸν κ. Γκιδάλ. Ἡ Λευκὴ ἀντικρὺζει ἐπίσης μὲ δυνατό χτυποκάρδι τὸν Φρειδερίκο. Ὁ κ. Γκιδάλ ζητεῖ ἀπὸ τὸν Πλεμόν νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ τορπιλλοδόλο. Ἡ ἐπισκεψὶς γίνεται, οἱ δύο νέοι γνωρίζονται πλέον ἀρκετὰ καλὰ καὶ ἡ κ. Ντελλιέρ καλεῖ τὸν Φρειδερίκο νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ στὰς Κάννας. Ὁ Φρειδερίκος γυρίζει στὴν Τουλὸν περισσότερον ἐρωτευμένος. Μετὰ λίγες ἡμέρες ἡ κ. Ντελλιέρ δίνει μιά γιορτὴ πρὸς χάριν τοῦ στὴν ἐπαυλὶ της, στὰς Κάννας. Ὁ Φρειδερίκος παρουσιάζεται, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, καὶ πηγαίνει στὴν ἐορτὴ. Χορεύει μὲ τὴν Λευκὴ, γοητεύεται, μεθᾷ, ἀφήνει νὰ φανῇ ὅλη τοῦ ἡ ἀγάπη γι' αὐτή. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Λευκὴ τὸν παρασύρει στὸν κήπου τῆς ἐπαύλεις, ἀποφασισμένη νὰ ἐξηγηθῇ μαζί του. Ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὰ ἄνθη, ἀνοίγουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τὴν καρδιά τους καὶ λίγες ἡμέρες ἀργότερα γίνονται οἱ ἀρραβῶνες τους. Ἡ Λευκὴ λατρεῖ τὸν Φρειδερίκο καὶ γι' αὐτὸ θέλει νὰ τὸν τραβήξῃ ἀπὸ τὴ θάλασσα. Μὰ ὁ Φρειδερίκος ἀρνείται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ναυτικὸ καὶ μιά σκιὰ ψυχρότητος πέφτει ἀπάνω στὸ γελαστὸ οὐρανὸ τοῦ ἑρωτῆς τῶν. Συγχρόνως ὁ Φρειδερίκος φεύγει γιὰ νέα γυμνάσια στὸ Χερσόβουργο. Μόνη της τώρα ἡ Λευκὴ ἀποφασίζει νὰ διασκεδάσῃ κάπως γιὰ νὰ ξεσκάσῃ. Στὰς Κάννας βρίσκεται κι' ὁ Λεοπόλδου Γκιδάλ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει πᾶναι νὰ τὴν λαχταρᾷ.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἡ μητέρα της δὲν τῆς ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση.
— Ναι, παιδί μου, τῆς εἶπε. Πρέπει νὰ διασκεδάσῃς.
Ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ ὁ Λεοπόλδου Γκιδάλ δὲν τὸ κοῦνη ἀπὸ τίς Κάννες.
Ὁ κοσμικὸς γλεντζές ἔλιψε. Ἐλπιζε πὼς θὰ ξενακέρδιζε τὴν Λευκὴ.
Γιατὶ δχι;
Ἡ καρδιάς τῶν κοριτσιῶν ἀλλάζουν τόσο εὐκολὰ αἰσθημάτων!
Μάντεψε ἐξ ἄλλου τὴ στενοχώρια τῆς Λευκῆς καὶ ζητοῦσε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς περιστάσεως.
Κάθε τόσο πηγαίνοντας νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ ὁ νεαρὸς δαν.

δὴς ἔφερνε μὲ τρόπο καὶ τεχνὴ τὴν κουθέντα στὸ Φρειδερίκο.

— Γιατὶ ὤργει τόσο νὰ γυρίσῃ; ἔλεγε.

— Τὸν κρατοῦν στὸ Χερσόβουργο τὰ γυμνάσια τοῦ σπύλου τοῦ ἀποκρινόταν ἡ Λευκὴ, ἀναστενάζοντας.

— Τί κρίμα! ἔλεγε τότε ὁ πονηρὸς Γκιδάλ. Τί κρίμα! Ὁρατοῦ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ναυτικοῦ, ἀλλὰ σιλοῦναι τὸν ἄνθρωπο, τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν ἐλευθερίαν του.

Τὰ λόγια τοῦ αμπαπὸνερου Λεοπόλδου πέφτανε σὰν ἀνολυμένο μολύβι στὴν καρδιά τῆς Λευκῆς Ντελλιέρ καὶ τῆς τὴν ἔκαγαν, τὴν ἔκαναν νὰ πονῇ.

— Ἀ! Ἄν ἦταν δυνατόν νὰ γιαιτρευτῶ... νὰ παρηγορηθῶ!... ψιθύρισε μιά μέρα ἡ Λευκὴ μὲ πόνου.

Ὁ Λεοπόλδου ἀκούσε τὸν στεναγμὸ της αὐτὸν καὶ καταχάρηκε. Εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐλπίζει. Μάντεψε καλὰ πλὴν ὅτι ἡ Λευκὴ ὑπέφερε κι' ὅτι ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν Πλεμόν ἐκλονίζετο.

«Θὰ τὴν κερδίσω», ἐσκέπτετο ὁ Γκιδάλ.

Καὶ εἶχε ὀρθὸ τοῦ στὴν προσπάθειά του αὐτὴ τὸν θεῖο του, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ ἴδῃ τὴν δεσποινίδα Ντελλιέρ οὐζυγο τοῦ Λεοπόλδου.

Τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἡ Λευκὴ καὶ ἡ μητέρα της ἐκλήθησαν εἰς ἕνα μεγάλο γεῦμα, τὸ ὁποῖο ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ στὴ Νίκαια ἀπὸ τίς ἀδελφές δεσποινίδες Ντ' Ἀρράν, πλούσιες φίλες τῆς Λευκῆς.

Ἡ κ. Ντελλιέρ ἐδέχθηκε τὴν πρόσκλησι αὐτή. Καὶ τὴν ἐπομένη ἔφυγε γιὰ τὴ Νίκαια. Τὴν ἡμέρα τοῦ γεύματος τὴν ὥρα πού βασιλευσε ὁ ἥλιος σκορπίζοντας στὴ θάλασσα τὸ χρυσάφι του, ἕνας ὑπηρετὴς ἔδωσε στὴ Λευκὴ ἕνα γράμμα πού μάλιστα εἶχε φτάσει.

Ἡ Λευκὴ ἐνίσωσε ἕνα ορσίξιμο στὴν καρδιά της. Στὸ φέκελλο τῆς ἐπιστολῆς ὀπῆρχε ἡ σφραγὶς τοῦ Χερσόβουργου.

Τῆς ἔγραψε ὁ Φρειδερίκος.

Τὰ μάγουλά της φλογίστηκαν.

Κύτταξε ἀντίκρυν τῆς, ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, τὴ μεγάλη ἀντίληλό της, τὴ θάλασσα κι' ἕνας στεναγμὸς φασκασε τὸ καρθενικό της στήθος.

Πλησίασε κατόπιν τὸ γράμμα στὰ χεῖλη της καὶ τὸ φέλησε.

Παρ' ὅλη της τὴ λύπη, παρ' ὅλη της τὴν ἀπογοήτευσ, ἀγαποῦσε τὸν μνηστήρα της.

Ἡ καρδιά της χτυποῦσε τρελλὰ γιὰ τὸν ὠραῖο κι' ἀπαρρήφανο ἀξιωματικό τοῦ ναυτικοῦ.

Ἀνοίξε κατόπιν τὸ γράμμα.

Δὲν εἶχε κάνει λάθος. Τῆς ἔγραφε ἐκεῖνος. Μὰ δοθεὶς συγκίνησι ἀρχισε τότε νὰ διαβάσῃ:

«Δεσποινίς,

Συγχωρήστε με πὺς ὅς ἀποκαλῶ ἔτσι. Δὲν ἔχω συνηθιστὴ ἀδύναμ νὰ προφέρω διαφορετικὰ τ' ὀνόματά σας. Κι' ὅμως ὁ Θεὸς μόνον ἔχει πᾶναι ἡ καρδιά μου χτυπᾷ ὅταν τὰ χεῖλη μου τρεμοθυποῦν τὸ γλῶσσός μου, τὸ ἀγαπητὸ ὄνομά σας, πὺς εἶνε χαραγμένο σὺ τοῦ μου γιὰ πάντα.

Πόσο μακριὰ μου βρίσκεστε αὐτὴ τὴ στιγμή, Θεέ μου! Ὅταν αὐτὸ γλῶσσός μου τρεμοθυποῦν πὺς ὅς ἀποκαλῶ ἔτσι. Δὲν ἔχω συνηθιστὴ ἀδύναμ νὰ προφέρω διαφορετικὰ τ' ὀνόματά σας. Κι' ὅμως ὁ Θεὸς μόνον ἔχει πᾶναι ἡ καρδιά μου χτυπᾷ ὅταν τὰ χεῖλη μου τρεμοθυποῦν τὸ γλῶσσός μου, τὸ ἀγαπητὸ ὄνομά σας, πὺς εἶνε χαραγμένο σὺ τοῦ μου γιὰ πάντα.

Πόσο μακριὰ μου βρίσκεστε αὐτὴ τὴ στιγμή, Θεέ μου! Ὅταν αὐτὸ γλῶσσός μου τρεμοθυποῦν πὺς ὅς ἀποκαλῶ ἔτσι. Δὲν ἔχω συνηθιστὴ ἀδύναμ νὰ προφέρω διαφορετικὰ τ' ὀνόματά σας. Κι' ὅμως ὁ Θεὸς μόνον ἔχει πᾶναι ἡ καρδιά μου χτυπᾷ ὅταν τὰ χεῖλη μου τρεμοθυποῦν τὸ γλῶσσός μου, τὸ ἀγαπητὸ ὄνομά σας, πὺς εἶνε χαραγμένο σὺ τοῦ μου γιὰ πάντα.

Μὰ γρήγορα συνέρχομαι ἀπ' τοὺς φόβους μου αὐτοὺς. Ὅχι, θὺ, δὲν ὀνειρεύομαι. Ἐστὶ δὲν εἶνε, δεσποινίς Λευκὴ; Τὸ γοητευτικὸ μου ὄνομα εἶνε αὐτὸ ἡ πραγματικότης. Καὶ τὸ γράμμα πὺς ὅς ἀποκαλῶ ἔτσι. Δὲν ἔχω συνηθιστὴ ἀδύναμ νὰ προφέρω διαφορετικὰ τ' ὀνόματά σας. Κι' ὅμως ὁ Θεὸς μόνον ἔχει πᾶναι ἡ καρδιά μου χτυπᾷ ὅταν τὰ χεῖλη μου τρεμοθυποῦν τὸ γλῶσσός μου, τὸ ἀγαπητὸ ὄνομά σας, πὺς εἶνε χαραγμένο σὺ τοῦ μου γιὰ πάντα.

καὶ νὰ πᾶς ψιθύριζα ὑδὸ μόνον λέξεις: «Λευκὴ μου!...» Ἀλλὰ δὲν τοῖμι. Τὸν ἐρίσκεθε αὐτὴ τὴ στιγμή; Μὲ τί ἀπασχολεῖσθε; Δὲν τὸ γνωρίζω καὶ ὅμως δὲν ὅς χάνω στιγμή ἀπὸ τὸ θέλημα μου. Ναι, δεσποινίς Λευκὴ, ὁ νοῦς μου, ἡ ψυχὴ μου, πετᾷ διαρκῶς κοντὰ σας. Σὰς ἐλέτω, σὰς παρακαλοῦμαι. Τὸ πνεῦμα μου φτερουγίζει πλάι σας. Τὴ σημασία ἔχει ἂν πᾶς ἐρίσκεθε στὶς Κάννες κι' ἐγὼ στὸ Χερσόβουργο;

Πάντως ὁ ἀκεανὸς τὸν ὁποῖο ἔχω μπροστὰ μου δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν Μεσόγειο τὴν ὁποία ἀντικρὺζετε σείς τὴ στιγμή αὐτή. Ἐδῶ ἡ θάλασσα εἶνε κατασφιασμένη καὶ δὲν λάμπει καὶ δὲν γελᾷ ὁ οὐρανός.

Τὰ γυμνάσια ἐξακολουθοῦν. Δὲν κυβερνᾷ πλέον τὸ τορπιλλοδόλο «29», ὅλα ἔνα ἔλλο...»

Ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἐκτενεστάτη.

Ὁ Πλεμόν τὴν εἶχε συνεχίσει φαίνεται καὶ τὴν ἐπομένην καὶ περιέγραφε στὴ Λευκὴ τὰ τῶν γυμνασίων τορπιλλοδίων.

Μόλις τελείωσε τὴν ἀνάγνωσι ἡ Λευκὴ ἀναστενάξε καὶ ψιθύρισε:

— Ἀλήθεια, πόσο μακριὰ μου βρίσκεται!

Τὰ μάτια της θούρκωσαν.

Κύτταξε πρὸς τὴ θάλασσα κι' ὁ πόνος της μεγάλωσε. Γιατὶ νὰ μὴ μπορῇ νὰ μιλήσῃ μὲ τὸ ἀτελείωτο γαλανὸ πέλαος; Πόσα θὰ εἶχε νὰ τοῦ πῇ; Θὰ τοῦ παρεπονείτο πικρὰ πολὺ πικρὰ, γιατί τῆς ἔκλεθε τὸν ἀγαπημένο της.

Ἀπὸ τίς σκέψεις της αὐτὲς ἔβγαλε τὴ Λευκὴ τὸ κουδοῦνι τοῦ γεύματος.

Ἐπρεπε νὰ κατέθῃ στὴν τραπεζαρία. Σφόγγισε τὰ δάκρυά της ἔριξε μιά ματιά στὸν καθρέφτη καὶ κατέβηκε.

Τὸ γεῦμα κράτησε ὡς τὰ μεσάνυχτα. Πολλοί, μὰ καὶ διαλεχτοὶ καλεσμένοι καὶ εὐθυμία ἀδιάκοπη.

Ἐπὶ ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἡ Λευκὴ ἔλαθε καὶ νέο γράμμα τοῦ Φρειδερίκου. Ὁ μνηστήρ της τῆς ἔγραφε πὺς θὰ ἀποῦσε ἕνα ἀκόμη μῆνα. Τὸν εἶχαν καλέσει στὸ Παρίσι γιὰ νὰ ἐκθέσῃ στὸ ναυτικὸ Ἐπιτελεῖο τὰ ἀποτελέσματα τῶν γυμνασίων.

Ἡ εἰδησις αὐτὴ λύπησε τὴ Λευκὴ ἀφαντάστως. Ἀλλὰ οἱ Γκιδάλ, πὺς δὲν ἄφηναν εὐκαιρία νὰ τοὺς φύγῃ, ἔσπευσαν νὰ τὴν καθησυχάσουν μὲ τὸν δικὸ τους τρόπο.

Δὲν πρέπει νὰ σὰς στενοχωρῇ αὐτὸ, δεσποινίς, τῆς εἶπαν. Τὸ ὅτι καλοῦν τὸ μνηστήρα σας στὸ Παρίσι, εἶνε ἀποδείξις τῆς ἐκτιμῆσεως πὺς τοῦ ἔχουν.

Μὰ τὰ λόγια τῶν Γκιδάλ δὲν παρηγοροῦσαν καθόλου τὴ Λευκὴ. Ἡ νέο ὑπέφερε. Ἐπλη.

Τὴ θανάσι μὲς, καὶ γιὰ ὅλ' αὐτὰ ἔφταιγε ὡτὰ τὴ γνώμη της — τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Φρειδερίκου. Γιατὶ

νὰ μὴ δεχτῇ ὁ μνηστήρ της νὰ παρατηρήσῃ ἀπὸ τὸ ναυτικὸ ὅταν τοῦ τὸ ἐπρότεινε; Θὰ ἦσαν τότε εὐτυχισμένοι τῶρα!

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ Πλεμόν εἶχε φτάσει στὸ Παρίσι, εἶχε ὑποβάλῃ τὴν ἐκθέσιν του σχετικὰ μὲ τὰ γυμνάσια καὶ περνοῦσε κι' αὐτὸς τὸν καιρὸ τοῦ πλῆπτοντας θαλασσίμου.

Τοῦ εἶχαν δώσει προσωρινῶς ἕνα μικρὸ γραφεῖο στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικών καὶ οὗ αὐτὸς περνοῦσε τὴς πε-

ρισσότερες ὥρες του, ὥρες ἀφορήτου ἀνίας.

Ἐξάφνα συνέθη κάτι πὺς ἀνησύχησε πολὺ τὸν Φρειδερίκο: Ἐλάθε ἀπὸ τὴν μητέρα του ἕνα γράμμα, μὲ τὸ ὁποῖο τὸν εἰδοποιοῦσε ὅτι ἐπῆγαινε στὸ Παρίσι νὰ τὸν συναντήσῃ.

Ὁ Φρειδερίκος κατελήφθη ἀπὸ ἀγωνία. Γιατὶ αὐτὸ τὸ ταξίδι τῆς μητέρας του; Τί ζητοῦσε στὸ Παρίσι ἡ κ. Πλεμόν, τὴν ὁποία εἶχε ἀφήσει στὴν Τουλὸν γιὰ νὰ τὸν ἀντιπροσωπεύῃ, ἐπισκεπτομένη κάθε τόσο τὴν μητρί της καὶ τὴν μητέρα της;

Κάτι τὸ ἔκτακτο, κάτι τὸ ἀσυνήθιστο, θὰ εἶχε συμβῇ ἀσφαλῶς.

Ἀλλὰ τί ἀκριβῶς;

Ὁ Φρειδερίκος δὲν μπορούσε νὰ μαντέψῃ τίποτε καὶ ἡ ἀγωνία του μεγάλωνε.

Δὲν ἔθλεπε τὴν ὥρα πλέον νὰ φτάσῃ ἡ μητέρα του. Διψοῦσε νὰ μάθῃ νέα.

Ὅταν ἡ κ. Πλεμόν ἔφτασε τέλος στὸ Παρίσι καὶ συναντήθηκε μὲ τὸ παιδί της, ἡ ἀγωνία τοῦ Φρειδερίκου ἔγινε πὺς τρομερὴ, τὸν ἐπνιγε.

Ἡ μητέρα του φαίνετο μελαγχολικὴ, ἀπογοητευμένη Ἀλλὰ γιατί... γιατί;

Ὁ Φρειδερίκος δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ περισσότερον.

— Μαμα, τῆς εἶπε, γιατί ἔφυγε ἀπὸ τὴν Τουλὸν;

Σκοπῆμος ὁ Φρειδερίκος ἀποκάλεσε «μαμά» τὴν μητέρα του. Ἦξερε ὅτι ἡ λέξις αὐτὴ τὴν συγκινοῦσε ἐξαιρετικὰ. Ἐστὶ δὲν θὰ μπορούσε νὰ τοῦ κρύψῃ τίποτε. Θὰ τοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

Μὰ ἡ κ. Πλεμόν ἐδίσταζε ἀκόμα.

— Ἐπεθύμησα νὰ σὲ δῶ, παιδί μου, εἶπε στὸν Φρειδερίκο.

— Μὰ ἐπρόκειτο νὰρθῶ ἐγὼ ἐκεῖ, μητέρα.

Ἡ κ. Πλεμόν δὲν ἀπάντησε. Φαίνετο στενοχωρημένη.

Ὁ Φρειδερίκος τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τῆς εἶπε, καρφώνοντας τὸ βλέμμα του στὰ μάτια της:

— Κάτι μοῦ κρύβεις, μητέρα.

— Ὅχι, Φρειδερίκε.

— Ναι, μητέρα, κάτι μοῦ κρύβεις. Πρέπει ὁσὸς νὰ μάθω τί συμβαίνει. Μὴ διατάξεις περισσότερον, σὲ παρακαλῶ. Πές μου τί τρέχει; Ἡ Λευκὴ ἴσως...

Ἡ θέσις τῆς κ. Πλεμόν ἦταν δύσκολη. Τί μπορούσε νὰ πῇ στὸν Φρειδερίκο γιὰ τὴν Λευκὴ; Δὲν εἶχε ὅλ' ὅμνη τὴς καλὴν ἐνέαν γυναικα τὸ ὁποῖο νὰ θίγῃ τὴ νέα. Μόνον εἰκασίας καὶ τῶν τε περισσότερον.

— Δουτὸν, μητέρα, ὡτὰ τὴν ῥώπης ἐναντὶ ὁ Φρειδερίκος. Γιατὶ δὲν μοῦ μιλάς; Πᾶς ἀντιπᾶναι μὲ τὴν Λευκὴ;

Ἡ κ. Πλεμόν χαμογέλασε.

— Δὲν συμβαίνει ἀπολύτως τίποτε, τοῦ εἶπε ὁ Φρειδερίκος. Ἡ μνηστὴ σου ἔχει κερδιστῇ νὰ εἶδε ὠραῖα, σὰν ἀγγελοῦ καὶ δροσερῇ σὰν λουλουδί.

Ὁ Φρειδερίκος δὲν πιστέψε στὰ λόγια τῆς μητέρας της. Τὸ εἶπε ὁ Φρειδερίκος. Γιατὶ δὲν μοῦ μιλάς; Πᾶς ἀντιπᾶναι μὲ τὴν Λευκὴ;

Ἡ κ. Πλεμόν χαμογέλασε.

— Δὲν συμβαίνει ἀπολύτως τίποτε, τοῦ εἶπε ὁ Φρειδερίκος. Ἡ μνηστὴ σου ἔχει κερδιστῇ νὰ εἶδε ὠραῖα, σὰν ἀγγελοῦ καὶ δροσερῇ σὰν λουλουδί.

Ὁ Φρειδερίκος δὲν πιστέψε στὰ λόγια τῆς μητέρας της. Τὸ εἶπε ὁ Φρειδερίκος. Γιατὶ δὲν μοῦ μιλάς; Πᾶς ἀντιπᾶναι μὲ τὴν Λευκὴ;

Ἡ κ. Πλεμόν χαμογέλασε.

— Δὲν συμβαίνει ἀπολύτως τίποτε, τοῦ εἶπε ὁ Φρειδερίκος. Ἡ μνηστὴ σου ἔχει κερδιστῇ νὰ εἶδε ὠραῖα, σὰν ἀγγελοῦ καὶ δροσερῇ σὰν λουλουδί.

Ὁ Φρειδερίκος δὲν πιστέψε στὰ λόγια τῆς μητέρας της. Τὸ εἶπε ὁ Φρειδερίκος. Γιατὶ δὲν μοῦ μιλάς; Πᾶς ἀντιπᾶναι μὲ τὴν Λευκὴ;

Ἡ κ. Πλεμόν χαμογέλασε.

— Δὲν συμβαίνει ἀπολύτως τίποτε, τοῦ εἶπε ὁ Φρειδερίκος. Ἡ μνηστὴ σου ἔχει κερδιστῇ νὰ εἶδε ὠραῖα, σὰν ἀγγελοῦ καὶ δροσερῇ σὰν λουλουδί.

Ὁ Φρειδερίκος δὲν πιστέψε στὰ λόγια τῆς μητέρας της. Τὸ εἶπε ὁ Φρειδερίκος. Γιατὶ δὲν μοῦ μιλάς; Πᾶς ἀντιπᾶναι μὲ τὴν Λευκὴ;

Ἡ κ. Πλεμόν χαμογέλασε.

— Δὲν συμβαίνει ἀπολύτως τίποτε, τοῦ εἶπε ὁ Φρειδερίκος. Ἡ μνηστὴ σου ἔχει κερδιστῇ νὰ εἶδε ὠραῖα, σὰν ἀγγελοῦ καὶ δροσερῇ σὰν λουλουδί.

Ὁ Φρειδερίκος δὲν πιστέψε στὰ λόγια τῆς μητέρας της. Τὸ εἶπε ὁ Φρειδερίκος. Γιατὶ δὲν μοῦ μιλάς; Πᾶς ἀντιπᾶναι μὲ τὴν Λευκὴ;

Ἡ κ. Πλεμόν χαμογέλασε.

— Δὲν συμβαίνει ἀπολύτως τίποτε, τοῦ εἶπε ὁ Φρειδερίκος. Ἡ μνηστὴ σου ἔχει κερδιστῇ νὰ εἶδε ὠραῖα, σὰν ἀγγελοῦ καὶ δροσερῇ σὰν λουλουδί.

«...Τὸ πνε

— "Οχι, παιδί μου, αποκρίθηκε η κ. Πλεμόν. Βαρέθηκα πειά τη ζωή των ξενοδοχείων. Θα γυρίσω στο σπίτι μας, στη Βρετανία. Τό ενοστάλησα τόσο!

— Θα μείνεις βέβαια αρκετές ημέρες μαζί μου, μητέρα;

— Καί βέβαια, Φρειδερίκε. Αύτη είναι και η δική μου επιθυμία.

Ο Πλεμόν νοίκιασε στη μητέρα του ένα δωμάτιο στο πλαγινό ξενοδοχείο.

Κάθε θράδυ που τελειώνει την εργασία του, την έπαιρνε και περπατούσαν μαζί στον κήπο του ξενοδοχείου. Ζούσαν ήσυχα κι ευτυχισμένα.

Κι' έξαφνα συνέβη το μεγάλο κακό.

Ο Φρειδερίκος Πλεμόν αρρώστησε. Δυνατός πυρετός τον έκαιγε.

Η μητέρα του ανησυχούσε. Έκάλεσε αμέσως ένα γιατρό, ο οποίος, αφού εξέτασε τον αρρώστο, δήλωσε ότι έχει προσβληθεί από κακή οξεία τυφοειδή πυρετό.

Η κ. Πλεμόν ήταν άπαρηγόρητη.

Μά ο Φρειδερίκος, παρ' όλο τον πυρετό που τον έκαιγε, διατηρούσε την ψυχραιμία του.

— Μην ανησυχής είπε στη μητέρα του. Δεν είναι τίποτε. Πρό πάντων μη γράφεις τίποτε σχετικώς στας Κάννας. Δεί θέλω να μάθουν το παραμικρό.

— Άναστένανε θλιβερά και πρόσθεσε:

— Πρός τί να τους ανησυχούμε;

Είκοσι ημέρες παράδερνε ο Φρειδερίκος μέσα στον πυρετό.

Είκοσι ημέρες αγωνίας και παραληρημάτων. Κατόπιν άρχισε σιγά-σιγά να παίρνει το καλύτερο. Ο πυρετός έπεσε. Ο άρρωστος είχε αντίληψη του τί συνέβαινε γύρω του.

Κοντά του, στο κρεβάτι του, άγρυπνούσε όλο αυτό τον καιρό η μητέρα του.

Η μεγάλη της άφοσίωση, η απεριόριστη τρυφερότης της, συγκινούσαν βαθιά το Φρειδερίκο.

Ήσαν μόνοι στη θλιβερή και κρίσιμη αυτή περίσταση της ζωής του. Κανένας άλλος δεν παραστάθηκε στην άρρώστειά του. Και όμως ήταν άρραβωνιασμένοι.

Αλλά η Λευκή διασκέδαζε ασφαλώς στας Κάννας. Ούτε ύποψιαζόταν το μαρτύριο του μνηστήρος της.

Υστερα από λίγες ακόμα ημέρες ο Φρειδερίκος σηκώθηκε απ' το κρεβάτι κι' έκαμε μερικούς γύρους μέσα στο δωμάτιο. Ήταν πολύ εξαντλημένος.

Βημάτιζε κλονιζόμενος, άκουμπώντας στον ώμο της μητέρας του.

Κάθησε κατόπιν σε μία άναπαυτική πολυθρόνα και ρώτησε τη μητέρα του:

— Ήρθε κ'... μιά έπιστολή τις ημέρες αυτές της άρραβωνιαστικής μου;

— Ναί, άπάντησε η κ. Πλεμόν. Ήρθε μιά έπιστολή. Δεν σου την έδειξα ωστόσο για να μη σε ζαλίσω στην κατάσταση που βρισκόσουν.

— Μπορώ να την δω;

— Ναί, παιδί μου.

Διστακτική κάπως η κ. Πλεμόν, σηκώθηκε, άνοιξε ένα συρτάρι, πήρε την έπιστολή και την έδωσε στο Φρειδερίκο.

Ο χαρακτήρας της έπιστολής ήταν ανδρικός. Ο Φρειδερίκος κατόψιασε.

Τί έσήμαινε πάλιν αυτό;

Διάβασε γρήγορα-γρήγορα την έπιστολή, η οποία ήταν άλωστε σύντομη. Άπευθυνόταν προς τη μητέρα του και περιείχε τα εξής:

«Κυρία,

Η κυρία και ήδεσπονίς Ντελλιέρ, έπειδή στερούνται ειδήσεων περί του κ. Φρειδερίκου Πλεμόν, μ' έπερώτησαν να σας παρακαλέσω όπως τους στείλετε σχετικώς όλγες γραμμές. Η κ. Ντελλιέρ και η δίσ Λευκή έρ-

σκονται τη στιγμή αυτή στην Νίκαια και γι' αυτό δεν μπορούν να σας γράψουν ή ιδίως.

ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ ΓΚΙΔΑΛ

Ο Φρειδερίκος έμεινε άναυδος. Τό γράμμα του ξέφυγε από τά χέρια του.

Τί έσήμαινε αυτό;

Γιατί έγραφε στη μητέρα του ο Γκιδάλ; Δεν είχε κανένα λόγο να γράψει στην άδελφή του; Ήταν τόσο λίγο εύγενικό αυτό έκ μέρους των...

Η κ. Πλεμόν κατάλαβε τον πόνο του παιδιού της και προσπάθησε να τον παρηγορήσει, δικαιολογώντας τη Λευκή.

Μά ενώ η γηραιά κυρία μιλούσε, πρόσθεσε άξαφνα πως ο Φρειδερίκος δεν την άκουγε.

— Παιδί μου! φώναξε.

Καμμία άπάντησης.

Ο Φρειδερίκος είχε λιποθυμήσει.

Στό μεταξύ αυτό η Λευκή Ντελλιέρ ζούσε ξέγνηστος πότε στας Κάννας, πότε στη Νίκαια. Ο άπογοισμός του μνηστήρος της την είχε λυπήσει στην άρχη. Μά σιγά-σιγά συνήθισε. Σκεφτόταν ότι έτσι τά πράγματα έρχόντουσαν καλύτερα. Γλεντούσε έτσι με την έλευθερία της προκειμένη σε λίγο να παντρευτεί.

Η άπουσία και η σιωπή του Φρειδερίκου είχαν παραβένει ώστόσο την κ. Ντελλιέρ.

— Βρίσκω τον Φρειδερίκο πολύ άδιάφορο μνηστήρα, είπε μιά μέρα στην κόρη της.

Μά η Λευκή δεν έδειχνε καμμία στενοχώρια. Είχε άπολυτή έμπιστοσύνη στην όμορφη της τη γοητευτική. Έλπιζε έξ άλλου ότι δεν θ' άρρώσκει να γρήσει ο Φρειδερίκος. Ούτε ύποπτευόταν ότι μπορούσε να έινε άρρωστος ο μνηστήρ της.

Άρρωσταίνουν ποτέ οι ναυτικοί; Φονεύονται μόνον στις ναυμαχίες!

Αυτές τις σκέψεις έκανε η όραία κόρη και ήσυχά τις ένησυχίες της.

Μά η μέρες περνούσαν και ούτε ο Φρειδερίκος έφαινόταν ούτε και έπιστολή του ήρχετο.

Η Λευκή άρχισε τώρα ν' ανησυχούσε σοβαρώς. Τί έσήμαινε αυτό; Γιατί σιωπούσε έτσι έπιμονά ο μνηστήρ της;

Ο Γκιδάλ, ο οποίος παρακολουθούσε τη Λευκή και παραμόνευε όλα της τά φερώνματά, θλέποντάς την τόσο ανήσυχη, δεν έχασε την ευκαιρία:

— Όταν με χαιρέτησε μου φάνηκε πολύ ψυχρή

— Θα γράψω έκ μέρους σας στην μητέρα του μνηστήρος σας, της είπε.

Η Λευκή δεν έφερε αντίρρηση. Δεν σκέφτηκε πάνω στην ταραχή της ότι αυτό ήταν παράτυπο.

Έτσι έγράφη και έστάλη η έπιστολή του Λεοπόλδου Γκιδάλ, που τόσο άκριβιά στοίχισε στον Φρειδερίκο Πλεμόν.

Αλλά και μετά την έπιστολή αυτή δεν έλήφθη καμμία άπάντησης έκ μέρους του Πλεμόν ή της μητέρας του.

Η Λευκή άρχισε πλέον να έκνευρίζεται.

Κι' όταν ο πονηρός Γκιδάλ της πρότεινε να ξαναγράψει στην κ. Πλεμόν, του άπάντησε άπότομα:

— "Οχι, όχι. Δεν θέλω να ύποθέσω ότι τρέχω κατόπιν του."

Αν ο κ. Πλεμόν δεν με θέλη πλέον, άς τό όμολόγησε έλεύθερα. Έπρεπε να μου τό πη ή μητέρα του. Όταν με χαιρέτησε για να φύγη, για τό Παρίσι μου φάνηκε πολύ ώχρη...

Περί τό τέλος της έβδομάδος αυτής ο Γκιδάλ έλαβε έφ'ηνικά μιά έπιστολή από την κ. Πλεμόν, την οποία έπρεπε να φέρη στη Λευκή.

Ίδου τί περιείχε η έπιστολή αυτή.

(Ακολουθεί)

Όταν με χαιρέτησε μου φάνηκε πολύ ψυχρή

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ ΛΑΡΕΖΕ

(Ο μυστηριωδέστερος και τρομερότερος κατάσκοπος του παγκοσμίου πολέμου)

ΑΝΑΜΕΣΑ σ' όλες τις ιστορίες των κατασκόπων, η πιο περίεργη ίσως είναι του μυστηριώδους και τρομερού Λαρέζε, που είχε έπνομασθή «Ο έξολοθρευτής» και την οποία θα σας διηγηθούμε σήμερα.

Κατά την άρχη του πανευρωπαϊκού πολέμου, λίγο καιρό μετά την είσοδο της 'Ιταλίας σ' αυτόν, ένας άγνωστος παρουσιάστηκε στην αυστρουγγρική πρεσβεία της Βέρνης και ζήτησε να προσληφθεί στην ύπηρεσία της αυστριακής κατασκοπείας.

Ποιός ήταν ο άνθρωπος αυτός; Ένας 'Ιταλός ύπηκοος που, όπως βεβαίωσε, ένοιωθε τρομερό μίσος έναντι της πατρίδας του. Τόνομά του; Λαρέζε. Πού είχε γεννηθεί; Ποιά ήταν η ηλικία του; Ποιά ήταν η οικογένειά του; Πού είχε ζήσει ως τότε; Ποιές ήταν η άφορμές του τρομερού μίσους του κατά της πατρίδας του 'Ιταλίας;

Ο Λαρέζε, όταν του έκαναν όλ' αυτά τά έρωτήματα στην αυστριακή πρεσβεία, δεν θέλησε να δώσει καμμία άπάντηση.

— Τι σας ενδιαφέρουν όλ' αυτά, είπε στον πρεσβευτή. Τό μόνο που σας ενδιαφέρει είναι ν' άποκτήσετε έναν πράκτορα άρραλο, έπιτήδειο, πειθίμιο...

Αυτό που με κάνει νάρθω να προσφέρω σε σας, τους έχθρους της πατρίδας μου, τις ύπηρεσίες μου, τό έρω μόνονά έγώ κι' ούτε θα τό μάθη κανείς ποτέ. Σας δίνω τη ζωή μου!... Δεν σας φτάνει αυτό; Μου φαίνεται πως έχω τό δικαίωμα να σιωπήσω όσον άρρατό τό παρελθόν μου...

Ο Λαρέζε όμως φάνηκε στους αυστριακούς τόσο άλλόκοτος, τόσο μυστηριώδης, ώστε, αφού τον εξέτασαν έπι πολλές ώρες, κατέληξαν στο συμπέρασμα πως είχαν να κάνουν μ' έναν τρελλό.

Άρνήθηκαν λοιπόν να δεχθούν τις ύπηρεσίες του και τον έδιωξαν.

Τότε ο Λαρέζε γύρισε και τους φώναξε:

— Δεν έχετε έμπιστοσύνη σε μένα; Έστω... Φεύγω δι' έξοδον μου για την 'Ιταλία...

Διαβάστε τις έφημερίδες σε δυο-τρεις μέρες... Θα μάθετε νέα μου...

Και πράγματι σε δυο μέρες έμαθαν νέα του. Και τί νέα! Τό μεγαλύτερο έργο-πλάσι παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος στην Βόρειο 'Ιταλία είχε τιναχθεί ολοκληρωτικά στον άέρα.

Έπειδή δέ ο Λαρέζε είχε εκφράσει την έπιθυμία να χρησιμοποιηθεί προπάντων σε καταστροφές αυτού του είδους, οι πράκτορες της αυστριακής ύπηρεσίας πληροφορώσαν δεν δυσκολεύτηκαν να καταλάβουν πως η άναίτις αυτή ήταν έργον του.

Γι' αυτό, όταν έπειτ' από όχτώ μέρες, ο Λαρέζε έαναπαρουσιάστηκε στην πρεσβεία της Βέρνης, τον προσέλαβαν χωρίς να διατάσουν καθόλου. Τού έδωσαν καινούργιο όνομα, τον φόρτωσαν ψεύτικα χαρτιά, χάρτες και οδηγίες.

Ξαναγύρισε τότε στην 'Ιταλία κι' εκεί, έπι μήνες όλο-κλήρους, οι αυστριακοί τον παρακολουθούσαν από τά διά-κλαμα των έφημερίδων, γιατί γράπτη έκθεσι δεν τους ύπέ-βαλε ποτέ...

Τινας έργοστάσια, άποθήκες, σιδηροδρόμους, γέφυρες στον άέρα, τό ένα κατόπιν του άλλου, έτσι που δεν περνούσε έβδομάδα που να μη κάνη μιά τρομερή καταστροφή.

Ο Λαρέζε περνούσε κάθε τόσο τά σύνορα και πήγαινε στη Βέρνη για να λάβη διαταγές και να δίνη τις πληροφορίες που κατάρθωνε να συγκεντρώνη. Ένεργούσε με τόση άντληψη και περιφρόνηση του κινδύνου, ώστε όλοι οι άρχη-γοί της αυστριακής κατασκοπείας τον θαύμαζαν και σκέ-φτηκαν στο τέλος να τον στείλουν στο γαλλικό μέτωπο, όπου η ύπηρεσίες του θα ήταν πολυτιμώτατες.

Ο Λαρέζε δ-

μως άρνήθηκε μ' άγανάκτηση.

— Για ποιόν με παίρνετε; τούς είπε. Μισώ την 'Ιταλία! Μά τη Γαλλία δεν έχω τίποτε.

Δεν ήθελε να «δουλεύει» παρ' όμο έναντιόν της ίδιας της πατρίδας του. Έκανε κατορθώματα που προηγουμένως έβεωρούντο άδύνατα και μεταξύ των άλλων τίναξε στον άέρα ένα 'Ιταλικό καταδρομικό στο λιμάνι της Γένουας.

Στό τέλος μάλιστα του άνάθεσαν να όργανώσει ένα μικρό άπόσπασμα μυστικών πρακτόρων που, ύπό την διεύθυνσή του, θα πολλαπλασίαζε τις καταστροφές. Ο Λαρέζε τότε διάλεξε τούς συνεργάτες του στην 'Ιταλία, μεταξύ των συμπατριωτών του: Τέσσερες νέους και μιά κοπέλλα με ύπερο-χα μάτια, τη Μανταλένα...

Και για τό παρελθόν και τό ποιόν των συνεργατών του κράτησε άπέναντι της αυστριακής κατασκοπείας την ίδια σιωπή που είχε κρατήσει και για τον έαυτό του.

Αυτό όμως έκανε τούς αυστριακούς ν' άρχίσουν ν' ανησυχούν. Ήξεραν βέβαια τον Λαρέζε από τά έργα του, μά ένας καλός εκτελεστής δεν είναι πάντα και καλός άρχηγός.

Έξ άλλου, έφτασαν στη Βιέννη διάφορες πληροφορίες που έλεγαν ότι, μεταξύ των τεσσάρων κατασκόπων του Λαρέζε, οι δύο ήταν διπλοκατάσκοποι, ύπηρετούσαν δηλαδή και τά δύο άντιμαχόμενα κράτη.

Ο Λαρέζε ωστόσο, όταν του τά είπαν αυτά, ανέλαβε κάθε ευθύνη και πρόσθεσε:

— Πληρώστε τούς φίλους μου όπως τούς αξίζει κι' άφήστε με να κάνω ό,τι μπορώ...

Τότε οι αυστριακοί του άνέθεσαν μιά σπουδαιότατη άποστολή: να καταστρέψη τις γέφυρες του ποταμού Πιάβε. Αμέσως χάρισε τούς συντρόφους του σε τρεις όμίλους, κρατώντας ο ίδιος κοντά του την όραία Μανταλένα.

Μά μόλις έφτασαν στα 'Ιταλικά σύνορα, ο ένας άπ' τούς τρεις όμίλους έξαφάνιστηκε κι' ούτε άκούστηκε ποτέ να γυμναί λόγος για τούς δύο άνδρες που τον άποτελούσαν. Φαίνεται πως οι 'Ιταλοί τούς συνέλαβαν και τούς τοφώκισαν. Οι δύο άνδρες του δευτέρου όμίλου διατάσαν την τελευταία στιγμή κι' έγκατέλειψαν την επικίνδυνη άποστολή. Προηγουμένως όμως παρέδωσαν στο Λαρέζε τη δαπάνη με τις βόμβες που τούς είχε έμπιστευθή και τού επέστρεψαν τμήμα τά χρήματα που είχαν πάρει από τη Βιέννη.

Ο Λαρέζε και η Μανταλένα τότε αποφάσισαν να πραγματοποιήσουν μόνον τούς τό έργο. Μά φαίνεται, πως αυτή τη φορά τούς συνόδευε η κακοτυχία. Κόλλας παρουσιάστηκαν στο φυλάκειο των 'Ιταλοελβετικών ανόρων, οι 'Ιταλοί αξιωματικοί, αφού εξέτασαν έπι ώρα το διαβατήριό του Λαρέζε, άρνήθηκαν στο τέλος να τον άφήσουν να περάση.

Αντίθετος στη Μανταλένα επέτρεψαν την είσοδο στην 'Ιταλία. Η Μανταλένα, πριν τον άφήση, τον βεβαίωσε ότι θα κατέστρεψε μόνη της τις γέφυρες.

Πράγματι, μόλις έπειτ' από δυο μέρες ξαναγύρισε στην Έλβετία, όπου συνάντησε τό φίλο της. Η πρώτη της δουλειά τότε ήταν να του δείξη τις 'Ιταλικές έφημερίδες που έγραφαν ότι δύο γέφυρες του Πιάβε είχαν τιναχθεί μυστηριωδώς στον άέρα.

— Μπράβο! φώναξε ο Λαρέζε.

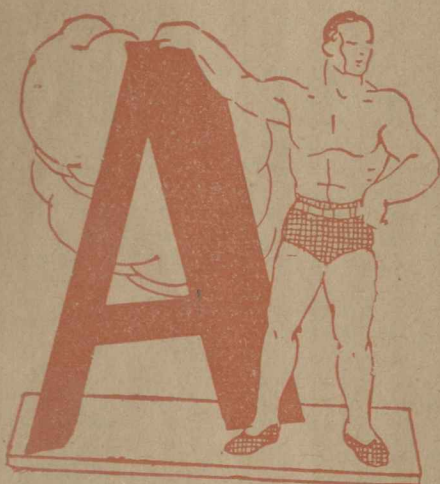
Κι' έπειδή εν τώ μεταξύ είχε κατορθώσει να προμηθευθή άλλο διαβατήριό, τέλειο αυτή τη φορά, τράβηξε για τά 'Ιταλικά σύνορα.

(Συνέχεια στη σελίδα 54)

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ΤΖΙΜ ΛΟΝΤΟΣ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

ΠΟ τίς πιο ενδιαφέρουσες συναντήσεις που έδωσα κατά την περίοδο εκείνη της σταδιοδρομίας μου, ήταν ή πάλη μου με τον περιφήμο «Στραγγαλιστή», το 1921 στον «Άγιο Λουδοβίκο». Ήταν μία πάλη από τις πιο δραματικές, αλλά την πλήρωσα πολύ άκριβιά. Γιατί ό αντίπαλός μου, ενώ παλεύαμε, μου έδωσε, παρά τους κανονισμούς, μία κλωτσιά στο κεφάλι μου που προ-

καλεσε διάσεισι του εγκεφάλου.

Το παθήμά μου αυτό με κράτησε πολύ, καιρό μακριά από την παλαίστρα. Έμεινα αρκετές εβδομάδες στο νοσοκομείο και όταν ήρθα μου είχαν απαγορεύσει για κάμποσο διάστημα όχι μόνο να παλαίω, αλλά ακόμη και να προπονούμαι.

Αλλά ο μεγαλύτερος κίνδυνος που πέρασα είχε όταν άρχισα να υποφέρω από τα μάτια μου. Από τα διάφορα κτυπήματα που έτρωγα, τα μάτια μου είχαν προσβληθεί θανάσιμα. Οι γιατροί που με εξέτασαν, δεν έκρυψαν την ανησυχία τους. Υπήρχε μεγάλος φόβος μήπως χάσω την όρασή μου. Αν ακολουθούσα την αυστηρή διαίτα που μου άφριζαν, θα έσωζα το φως μου, αλλά ή πάλη μου ήταν άπαυρομένη.

Αυτό για μένα ήταν ένα μεγάλο κτύπημα. Είχα αμείβεσαι όλη τη ζωή μου από μικρό παιδάκι για να γίνω ένας καλός παλαιστής. Αυτό ήταν το όνειρό μου, αυτό ήταν η φιλοδοξία μου. Και τώρα που άρχισα να βλέπω τον δρόμο ανοιχτό μπροστά μου, να μου λέν έτσι σκληρά και απότομα: «Δεν θα ξαναπαλαίσεις πια!» Η άπελπισία μου ήταν μεγάλη και τόσο περισσότερο, που δεν έβλεπα τίποτε άλλο για το μέλλον, δεν είχα κλίσι σε τίποτε άλλο, ούτε μου ήταν δυνατόν πια να ξαναρχίσω την βιοπάλη. Και τότε απέφασα να επιβληθώ τόσο πολύ στον εαυτό μου να ακολουθώ τόσο πιστά όλες τις συμβουλές των γιατρών, να κάνω όλη τη θεραπεία που μου είχαν ώρισει, ώστε να γιαιτρέψω εντελώς τα μάτια μου και να μπορέσω να επιδοθώ και πάλι στον αθλητισμό.

Και πραγματικά επέτυχα. Μου έστοίχισε πάρα πολύ αυτό, γιατί ή θεραπεία ήταν και οδυνηρή και ένκενυριστική και για έναν άνθρωπο σαν και μένα, μαθημένο όλη μέρα να γυμνάζεται, να περπατά και να βρίσκεται σε κίνησι, ήταν πραγματικό μαρτύριο το να κάθωμαι καρφωμένος σε μία πολυθρόνα μέσα στο μισοσκοτάδι. Η θέλησίς μου όμως ήταν ακατάβλητη και ή επιμονή μου επίσης. Έλεγα στον εαυτό μου: «Αυτό είναι προσωρινά, θα περάσουν. Αν όμως δεν κατορθώσω να νικήσω τώρα, θα γίνης ή αίτια να καταστραφί, ολόκληρη ή ζωή σου».

Η σκεψις αυτή μου έδινε όπομονή και θάρρος και με βοηθσε να τα βγάλω πέρα. Κ' οι γιατροί οι ίδιοι δεν το επέστευαν όταν είδαν πως δεν είχε πια άπομεινεί ίχνος από την πάθησή μου και πως ή όρασής μου δεν διέτρεχε πια κανένα κίνδυνο.

Ξανάρχισα λοιπόν σιγά-σιγά να προπονούμαι και να παλεύω, αλλά σιγά-σιγά και με σύστημα. Ήθελα πραγματικά να φθάσω ψηλά, τώρα πια όχι μονάχα για τον εαυτό μου, αλλά και για τους συμπατριώτες μου. Στην Αμερική υπήρχαν την εποχή εκείνη πολλοί Έλληνες παλαιστές, από τους οποίους αρκετοί ήταν πολύ καλοί, κανείς όμως δεν μπορούσε ν' αποκτήσιν τον τίτλο του πρωτοπαλαιστού. Αυτό τον τίτλο φιλοδόκησα να τον αποκτήσω εγώ, για να ίκανοποιήσω και τον δικό μου πόθο και τον πόθο των Ελλήνων. Και σ' αυτό το έργο εδύληθα με όλο μου το ήπλο και

με όλη μου την καρδιά.

Εν τώ μεταξύ πολύ συχνά αναγκαζόμουν να μένω μακριά διαστήματα μακριά από την παλαίστρα για να νέρχωμαι από τα κτυπήματα που έτρωγα. Η σοβαρότερη περίπτωση ήταν το 1926, όταν έσπασα το χέρι μου, ή μάλλον ακόμη χειρότερο έπαθα αποκόλλισι των μυών του χεριού. Αυτό μου συνέβη σε μία πάλη που έδωσα σ' ένα μικρό χωριό της Αμερικής μ' έναν άσημαντο παλαιστή. Ταί έκανα λαθή του κεφαλιού και αυτός έσύρθηκε ως τη γωνία και καθώς έκανε να ελευθερωθί, μου έγύρισε το χέρι μου και μου το έσπασε. Ο πόνος που αισθανθήκα ήταν απερίγραπτος. Ακόμης ως τώρα τον θυμάμαι. Εν τούτοις μ' όλους τους φρικτούς πόνους που ένοιωθα, εξακολούθησα την πάλη και στο τέλος νίκησα. Έννοείται πως κατόπιν έπαθα αναίσθητος, κλείσθηκα πάλι για κάμποσο καιρό στο νοσοκομείο και επί έναμισε χρόνο εξακολούθησα να κάνω ηλεκτροθεραπεία με υπερύφεις ακτίνες. Αλλά όμως ταί είπα πάντοτε υπ' όψιν μου και ούδέποτε ένα δυνατό χτύπημα που χρειάζεται μακροχρόνια και πολυώδυνη θεραπεία, ούδέποτε οι πόνους που αισθανθήκα ή και ή ήττες που έγνώρισα, μ' έκαναν ν' απογοητευθώ ή ν' αποφασίσω να εγκαταλείψω την πάλη για τίποτε άλλο. Μ' άρέσει ή πάλη. Όχι μόνον για τη νίκη και για την δόξα που φέρνει, αλλά μ' άρέσει γιατί όταν παλεύη κανείς αναπτύσσει όλη του την ενεργητικότητα, την έτοιμότητα και την ευστροφία του. Δεν δουλεύουν μόνον τα χέρια του και τα πόδια του. Πρέπει να δουλεύει και το μάτι του και το μυαλό του και μάλιστα να δουλεύουν με άστραπιαία γοργότητα. Πρέπει κανείς να μαντεύει τι πρόκειται να κάνει τώρα ο αντίπαλός του και στή στιγμή να βρική τρόπο πώς να εξουδετερώσιν την επίθεσή του, πρέπει να ξέρη πότε να εξοικονομή τις δυνάμεις του και πότε να θάσιν τα δυνατά του. Ύστερα, κάθε αντίπαλος παρουσιάζει ένα καινούργιο ενδιαφέρον αντικείμενον μελέτης. Κανένας έχει τις δικές του μεθόδους, τα δικά του κόλπα και πρέπει κανείς να τον μελετήσιν καλά για να μωρεσθί να τον νικήσιν. Πρέπει να εξετάσιν την σωματική του διάπλαση, σε τί είναι δυνατός και σε τί ύστερεί και να κανονίσιν αναλόγως με τί τρόπο θα τον αντιμετώπισιν. Έπειτα ή πάλη μου άρέσει και για έναν άλλο λόγο: Για την απόλαυσιν σαν αναπαύομαι όταν έχω κουρασθί πολύ.

Οι άνθρωποι που δεν κουράζονται, που περνούν μία ζωή καθιστική και ήσυχη, δεν την έχουν γνωρίσει ποτέ αυτή την ευχαρίστησι που δίνει ή ανάπαυσις ύστερα από ένα μεγάλο κόπο. Και όμως θα έπρεπε να την είχαν γνωρίσει, γιατί είναι μία από τις θαυότερες και τις πιο άγιες απολαύσεις. Να έχης παλαίψει επί ώρες, να έχης σκονισθί, να έχης ιδρώσει και ύστερα να κάνης το μπάνιο σου και να απλώνης όλο σου τα μέλη αναπαυμένος, μ' υπάρχει καλύτερος παραδεισος;

ΠΑΡ' ΟΛΙΓΟΝ ΛΥΝΤΣΑΡΙΣΜΑ

Η σοβαρή σταδιοδρομία μου άρχίζει ώστόσο από το 1927. Από τότε άρχισα να γίνωμαι πραγματικά γνωστός, να παλεύω με σοβαρούς παλαιστές και κάθε μου πάλη να θεωρηται σαν ένα σημαντικό αθλητικό γεγονός. Είχα εν τούτοις ν' αντιμετώπισω πολλές αντιδράσεις γιατί ήμουν ξένος και οί Αμερικανοί είναι πολύ σφωσιωμένοι στους αθλητάς τους. Όταν νικούσα κανέναν Αμερικανό και μάλιστα στις έπαρχιακές πόλεις, με χειροκροτούσαν και με συνέαιραν, αλλά όλοι φαίνονταν αρκετά κακοφανισμένοι.

Μια φορά μάλιστα κινδύνευσα σε μία πάλη να λυνταρισθώ.

Αυτό συνέβη το 1927. Επάλαψα σε μία πόλι της Αμερικής με έναν παλαιστή αρκετά δυνατό, αλλά ιδίως έξαιρετικά δημοφιλή. Η αίθουσα όπου θα γινόταν ή πάλη, ήταν γεμάτη από φίλους και θαυμαστάς του, αντίπαλό μου που είχαν μαζευτή εκεί με την έλπιδα να πανηγυρίσουν τον θρίαμβό του αγαπημένου τους παλαιστή.

Μαζύ με τους άλλους θεατάς είχε έρθει κι ένας, ο οποίος μάλιστα είχε πάρει θέσι όχι κάτω στο αμφιθέατρο, αλλά κοντά στην παλαίστρα, εντελώς κολλητά στα σχοινιά. Ο άνθρωπος αυτός είχε κάποτε και δημοσία θέσι, αλλά τον έχαν θγάσει γιατί ήταν έξαιρετικά σκληρός και ήταν γνωστός τύπος παλληκαρά.

Στην Αμερική οί εκ συστήματος παλληκαράδες για κάθε άνθρωπο που σκοτώνουν, χαραίζουν και από μία χαρακία στην κάνη του πιστολιού τους. Αυτός λοιπόν ο φίλος μας είχε πέντε χαρακίες στο πιστόλι του, είχε δηλαδή στο ενεργητικό του πέντε φόνους!

Αυτό έννοείται, εγώ τότε δεν το ήξερα, αργότερα όμως έμαθα πικράν πείραν. Επιπλέον ο παλληκαράς αυτός ήταν και μεθυσμένος και ώρρετο υπέρ του δικού του παλαιστού. Το δε άστείοτερο απ' όλα είναι ότι στο διάστημα της πάλης, σε μία στιγμή που με τον αντίπαλό μου είχαμε φθάσει ως τα σχοινιά και εγώ είχα στερεωθί σ' αυτά για να κρατηθώ, ο κύριος αυτός, χωρίς να λογαριάσιν τίποτε, πέρασε το ποδαρι του άναμεσα στα σχοινιά έτσι όπως ήταν καθισμένος και μ' έσπρωχνε μ' αυτό για να μωδ μέσα.

Εγώ γύρισα και τον έκύτταξα, αλλά δεν είπα τίποτε. Σε λίγη ώρα πάλι ο αντίπαλός μου κι' εγώ φθάσαμε κοντά του και πάλι εκείνος θέλησε να επιχειρήσιν το ίδιο και να υποβηθί στο φίλο του, αλλά τότε αναγκάσθηκα να επικαλεσθώ τον διατητή που τον άνεκάλεσε στην τάξι.

Στο τέλος όμως της πάλης τα πράγματα ήρθαν πολύ σκούρα. Καθώς επάλευα με τον αντίπαλό μου, τον έρριξα κάτω και εκείνος έχτύπησε άσχημα και έπεσε αναίσθητος. Ο κόσμος — και εγώ μαζί — περίμενε λίγα λεπτά για να σηκωθί, αλλά σαν είδε ότι εξακολουθούσε να μένη ξαπλωμένος χάμα και σε λίγο άναγκάσθηκα να έρθω ο γιατρός και να πη να τον θγά-λουν έξω, εξαγριώθηκε έναντίον μου. Φαντάσθηκε πως εγώ το είχα κάνει αυτό από κακία, για να έκδι-κηνθώ τον αντίπαλό μου για την δημοτικότητα που είχε.

Άγριεψε λοιπόν σε τέτοιο σημείο, ώστε σηκώθηκε από τις θέσεις του, άρχισε να φωνάζη, να χτυπά πόδια και χέρια και να με άπει-λι. Ο διατητής αναγκάσθηκα να φωνάζη την άστυνομική δύναμι, ή όποια έτρεξε και άνέθηκε στην παλαίστρα και έκανε γύρω μου άλυσίδα για να με προστατεύσιν.

Ο κόσμος όμως άντλ να ή σιγά, γινόταν όλοένα και περισσότερο άπειλητικός. Έφωανάνα: — Να τον λυντσάρουμε! — Να τον σκοτώσουμε, που μίς έσκότωσε τον αγαπημένο μας παλαιστή! — Θανάτος στον έξνο!

Άλλοι σφύριζαν, άλλοι δοκίμαζαν να σπάσουν τη ζώνη, άλλοι πετούσαν ό,τι κρατούσαν στα χέρια τους. Η θέσις μου ήταν σ' αλήθεια τροχάκινη. Έθραξα από αγανάκτησι, γιατί όλη αυτή ή έχθρότης του πλήθους ήταν άδικη, αλλά βρισκόμουν σε άπολυτη ανάγκη να κάνω τίποτε και ήμουν άναγκασμένος να μένω άκίνητος και άμιλητος στη θέσι μου και να δίνω όσες λιγότερες άφορμές μπορούσα για νέες έκδηλώσεις εναντίον μου.

Στο μεταξύ ο παλληκαράς εκείνος που είχε επέμβει κατά τέτοιο λαμπρό τρόπο στο διάστημα της πάλης, είχε περάσει μέσα από τη ζώνη και στεκόταν κοντά μου, δήθεν για να με προστατεύσιν με το περιστροφικό στα χέρια, στην πραγματικότητα όμως ήταν ακόμη πιο άγριος και πιο άπειλητικός από τους συμπολίτας του. Σε μία στιγμή δεν κρατήθηκε και γυρίζει και μου λέει:

— Έτσι μωρχεται μία ιδέα να σε σκοτώσω εγώ με το πιστόλι μου.

— Και δεν το κάνεις; του λέω. Τουλάχιστον έτσι θα πάω μία και καλή, δεν θα με κάνουν κομμάτια τουτόι έδω. — Όσο περνούσε όμως ή ώρα και ο κόσμος δεν ήσυχάζε, τόσο μεγάλωνε ή άπόγνωσις μου. Άρχισα να πλάθω με το μυαλό μου τα πιο τρελλά σχέδια για να σωθώ, στην άναγκη σκέφθηκα, θ' άρπάξω τουτόν έδω τον παλληκαρά,

θα τον πιασω από τα πόδια και στριφογυρίζοντας τον σάι ρόπαλο, θ' άρξισα να χτυπώ δεξιά-άριστερά για ν' ανοίξω δρόμο. Αν με σκοτώσουν με σκοτώσαν, θα έχω τουλάχιστον στον κάνει μία ήρωική έξοδο. Υπάρχει όμως και μία έλπι να σωθώ και να μη βρισκωμαι έδω κλεισμένος σαν τον ποντικό στη φάκα.

Εύτυχώς δεν χρειάστηκε να θάλω σ' έκτέλει αυτό το τρελλό σχέδιό μου. Ο θυμός του κόσμου άρχισε να πέφτι λίγο-λίγο και σ' αυτό το διάστημα ήρθε και άλλη άστυνομική δύναμις και αυτή κατάρθρωσε ν' άνοιξη διάδο άνάμεσα στο πλήθος και να με θγάλη έξω από το κτίριο και να με συνοδεύσιν ως το ξενοδοχείο μου. Ο παλληκαράς δίπλα μου πάντοτε.

— Έμένα που με βλέπεις, μου λέει, έχω σκοτώσει ως τώρα πέντε ανθρώπους και δεν τόχα σε τίποτε να σε σκοτώσω και σένα. Έχε όμως χάρη που είσαι ξένος και δεν το καταδέχομαι να το κάνω ένα τέτοιο πράγμα.

Στην έξοδο, σαν θγάναμε από την αίθουσα της πάλης, ο κόσμος μου φώναζε:

— Να μην ξανάρθης! — Όύτε να ξαναπατήσης έδω το πόδι σου! — Ασφαλώς δεν θα ξανάρθω σε μία πόλι που φέρνουνται τόσο άσχημα στους ξένους, τους άπάντησα κι' εγώ.

Ύστερα όμως, όταν έφθασα στο ξενοδοχείο μου, έτρεξαν και με βρήκαν οι δημοσιογράφοι και εκεί τους εξίστόρησα όλα όσα έγιναν και τους εξέδήλωσα την αγανάκτησή μου για το φέρσιμο των συμπολιτών τους. Την άλλη μέρα όλα αυτά ήσαν ή, ραμμένα στις έφη-ρίδες, συνοδευόμενα από σχόλια των δημοσιογράφων, ότι πραγματικά αυτά που έγιναν δεν έπρεπε με κανένα τρόπο να γίνουν. Και τότε έντύπωσι έκαναν αυτά που έγραψαν ή έφημερίδες, ώστε την ίδια ήμέρα, προτού να φύγω, ήρθαν και με έπισκεφθηκαν ή άρχές της πόλεως και μου έήτησαν συγγνώμη και με παρακάλεσαν να τους κάνω συχνά την ευχαρίστησι να τους έπισκεπτόμαι.

Και όχι μονάχα έαναπήγα, αλλά ηγαλάνω συχνά από τότε και πάντοτε γίνωμαι δεκτός φιλικάτατα. Τον παλληκαρά όμως δεν έτυχε να τον ξαναδυνατήσω. Αυτό βλέπετε, έχει το έπαγγελμά μου. Δεν γίνεται κανένας παλαιστής άδρα να διαρκέσει και άναπαύσιν. Σας το τονίζω αυτό γιατί έδω στην Ελλάδα ιδίως γαμίζούν πως παλαιστικό όπτε δημαίει παίχνη. Θανάτουναι όληδ ή τόσο απλά τα πράγματα!

Και όμως ο παλαιστής παίζει διαρκώς τη ζωή του. Δεν είναι δύσκολο να βγής από ένα μάτι αν όχι πώμα χωρίς πια ή σκέψης όμως για πάντα.

Δεν υπάρχει καμιά υπερβολή στα λόγια μου. Άλλωστε θα διαβάσετε συχνά στις έφημερίδες σχετικά γεγονότα από τον άλλο κόσμο και μάλιστα από την Αμερική. Άνθρωποι εξαθρώνονται, τσακίζονται, κατατρεμίζονται, σπάζουν τα πλευρά τους, το κεφάλι τους, τη μιση τους.

Παύλη χωρίς τέτοια τραγικά άπρόσβια δεν γίνεται. Εί-νε δηλαδή αδύνατον να έννοηθί πια με το γάντι.

Ο άνθρωπος είναι σκληρός, χωρίς έλεος, φθάσει συχνά με χρι θηριωδίας. Φυσικά υπάρχουν και έξαιρέσεις. Εγώ το λέγω όχι για να περιαυτολογώ — ποτε δεν έπεκλώξα σκοπίμως πάνω στον άγώνα την ένδυνάσι του άντιπάλου μου. Είμαι υπέρ της τιμής πάλης, της άπληλαγμένης κανονισμών.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο Τζιμ Λόντος με τον άείμνηστο πρωθυπουργό Παναγιώτη Πασαρά.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Συνέχεια από το προηγούμενο και τέλος.

— Δεν ζητάω ούτε να μ' αγαπάς, ούτε και να σε παρηγορήσω, τής απάντησε ο Ροβέρτος. Ζητάω μόνο να κλαίς κοντά μου.

Κι' έκλαιγε κι' εκείνος... Έκλαιγε τη χαμένη ευτυχία του, γιατί καταλάβαινε καλά ότι η καρδιά της αγαπημένης του είχε συντριβή για πάντα.

Η Μαργαρίτα σιγά-σιγά μαλάκωσε. Τσακισμένη από το σπαραγμό της, ζαλισμένη από το τρομερό δυστύχημα που την είχε χτυπήσει, δεν είχε πειρά τη δύναμη ούτε θυμό να αισθανθεί, ούτε μνησικακία... Υπάκουη και ήσυχη άφησε το Ροβέρτο να την οδηγεί στο σπίτι του, σάν άνθρωπος που άδιαφορούσε για όλα, που η δύναμη κι' ο πόθος της ζωής τον είχαν εγκαταλείψει εντελώς.

— Ω! η στιγμή εκείνη... Τόση δυστυχία ήταν ανώτερη των δυνάμεών της... Η άσθενη της κράσις πώς να παλαίψη εναντίον τόσων άλλοπαλλήλων συγκινήσεων.

Τό θράδυ της ξαναπαρουσιάστηκαν όλα τα συμπτώματα της αρρώστειας που λίγο έλειπε να την στείλει στον άλλο κόσμο προ δέκα μηνών. Ο κίνδυνος ήταν μεγάλος και ο Ροβέρτος προσκάλει επειγόντως την κ. ντ' Αρζάκ. Μόλις είδε τη μητέρα της, η Μαργαρίτα κατάλαβε πως ήταν χαμένη. Άσφαλως η κατάσταση της θα ήταν απελπιστική για να δεχθεί η περήφανη εκείνη γυναίκα να πάει στο μέγαρο ντ' Αρζάκ.

Από τη στιγμή εκείνη, η Μαργαρίτα νιώθοντας έναν απέραντο οίκτο για το Ροβέρτο, άλλαξε. Δεν έκλαιγε πια το Ροβέρτο, το Ροβέρτο που θά τον άφηνε για πάντα. Δεν μνησικακούσε πια έναν άνθρωπο που είχε ξαναφέρει τον παλιό έρωτά της και δεν σκεπτόταν τίποτε άλλο παρ' όλην την αμφισβήτηση σ' αυτόν τις τελευταίες της στιγμές και να του χάριση πριν πεθάνει όση ευτυχία μπορούσε. Τον κρατούσε κοντά της και δακρυομένη του μιλούσε με τρυφερότητα, που του σπάρανε την καρδιά...

— Ω! συγχώρεσέ με γιατί πεθαίνω, του έλεγε. Τι δούληρός! Θά είμαστε τόσο ευτυχισμένοι. Ο Ροβέρτος δεν τής απαντούσε. Ένοιωθε όλα τα θασανιστήρια της κολάσεως μέσα στην καρδιά του. Κατά τις λιγοστές στιγμές που η Μαργαρίτα κοιμόταν, κλεινόταν στο δωμάτιό του κι' εκεί μόνος, παραδινόταν στην απελπισία του. Ένοιωθε λύσσα, τρελλό μίσος κατά το δυστυχισμένο Στεφάνου, του οποίου το τραγικό τέλος κατέστρεφε την ευτυχία του.

Όταν έπειτα ξαναγύριζε κοντά στη Μαργαρίτα και την έβλεπε, χλωμή κι' ετοιμοθάνατη, στο κομψότατο κρεβάτι της που με τόσο πολυτέλεια το είχε στολίσει, όταν θυμόταν τις ουράνιες όνειροπολήσεις που έκανε καθώς ετοίμαζε το αγαπημένο αυτό δωμάτιο και σκεπτόταν ότι ο θάνατος, ο άδυσωπτος θάνατος, έμελλε να το άποσπασε τη γυναίκα που με τόσες θλίψεις και έρωτα είχε κατακτήσει, έπεφτε συντριμμένος από τη λύπη και θρηνούσε κι' ολοφύροταν σάν παιδί.

Την κούταζε επί ατελείωτες ώρες, χάραζε την εικόνα της στην μνήμη και ο σπαραχτικός αυτός θαυμασμός του έφερνε ένα είδος παραφροσύνης. Η ιδέα ότι η ουρανια εκείνη καλλονή θά έσθαινε για πάντα, ότι θά χανόταν, τον έκανε να θασαφηνιόταν. Την έκλαιγε σάν έρωστη και σάν καλλιτέ-

χνης κι' επιθυμούσε να σώσει τουλάχιστον την ωμορφιά της. Η κ. ντ' Αρζάκ περιποιοταν σιωπηλά και με προσοχή θάρρος την κόρη της, προσπαθώντας μόνο να της κρύψει το μίσος της εναντίον του Ροβέρτου. Από μέσα της όμως τον καταριόταν κι' έλεγε:

— Άν δεν ήταν αυτός, ο Στέφανος θά ζούσε και η κόρη μου δεν θά πέθαινε από τις τύψεις της συνειδήσεώς της που της λένε ότι αυτή τον σκότωσε...

Κατηγορούσε το Ροβέρτο κι' όμως εκείνη ήταν περισσότερο ένοχος απ' αυτόν. Εκείνος είχε ακολουθήσει μόνο τον νόμο του έρωτος που του επέβαλλε να κατακτήσει με κάθε τρόπο την αγαπημένη του...

Η κ. ντ' Αρζάκ όμως είχε παίξει τον άθλιο εκείνο ρόλο της κακώς έννοουμένης συνέσεως. Χωρίς τις άπατηλες επιδοές που έδινε εκείνη, ο Στέφανος προετοιμαζόταν από τους φόβους του, θά μπορούσε σε στιγμές αποθαρρύνσεως ν' άπαρνηθεί τη Μαργαρίτα. Άλλα να φέρη την απελπισία στην προσδοκία της επίτυχίας ήταν πολύ...

Πολλές μέρες πέρασαν έτσι, με άνωφελεις φροντίδες και χωρίς ελπίδες. Ένα πρωί η Μαργαρίτα σηκώθηκε γρήγορα και είπε να προσκαλέσουν έναν ιερέα. Μόλις το άκουσε αυτό ο Ροβέρτος χλώμιασε:

— Μη φοβάσαι, του είπε χαμογελώντας. Τον προσκαλώ για να μάς στεφανώσω... Δεν θά ησυχάσω πριν γίνω σύζυγός σου ενώπιον του Θεού!

Εξωμολογήθηκε, μετάλαβε των Αχράντων Μυστηρίων και την άλλη μέρα κατά τις δέκα ή ώρα την μετέφερε σ' ένα δωμάτιο που είχε μεταβληθεί σε παρεκκλήσιο και όπου περίμεναν η μητέρα της και οι μάρτυρες.

Ήταν τόσο θαλκτική και φαινόταν τόσο ευτυχισμένη, ώστε όλοι άρχισαν να ελπίζουν... Όχι, δεν ήταν ετοιμοθάνατη... Δεν έχει τέτοια χάρι ο θάνατος, η αγωνία δεν έχει ποτέ τέτοια γαλήνη. Ποτέ η Μαργαρίτα δεν ήταν ωραύτερη. Ο μακρύς δαντελλένιος πέπλος της την περιέβαλλε από το κεφάλι ως τα πόδια, η ωραία της κόμη ήταν χωρισμένη σε δυο μεγάλες μπούκλες που πλασίζονταν τη γλυνεία κι' ευγενική μορφή της, τα μάτια της σκόρπιζαν λάμψη και το χαμόγελό της ήταν γλυκύτερο από ποτέ...

Ο δυστυχισμένος Γκαστον, βλέποντας τη μητέρα του τόνον ωραία, ήταν εξαιρετικά χαρούμενος.

— Γιατί λοιπόν μου έλεγαν ότι η μητέρα μου είχε αρρώστη; ρωτούσε. Δέστε πόσο ευτυχισμένη είναι!...

Τό αυτόσχέδιο παρεκκλήσιο ήταν θαυμάσιο. Χρυσά κινήλια τό φωτίσαν και παντού ήσαν ριγμένες καμέλιες.

Η Μαργαρίτα γονάτισε επάνω σε προσκεφάλι από κόκκινο δελουδο μπροστά στο προσευχητήριο που άστραψε από πλούτο και κομψότητα.

Ο Ροβέρτος ήταν κοντά της... Η Μαργαρίτα του χαμογέλουσε, αλλά σιγά-σιγά άρχισε να γίνεται τόσο χλωμή, ώστε σπαραζόταν η καρδιά όλων... Χωρίς τη χλωμάδα της που θύμιζε τη σκληρή πραγματικότητα, θά έλπιζαν όλοι, θά πίστευαν ότι ευτυχία θά έπακολουθούσε τό γάμο αυτό, που, αλλοίμονο! δεν ήταν άλλο παρ' αιά πένθημη τελετή.

Ο ιερέας τελείωσε την ακολουθία... Θέλησαν να βοηθήσουν τη Μαργαρίτα να σηκωθεί, αλλά εκείνη ύπρεσε και σηκώθηκε μόνη της, χωρίς τη βοήθεια κανενός.

Όταν ο Ροβέρτος πέρασε τό γαμήλιο δαχτυλίδι στο δαχτύλο της, αντρίχιασε... Τό χέρι της ήταν παγωμένο... Την κούταζε μ' αγωνία, αλλά εκείνη τον κούταζε μ' ένα βλέμμα γεμάτο τρυφερότητα και χαρά... Η χαρά όμως αυτή δεν έρχόταν πια από τουτό τον κόσμο...

Όταν τελείωσε η τελετή, η Μαργαρίτα γονάτισε πάλι, έκλινε τό κεφάλι της και θέλησε να προσευχηθεί.

Ο Ροβέρτος όμως σκέφθηκε ότι θά ήταν έπιπνο γι' αυτήν να μένη γονατιστή επί τόση ώρα, έπιασε τό χέρι της και θέλησε να την βοηθήσει για να σηκωθεί...

Άλλά η Μαργαρίτα έμεινε ακίνητη σάν άγαλμα της προσευχής.

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΕ ΣΙΦΑΡΝΤΕΝ

Συνέχεια από το προηγούμενο και τέλος.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΡΟΔΩΣΑ...

ΕΝΑΣ καλός μου φίλος, πρώτος γραμματέας της ταιρκικής πρεσβείας στο Βερολίνο, με είχε παρασύρει στο Κάρλσμπατ, όπου λογαριάζαμε να μείνουμε κανένα μήνα. Από τις πρώτες μέρες που έμεινα, άρχισα να πλήττω φοδερά παρ' όλην την κίνηση της ρομαντικής αυτής λουτροπόλεως. Ένα από τα πιο ενδιαφέροντα γεγονότα της σαιζόν ήταν ή... παρουσία στη λουτροπολι του περιφήμου Βίσμαρκ, που είχαν έρθει για την τακτική κουρά του — πράγμα όμως που έμένα με άφησε τελείως άσυγκίνητο. Είχα τη νοσταλγία των εθιμών των γαλλικών άκρογαλιών και ήμουνα έτοιμος ν' αφήσω τό φίλο μου... σ'α κρύα του λουτρού όταν μου συνέβη κάτι που μ' έκανε νά δω τό Κάρλσμπατ μ' άλλα μάτια... Αυτό τό κάτι ήταν μιά γυναίκα που ήρθε νά μείνη στο ίδιο ξενοδοχείο που έμεινα κι' εγώ. Η κ. Βέμπερ... Θεέ μου. Τι γυναίκα! Ένα λουλούδι έξωτικό που άφηνε στο πέρας του ένα δυνατό άρωμα και ένα μυστήριο. Ήταν αδύνατον νά καταλάβεις σε ποιά κοινωνική τάξη ανήκε. Είχε όμοι δλομόναχη κι' φαινόταν αδιάφορη σ'όν γενικό θαυμασμό που προκαλούσε τό άρωμα της εσάνθό κεφάλι και τό χαριτωμένο της κορμί. Κρατούσε δλους σε απόστασι και ήταν ανανερό, ότι πολύ δύσκολα θά μπορούσε κανείς νά την πλησιάσει. Έν τούτοις εγώ κατάρθωσα σε λίγες μέρες νά κάνω τη γνωριμία της. Πώς; Ούτ' εγώ δεν ξέρω. Τό πράγμα έγινε μόνο του. Με λίγα λόγια έγιν'αμε πολύ καλοί φίλοι, αλλά αλλοίμονον, μονάχα φίλοι!

Η νεανική μου φλόγα —δεν ήμουνα τότε παρ' 20 χρονών— κ' ή θερμές μου εξωμολογήσεις δεν κατάρθωσαν νά την πείσουν νά μοι δώσει ούτ' ένα φιλή.

Έξαφνα όμως ένα άπροσδόκητο γεγονός ήρθε νά διακόψει τό ειδύλλιον.

Κάποιο μεσημέρι ο φίλος μου μου είπε:

—Θέλεις νά παράσχης μιά έκδούλευσιν σ'όν Βίσμαρκ;

—Μιά έκδούλευσι σ'όν Βίσμαρκ; ρώτησα κατάπληκτος.

—Ναι, μιά έκδούλευσι σοδαρώτατη γι' αυτόν, όπως φαίνεται.

—Γιά λέγε.

—Άκουσε. Σε λίγο θά γευματίσης με την Κα Βέμπερ. Δεν είν' έτσι;

—Ναι.

—Λοιπόν, ενώ θά τρώτε θά τής πής απλά και με ύφος αδιάφορο: —Τό μάλιστα; Ο Βίσμαρκ έφυγε για τό Βερολίνο! Τίποτε άλλο...

—Αν φανή δύσπιστη σ'όν είδησι, εσύ θά επιμένης σ'α νά επρόκειτο για ένα γεγονός για τό όποιο είσαι άπολύτως βέβαιος. Θά προσθέσης μάλιστα ότι τό έμαθες από μένα, που τόν συνάντησα σ'όν σταθμό και τόν είδα νά φεύγει. Ο Βίσμαρκ από σκοπού δεν έκανε τό πρ'ωτό τόν συννηθισμένο του περίπατο για νά νά τόν δούν.

Είχα μείνει με άνοιχτό τό στόμα σάν ήλιθιος. Δεν κατόλαθα να τίποτα. Τό ζήτησα εξηγήσεις, αλλά μόν έπατα ότι δεν ήξερε τίποτε, γιατί δεν έτόλμησε κι' ο ίδιος νά ρωτήσει τόν Βίσμαρκ σχετικώς. Όπως ήταν φυσικό άρνήθη.

Ο Ροβέρτος έβγαλε μιά δυνατή κραυγή και την άρπαξε σ'όν άγκαλιά του...

Ήταν νεκρή... Είχε πεθάνει προσευχομένη γι' αυτόν...

Όταν ή διαόχη της που την είχε γράψει την περασμένη νύχτα κρυφά με τη βοήθεια μιάς νοσοκόμου. Όνόμαζε σ' αυτή τό Ροβέρτο κηδεμόνα του παιδιού της. Με λίγες γραμμές, άπειθυνομένες πρ'ός τη μητέρα της, έξηγοούσ'α συμπεριφορά της και περιέγραφε τά θέσάνα της. Καί ή ιστορία των πόνων της και της θλιβερής ευτυχίας της τελείωνε με τά έξής λόγια:

«Αγωνίστηκα πολύ, αλλά δεν ήμύρεσα νά νικήσω τίς δυο αντίηρες αυτές δυνάμεις. Δυό έρωτες μοιράστηκαν χωρίς νά θέλω την καρδιά μου! Στόν ένα δεν ήμύρεσα ν' άντισταθώ, σ'όν άλλο δεν ήμύρεσα νά έπιζήσω...»

Τ Ε Λ Ο Σ

κα, γιατί δεν είχα καμμία διάθεσι νά έξυπνητώ ένα καπρίτσιο του ανθρώπου εκείνου, που μου ήταν άποκρουστικός. Έν τούτοις ο φίλος μου έξήτηλσε όλη την εύγλωττία του και στο τέλος με κατάφερε, αφού μου δήλωσε ότι θά τό θεωρήσει προσωπική του ύποχρέωσι... Η αλήθεια είνε ότι εκείνο που μ' έπεισε κυρίως, περισσότερο κι' από τά έπιχειρήματα του φίλου μου, ήταν... μιά ζήλεια που άρχισε νά γινιέται μέσα μου. Υποψιάστηκα έρωτικές σχέσεις του Βίσμαρκ και τής κ. Βέμπερ και ήθελα νά μάθω... Έπαναλαβόναω ότι ήμουνα τότε είκοσι χρονών.

Μόλις καθίσαμε στο τραπέζι με την κ. Βέμπερ, πέταξα την συμφωνημένη φράσι. Κι' έπειδή είδα ν' άμφισβήτη για την ακρίβεια της ειδήσεως έπρόσθεσα τό δεύτερο και τελευταίο μέρος της ψευτιάς:

—Ο φίλος μου τόν συνώδευσε στο σταθμό και τόν είδε νά φεύγει. Τόν είδε με τά μάτια του! Με τά μάτια του!

Η διαβεβαίωσις αυτή είχε περίεργο αποτέλεσμα. Ένώ πρην ήταν άμέριμνη και εύθυμη, τό πρόσωπό της έγινε σκεπτικό, έδωσε τό φαγητό της και χωρίς νά περιμένη τό φρούτο, σηκώθηκε απ' τό τραπέζι με μιά πρόφασιν αινιδιας αδιαθεσίας και... Δεν την είδα πια ποτέ... ποτέ.

Η ψευτική ειδήσις που τής μετέδωσα και που είχε, φαίνεται, γι' αυτήν μεγάλη σημασία, την έκανε νά τρέξη στο τηλεγραφείο. Μυστικοί Γερμανοί άστυνόμοι την παρηκολούθησαν και την έπιασαν. Υπήρχον ύποψίες εναντίον της ότι ήταν κατάσκοπος, ή ύποψίες μετεβλήθησαν άμέσως σε βεβαιότητα και την άρπάξαν.

Η κ. Βέμπερ συνελήφθη. Όταν τό έμαθα ήρθα σ'α μαχαίρια με τόν φίλο μου. Βεβαιώθηκα όμως άργότερα ότι ο φουκαράς δεν ήξερε τίποτε, δεν είχε καταλάβει ούτε είχε μαντέψει τί μπορούσε νά συμβεί. Ήταν πολύ νέος ακόμα δισυμμάτης και δεν ήξερε τά γερμανικά κόλπα.

Όταν ξαναγύρισα στο Παρίσι, ένοιωθα τύψεις νά με βασανίζουν γι' αυτό που είχα κάνει.

Συλλογιζόμουν τη γυναίκα εκείνη που θά μπορούσε νά τήν αγαπήσω και που σίπιζε τώρα, πώς έβρει, σε ποιά φυλακή της Γερμανίας.

Κι' όλη αυτή έξ' αιτίας μου! Ήταν στιγμές μάλιστα που ή τύψη μου ατότε μ' έκανε πολύ δυστυχισμένο...

Είχα γίνει, χωρίς νά θέλω, ένας καταδότης...

Δεν πέρασε πολύς καιρός και έλθ'α στο Παρίσι, έκ μερος της γερμανικής κυβέρνησεως, τό παράσημο του «Κόκκινου Αετού», έφ'α τας υπηρεσίας μου πρ'ός αλληλ'ην μιάς έπικινδύνου κατασκόπου. Τό έστέλλ'α άμέσως από κεί που ήρθε μ' ένα γράμμα μου, στο όποιο έέβαλα όλη μοι τη λύσσα... και όλη μου τη λύπη για την ύπηρεσία που έαυς είχα άκουσώς μου προσφέρει...

Άλλά και σήμερα ακόμα, που τόσα χρόνια έχουν περάσει, ή ανάμνησις αυτή με θλίβει και με πνίγει. Και μιά σκέψις —πάντα ή ίδια— μου βαρύνει τη συνείδησι και μου αλγύνει την περηφάνειά μου: «Τί νά σκέφθηκε για μένα αυτή η γυναίκα»;

Ζ. ΚΕΡΒΑΛ

Μόνον τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» αγοράζει, εις άπόλυτος έκπαιδευτικώς τιμ'ς, πολλά βιβλία, έφημερίδας και περιοδικά, πρ'ό του 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιές φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορία: Δοσεία «Μπουκέτου», Γερμανικό Παλαιών Πατρών 5, Κήπος Κλαυδιάνος, 3—9 μ. μ. καθ' έκάστην και τας Κυριακάς.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΕΡΝΕ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Γιούρισε ακόμα πολλές φορές πριν φτάση στην κορυφή του Γυμνού Βουνού κι' έβλεπε το βήμα του καθώς διέσχισε τα Μαύρα Λαγκάδια, όπου ο Ροσάρ κι' οι δυο εργάτες του είχαν βρεθεί νεκροί.

Τό δειλινό απλωνόταν πειά. Σκέφτηκε πώς θα τον έπιανε η νύχτα πριν φτάση στο Βαλπριθά και μετανοούσε για την επίσκεψή του στο Συρζέρ.

Είχε τόσα ξεφύγει πραγματικά από έναν κίνδυνο: "Η μήπως είχε πέσει θύμα της φαντασίας του κι' αυτός ο άνθρωπος, ο καχύποπτος και δύσπιστος, δεν είχε καμμία κακή πρόθεση; Μά πόσο αυτό το σπίτι ήταν πένθιμο και θλιβερό... και πόσο αυτή η νέα κόρη της φωτογραφίας του σαλονιού ήταν ωραία!...

Πώς αυτό το πορταίτο κι' αυτή η φωτογραφία είχαν πέσει στα νύχια εκείνης της αρκούδας;

«Κλάρα Φοντάζ», του είχε πη.

«Αρχισε να τρέχει για να μην τον προλάβει το σκοτάδι. Ο κρότος των βημάτων του στο δρόμο άνθηχούσε μέσα στο δάσος.

Ο θεός του ο Σαλθαίρ τον περίμενε ανήσυχος στην είσοδο της αγροικίας.

VIII

Ο "Αλθέρτος είπε απλά στο θεό του:

— «Επισκέφθηκα τον κ. Λουθέ και τον γείτονά του τον κ. Συρζέρ. Θα σάς πω λεπτομερείς αργότερα.

Μετά το δείπνο, ο θεός κι' ο άνθρωπος έμειναν μόνοι στην τραπέζια και μπόρεσαν να κουβεντιάσουν.

— Είδες λοιπόν τον κ. Λουθέ; ρώτησε ο Συρζέρ με την επιτακτική και κάπως σκληρή φωνή του.

— Ναι, μιλήσαμε για όλα.

— Και τί είπες;

— Η νευρική με την όποια τον ρωτούσε ο θεός του έκανε εντύπωση στον "Αλθέρτο.

— Μου είπες λεπτομερώς όσα ήξερε σχετικώς με τον θάνατο του Ροσάρ. Μου μίλησε επίσης και για κάποιο παλιό χειρόγραφο βιβλίο που γράφει για το τέρας του Λωρράν.

— Αυτό το βιβλίο το βρήκα εγώ! διέκοψε ο Σαλθαίρ τον άνθρωπο. Το βρήκα μέσα σ' ένα ντουλάπι. Πάω να σου το φέρω... Περιμένε με...

— Ξαναγύρισε έπειτα από μερικές στιγμές κι' έδωσε το βιβλίο στον άνθρωπο. Ο "Αλθέρτος το πήρε στα χέρια του και κύτταξε με προσοχή την εικόνα του εξωφύλλου.

— Θα ήθελα να το διαβάσω προσεκτικά, είπε. Μου το αφήνετε απόψε; Ακούστε τώρα... Έκτος από τον κ. Λουθέ, είδα και τον γείτονά του τον κ. Συρζέρ που ζή μόνος σ' ένα έρημο σπίτι περιτοιχισμένο από μεγάλα δέντρα... Τι περίεργος άνθρωπος. Όταν μ' έμεινε στο σαλόνι του, ένοιωσα την εντύπωση ότι δεν θα ξανάβγαινα από εκεί ζωντανός.

— Αστεϊεύεσαι, υποθέτω.

— Όχι, δεν αστεϊεύομαι καθόλου. "Αν γνωρίζατε τον Συρζέρ, θα με δικαιολογούσατε ίσως. Ο ζωγράφος Λουθέ, μιλώντας μου γι' αυτόν, μου είπε: «Είπε μια άρκουδα!», "Εγώ στην αρχή βρήκα υπερβολικά τα λόγια του. Μά όταν αντίκρισα αυτό τον άνθρωπο, κατάλαβα πως είχε δίκιο. Φαντασθήτε έναν πρωτόγονο άνθρωπο, σαν αυτούς που ζούσαν στην πρωτόγονη εποχή, ψηλού αναστήματος, δασύτριχο, με τετράγωνους ώμους, με πυκνή αχτέ-

νιστη γενειάδα και με δυο μικρά μάτια όρνεου, που παραμονεύει τη λεία του. Αυτός είν' ο Συρζέρ. Μόλις μπήκαμε στο σκοτεινό σαλόνι του, ο συνομιλητής μου στάθηκε όρθιος απέναντί μου σαν να ήθελε να μου φράξει την έξοδο... Δεν ήξερα τί να του πω γιατί τόχα χαμένα... Σε μια στιγμή, βλέποντας ένα πορταίτο και μία φωτογραφία γυναίκας στον τοίχο, τον ρώτησα ποιά ήταν η γυναίκα αυτή. Άμέσως ο Συρζέρ άλλαξε έκφραση για μερικές στιγμές. Θα μπορούσα να πω πως το πρόσωπό του έγινε πιο ανθρώπινο. Μά αυτό βάστηξε πολύ λίγο... Όταν τον ρώτησα μήπως η γυναίκα αυτή ήταν φίλη του, με κύτταξε στα μάτια κι' η έκφρασή του ξαναγινε άγρια, δύσπιστη, ζωώδης...

— Και ποιά ήταν η γυναίκα αυτή; ρώτησε ο Σαλθαίρ.

— Μου είπε τ'ονομά της... Κλάρα Φοντάζ.

— Περιέργω! Έκανε ο Σαλθαίρ. Αυτό το όνομα δεν μου είναι άγνωστο... Ποιό το έρω... Για να θυμηθώ! "Α, αϊών...

Την πρώτη μέρα που ήρθαμε εδώ, διέσχισα με τον Ζουλιέν το δάσος του Φώ. Καθώς ξαναγυρίζαμε στο Βαλπριθά, είδαμε ένα άμαξι να τρέχει με λιγνιτώδη ταχύτητα προς το Γυμνό Βουνό. Αυτό μάς ξάφνιασε. Ξαναγύρισα με τόσο έρω, μά, περνώντας από το μικρό νεκροταφείο της αγροικίας, είδαμε κάποιον να περιφέρεται εκεί μέσα. Ήταν ο Βάλ. Τον είδα να σκύβει πάνω από έναν τάφο κι' έπειτα να βγαίνει έξω, κρατώντας ένα μπουκέτο χρυσάνθεμα. Τότε μπήκα κι' εγώ με τη σειρά μου στο νεκροταφείο για να δω ποιός ήταν ο τάφος από τον όποιο ο Βάλ είχε πάρει τα χρυσάνθεμα. Τό όνομα που διάβασα σ' αυτόν ήταν το ίδιο μ' εκείνο που πρόφερες πρό όλίγου; Κλάρα Φοντάζ.

— Είπε δυνατόν;

— Ναι, έτσι είναι. Αύριο μπορείς να βεβαιωθείς και μόνος σου... Έγώ σκέφτηκα τότε ότι το άμαξι που είχαμε δει ο Ζουλιέν κι' εγώ θα είχε φέρει αυτόν που απόψεσε τα λουλούδια στον τάφο...

— Έπακολούθησε μια σιωπή μεταξύ τους. Ο "Αλθέρτος ξαναέβλεπε το πορταίτο της νέας κόρης με τα μακριά μαλλιά, με το τόσο φωτεινό βλέμμα, που αναπαύονταν για πάντα, εκεί στο μικρό νεκροταφείο, κοντά τους!

— Έπειτα σηκώθηκε και πήρε το βιβλίο.

— Θα μου το εμπιστευθήτε ως το πρωί, είπε. Δεν είν' έτσι;

— Ναι, μά πρόσεξέ το.

Ο "Αλθέρτος θέλησε να φύγει, μά ο θεός του τον κράτησε.

— Δεν ξέρω τί έχω απόψε, του είπε. Μου φαίνεται πως θ' άγρυπνήσω...

Ο "Αλθέρτος κατάλαβε.

— Θέλετε να σάς κρατήσω συντροφιά; ρώτησε.

— Όχι, πηγαίνε να κοιμηθείς...

— Αύριο, όπως μου είπε ο Λουθέ, είνε η επέτειος του θανάτου του Ροσάρ.

— Πώς; έκανε ο Σαλθαίρ αναπνδώντας.

— Ναι, αύριο 3 Δεκεμβρίου.

Τα χαρακτηριστικά του κτηματίου μαζεύτηκαν. Τότε, είπε, θα ξαγρυπνήσω αύριο.

— Θα ξαγρυπνήσουμε μαζί. Καληνύχτα, βείε μου.

IX

Την άλλη μέρα, μόλις ο "Αλθέρτος είδε το θεό του, τον ρώτησε:

— Ξέρετε ποιό βρίσκεται η Κακή Σπηλιά;

— Ναι, στην κορυφή του Γυμνού Βουνού, καθώς μου είπες, σ' ενός χιλιόμετρου απόστασι από το δρόμο, μέσα στο δάσος. Γιατί μου κάνεις αυτή την ερώτηση;

— Γιατί το χειρόγραφο βιβλίο λέει, ότι ο Πέρκαν, ο

Λαίμων της Νύχτας, εξαφανίστηκε μετά την τελευταία του εμφάνισι, μέσα στην Κακή Σπηλιά.

Ο "Αλθέρτος, αφήνοντας τον θεό του, πήγε να επισκεψή το μικρό νεκροταφείο του Βαλπριθά, κι' εκεί, σ' έναν τάφο, διάβασε την επιγραφή:

«Εδώ αναπαύεται η Κλάρα Φοντάζ...»

Ο τάφος αυτός δεν ήταν διατηρημένος καλύτερα από τους άλλους που τον περιτοίχιζαν. Τό χορτάρι τον είχε καλύψει.

Ο "Αλθέρτος σκέφτηκε πόσο παράδοξη ήταν η μοίρα της νέας κόρης που κοιμόταν τον αιώσιο ύπνο της εκεί, σ' έναν τάφο εγκαταλειμμένο και που το πορταίτο της ώσπου σκόληζε το σαλόνι του Συρζέρ. Ποιός θα μπορούσε να το άποκαλύψει τη σχέση που υπήρχε μεταξύ της παινούλας αυτής με τα δλοκάθαρα χαρακτηριστικά και του χέρου με την κτηνώδη φυσιογνωμία, με τα μάτια τρελ-λά; Ποιός θα το έλεγε αυτό τό μυστικό;

Η αλήθεια είναι ότι δεν θ' άργουσε να τό μάθει αυτό. Κατά τις τρεις τό απόγευμα, ο ζωγράφος Λουθέ κι' η σύζυγός του έφτασαν στην αγροικία. Έρχοντουσαν ν' άποδώσουν τη χθεσινή του επίσκεψι στον "Αλθέρτο, ο οποίος, βλέποντας τους, σκέφτηκε: «Τόσο γρήγορα;»

Η Λουίζα Σαλθαίρ τους δέχτηκε με κάποια δυσπιστία, την όποια, ώστόσο, προσπάθησε να κρύψει. Ο Σαλθαίρ δεν είχε γυρίσει ακόμα κι' ο Λουθέ λυπηθηκε για την άπουσία του.

— Θα ήμουν ευτυχής να κάλυψω την γνωριμία τό κ. Σαλθαίρ, είπε. Είμαστε οι πιο κοντινοί γείτονες κι' είχα πάντα τις πιο λαμπρές σχέσεις με τους ιδιοκτήτες του Βαλπριθά...

— Έπειτα, άπευθυνόμενος προς τον "Αλθέρτο, του είπε:

— Είδα ότι χθές, φεύγοντας από τό σπίτι μου, κατεθήκατε προς τό Μοντουροί. Μήπως περάσατε από τό σπίτι τοί Συρζέρ;

— Όχι μόνο πέρασα, άλλό και γύμνασα την πόρτα του.

— Και σάς άνοιξαν; ρώτησε η γυναίκα του ζωγράφου.

— Ναι, ο ίδιος ο Συρζέρ άνοιξε.

— Και σάς έμεινε μέσα;

— Ναι. Μ' έμεινε σ' ένα σαλόνι, έπιλωμένο πολύ πρωτόγονο...

— Εκεί είδα μία φωτογραφία και τό πορταίτο μιας νέας κυρίας, κάποιας Κλάρας Φοντάζ...

— "Α, έκανε ο ζωγράφος. Είπε μία ιστορία, για την όποια μου φαίνεται δεν σάς μίλησα. Αυτή η νέα πέθαυε πρό τριών χρόνων και θάφτηκε στο μικρό νεκροταφείο του Βαλπριθά. Ο τρελλόγερος λοιπόν αυτός είχε έρωτευθαι την παινούλα και όπως μάλιστα με βεβαιώσαν, είχε κατηρώσει να τραθήξει την προσοχή της. Ήταν μία κόρη έρημη στον κόσμο και τό όρφανοτροφείο όπου μεγάλωσε, είχε βάλει να εργάζεται στην αγροικία εδώ. Μά αρρώστησε βαρεια και δεν μπόρεσε να σηκωθεί... Ο Συρζέρ λυπήθηκε πολύ και από κείνη την ήμερα έγινε ακόμα πιο άγριος και πιο άκοινωνητος... Ήταν πολύ ώμορφη αυτή η νέα.

— Ναι, είπε ο "Αλθέρτος. "Ετσι φαίνεται κι' από τη φωτογραφία της.

— Όποτε ο Συρζέρ σάς δέχτηκε; ρώτησε ο ζωγράφος. Τι εντύπωση σάς έκανε.

— Μου έκανε εντύπωση τρελλού...

Κι' έπειτα, αλλάζοντας κουβέντα, πρόσθεσε:

— Ο θεός μου θα λυπηθαι που δεν είνε εδώ για να σάς γνωρίση.

— Κρίμα! είπε η γυναίκα του ζωγράφου. Ξέρετε, είχα πη στον Δανιήλ να μην έρθουμε σήμερα. Δεν τό ήθελα αυτό για πολλούς λόγους.

— Για πολλούς λόγους; έκανε ο "Αλθέρτος περίεργα.

— Ναι, δεν είμαι δυσειδαίμων, μά δεν ήθελα ο σύζυγός μου να ξαναέρθαι στο Βαλπριθά στίς 3 Δεκεμβρίου, όπως τον περασμένο χρόνο...

Ο "Αλθέρτος κατάλαβε τί έννοούσε, μά η Λουίζα Σαλθαίρ ρώτησε:

— Γιατί στίς 3 Δεκεμβρίου, κυρία;

— Ο Λουθέ είπε τότε με κάποια στενοχώρια: "Ω! Είπε μία γελοία ιδέα της γυναίκας μου!... Παρ' όσα κι' άν λή, είνε δυσειδαίμων... Ξέρετε, τον περασμένο χρόνο, σαν και σήμερα, ήρθα εδώ και τό ίδιο βράδυ ο πρώτο κάτοχός σας, ο "Αντώνης Ροσάρ, βρέθηκε νεκρός!...

Η Λουίζα Σαλθαίρ αναπήδησε. Τά χείλη της έτρεμαν κι' είχε χλωμιάσει.

Σε λίγο οι Λουθέ έφυγαν. Τότε η Λουίζα Σαλθαίρ είπε στον άνθρωπό της:

— Αυτοί οι άνθρωποι μου είνε αντιπαθητικοί... Όποτε κλείνει σήμερα ένας χρόνος από τότε που σκοτώθηκε ο Ροσάρ...

Ο "Αλθέρτος δεν είπε τίποτε.

Ο Σαλθαίρ ξαναγύρισε με τό δειλινό, συνοδευόμενος από ένα πελώριο μανδρόσκυλο.

Η βραδυά ήταν πολύ θλιβερή. Ο Ζουλιέν, λυπημένος και πεισματωμένος για την άπομάκρυνσι της Λουκιανής Μαρσενά, δεν πήγε να φάη κι' έμεινε στην κάμαρή του.

Όταν, κατά τις όχτώ σηκώθηκαν από τό τραπέζι, ο Σαλθαίρ πήγε και κάθισε κοντά στη φωτιά. Η γυναίκα του κι' η κόρη του άρχισαν να ράβουν στο φώς της λάμπας και ο "Αλθέρτος πήγε να ξη τον εξάδελφό του.

Τον βρήκε ξαπλωμένο στέ κρεβάτι του, με τά ρούχα.

Η θλίψη του και τό πείσμα για την άπομάκρυνσι της άγαπημένης του από τον πατέρα του ήσαν πολύ ζωηρά άκούη κι' έτσι τά λόγια του "Αλθέρτου δεν μπόρεσαν να του κάνουν κανένα καλό. "Όταν ο τελευταίος ξαναγύρισε στη σάλλα, ο θεός Σαλθαίρ ήταν μόνος. "Ακούγοντας την πόρτα ν' άνοίγη, γύρισε τό κεφάλι του άπτόμα.

— Κάθισε, είπε.

Και όταν ο "Αλθέρτος πλησίασε κι' αυτός στη φωτιά, πρόσθεσε:

— Αυτή η επίσκεψις των Λουθέ δεν άρεσε καθόλου στή Λουίζα σου...

Ο νέος άκούγοντάς τον, σχημάτισε την εντύπωση πως ο θεός του έννοούσε να βεβαιώσει τά λόγια του... Σε λίγο του είπες πάλι:

— Κάνε μου τη χάρι και βάλε τη λάμπα επάνω στο τζάκι.

Ο "Αλθέρτος έκανε ό,τι τού ζήτησε.

— Χαμήλωσε λίγο τό φωτάκι. Δεν έχωμε ανάγκη να βλέπουμε. Η φωτιά μάς φατίζει αρκετά.

— Έπειτα όταν ο νέος ξανακάθισε, ο Σαλθαίρ έαναφέρτε:

— Έγώ δεν θα κοιμηθώ απόψε, μά είνε τό πρωτόγονο τό πια να φέρης τό στρώμα σου και να κοιμηθείς εδώ... Τά παντούρια της κάμαρής σου δεν κλείσαν καλά.

— Δεν θα κοιμηθώ, θείε μου... Θα ξαγρυπνήσω μαζί σου.

Έπακολούθησε μία μικρή σιωπή κι' έπειτα ο Σαλθαίρ έαναφέρτε με τη σκληρή φωνή του:

— Απόλυσα τό σκύλο... Θα μάς υπερασπισθαι καλά... Μην ξεχνάς πως έχω κι' αυτό.

Κι' έδειξε τό δίκανό του που κρεμόταν στον τοίχο και τό όποιο η κόρη έλαμπε, καθώς η αλόγος πηδούσαν στη φωτιά.

— Όλα γύρω τους ήσαν σιωπηλά. "Εγώ, η νύχτα ήταν έξαστερη.

— Θα γιονισθαι, είπε ο κτηματίας με σιγαλή φωνή για να διακόψη τη σιωπή που τον βάρανε.

— Έπειτα ρώτησε με φωνή που έτρεμε διαφορά:

— Ο Ζουλιέν πλάγιασε;

— Όχι. Όταν πήγα να τον δω, τον βρήκα ξαπλωμένο με τά ρούχα στο κρεβάτι του.

— Έβαλε τό σύρτη στην πόρτα που χωρίζει την κάμαρή του από την δική σου;

(Ακολουθεί)

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΑΜΑ!... ΜΑΜΑ!...

ΤΟΥ ΣΑΪΤ-ΦΑΪΚ

Σ ΗΚΩ, μικρούλη μου, θ' ἀργήσης στη δουλειά σου...
Ο μουεζίνης τελείωσε πειά την πρωινή του προ-
σευχή...

Ο 'Αλῆς είχε βρῆ ἐπιτέλους δουλειά. Δούλευε σ' ἕνα ἐργοστάσιο ηλεκτρισμῶ ἐδῶ καὶ μιά ὀδομάδα κ' ἡ μη-
τέρα του ἦταν πολὺ εὐχαριστημένη γι' αὐτό.

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ, ἀφοῦ τελείωσε τὴν προσευχή της, καθὼς μπῆκε μὲ τὸν καλὸ Θεὸ πού εἶχε μέσα της στὴν κάμαρη τοῦ παιδιοῦ της, ὁ 'Αλῆς κοιμόταν ἀκόμα κι' ἐθέλεπε μὲ τὰ κλει-
στά κι' ὠμορφα κιστανά του μάτια ηλεκτρικὲς συστοιχίες, ἀκούγοντας συγχρόνως τὸ μουγκρητὸ ἐνὸς μοτέρ.

Ἦταν καθίδροσ καὶ τριανταφυλλένιος σὰν νὰ εἶχε ἀφήσει μόλις τὴ δουλειά του, κ' ἡ φωχὴ του μητέρα δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸν ἐμπνήση.

Ὅταν τέλος ἡ σειρήνα τῆς γειτονικῆς φάμπρικας σφύριξε γιὰ τρίτη φορά, ὁ 'Αλῆς ξύπνησε καὶ τύλιξε μὲ τὰ μπρά-
τσα του τὴ μητέρα του.

Ἐπειτα, ὅπως κάθε πρωῒ, τράβηξε τὴν κουβέρτα του ἔτσι πὺ νὰ τοῦ σκεπάζῃ ἐντελῶς τὸ κεφάλι καὶ ἡ μητέρα του τοῦ γαργάλισε εὐσφρά τὰ πόδια πού εἶχαν μείνει ξεσκεπά-
στα... Σάπλωσε κατόπιν στὸ κρεβάτι κοντὰ στὸ παιδί της, γελώντας σὰν κοριτσάκι κ' ὕστερα τὸ σήκωσε, κρατώντας τὸ στὴν ἀγκαλιά της.

Ἦσαν κ' οἱ δύο τους εὐτυχημένοι, ἀφοῦ δὲν εἶχαν τίποτε ἄλλο.

Ἐπειτα πέρασαν ἀγκαλιασμένοι στὴ μικρὴ τραπεζαρία τους πὺ μύριζε φρυγανιά. Τὸ σαμοθόρι πὺ ἔβραζε ἔκανε ἕνα γλυκὸ θόρυβο. Ὁ 'Αλῆς εὗρισκε πὺς τὸ σαμοθόρι ἐ-
μοιαζε μ' ἕνα ἐργοστάσιο, ὅπου δὲν ὑπῆρχαν οὔτε δυστυ-
χίες, οὔτε ἀπεργίες, οὔτε δυστυχήματα. Δὲν ἔβγαζε παρὰ ἄρωμα, ἀχνούς καὶ τὴ χαρὰ τοῦ πρωῒνου.

Αὐτὸ πὺ ἄρεσε προπάντων στὸν 'Αλῆ τὸ πρωῒ, ἦταν τὸ σαμοθόρι κ' ἡ σιδερένια κανάτα τοῦ σαλεπιτζῆ πὺ στεκόταν μπροστὰ στὸ ἐργοστάσιο. Τοῦ ἄρεσαν ἐπίσης κ' οἱ πρωῒνοι ἦχοι. Ἡ σάλπιγγα τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς τοῦ Χαλκίου-
γλου, κ' ἡ στριγγὴ σειρήνα τῆς σάλπιγγας πὺ ἀντηχοῦσε σ' ὅλο τὸν Κεράτιο Κόλπο, ξυπνοῦσαν καὶ κοιμίζαν ὄνειρα κ' ἐπιθυμίες μέσα του...

Ὁ 'Αλῆς ἀφοῦ τελείωσε τὸ πρόγευμά του, φίλησε τὸ χέρι τῆς μητέρας του κι' ἔπειτα ἔ-
γλειψε τὰ χεῖλη του σὰν νάχε φάει κάτι γλυκὸ. Ἡ μαμά του γελοῦσε. Συνήθιζε νὰ τὸ κἀνὲ αὐτὸ κάθε φορά πὺ τὴ φιλοῦ-
σε... Ὑστερα ὄγῃκε ἔξω γιὰ νὰ φύγῃ. Γλάστρες μὲ θαυσιακὸ θρισκόντουσαν στὸ μικρὸ τους κήπο. Ἀφοῦ ἔκοψε μερικά φύλ-
λα, ὁ 'Αλῆς τὰ ἔλυωσε μέσα στὴ χούφτα του, καὶ τράβηξε γιὰ τὴν προκουμαῖα ἀνασαινον-
τάς τα.

Τὸ πρωῒ ἦταν δροσερὸ κι' ὁ Κεράτιος Κόλπος σκεπασμένος ἀπὸ καταχνιά. Στὴν ἀποθάβρα συνάντησε μερικοὺς συναδέλ-
φους του. Ἦσαν πέντε παλλη-
κάκια καλοκαωμένα καὶ πέ-
ρασαν ὅλοι μαζὺ στὴν ἀντικρυ-
νὴ ὄχθη, ὅπου θρισκόταν τὸ ἐρ-
γοστάσιο.

Ὁ 'Αλῆς ὅλη τὴν ἡμέρα δού-
λεψε μ' εὐχαρίστησι, μὲ πάθος κ' ἀγάπη γιὰ τὴ δουλειά του. Γι' αὐτὸ κι' ὁ προϊστάμενός του τὸν ἀγαποῦσε ξεχωριστὰ καὶ τοῦ εἶχε μάθει ὅλα τὰ μυστικά τῆς δουλειᾶς.

Τὸ θράδυ γύρισε σπῆτι του εὐχαριστημένος.

Ἀφοῦ φίλησε τὴν μητέρα του, ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ τοὺς συν-
τρόφους του στὸ ἀντικρινὸ κα-

φενεῖο. Ἐπαιξαν μιά παρτίδα χαρτιά. Παρακολούθησε ὀ-
στερα ἕνα ἐνδιαφέρον παιγνίδι ταβλίου καὶ πῆρε τὸ δρόμο γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ σπῆτι του. Βρῆκε τὴν μητέρα του νὰ κἀνὲ τὴ θραδυνὴ προσευχή της. Ὅπως πάντα, γονάτισε κοντὰ στὴν μαμά του, ἔκαμε πηδήματα ἀπάνω στὸ γὰλ τῆς προ-
σευχῆς κι' ἔβγαλε τὴ γλώσσα του. Ἐτοῖ τὴν ἀνάγκασε, καθὼς τελείωνε τὴν προσευχή της νὰ γελᾷ κι' αὐτὴ.

— Ἐλα, 'Αλῆ μου, τοῦ εἶπε. Ἀφήσε τ' ἀστεῖα. Εἶνε ὁ μαρτιά...

— Ὁ καλὸς Θεὸς θὰ σὲ συγχωρήσῃ πὺ γελᾷς, μαμά...

Κι' ἔπειτα μ' ἀφέλεια τὴ ρώτησε:

— Μήπως ὁ καλὸς Θεὸς δὲν γελᾷ ποτέ του;

Μετά τὸ φαγητὸ ὁ 'Αλῆς ἄρχισε νὰ διαβάζῃ ἐν' ἀπονο-
μικὸ μυθιστόρημα, ἐνῶ ἡ μητέρα του τοῦ ἔπλεκε ἕνα μαι-
λινὸ γιλέκο. Ἐπειτα, θυάζοντας ἀπὸ τὸ ἄρωμα τὰ σπα-
ματὰ τους πὺ μύριζαν λεβάντα, ἔφτιαξαν τὰ κρεβάτια τους καὶ κοιμήθηκαν...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ καλὴ μαμά ξύπνησε τὸν 'Αλῆ τὴν ὥρα τῆς πρωῒνης προσευχῆς.

Πόσο τὸ σαμοθόρι ἔβραζε εὐχάριστα στὴν τραπεζαρία πὺ μύριζε φρυγανιές! Ὁ 'Αλῆς εὗρισκε πὺς τὸ σαμοθόρι ἐ-
μοιαζε μ' ἕνα ἐργοστάσιο χωρὶς ἀφεντάδες, χωρὶς πίκρες καὶ ἀπεργίες... Δὲν ἔβγαζε παρὰ ἄρωμα, ἀχνὸ καὶ τὴν εὐ-
τυχία τοῦ πρωῒνου...

Ὁ θάνατος πῆγε καὶ βρῆκε τὴν μαμά τοῦ 'Αλῆ σὰν νὰ τῆς ἔκανε ἐπίσκεψι, σὰν μιά γεγόνισσα πὺ ἔφτασε στὸ σπῆτι τῆς τυλιγμένη σ' ἕνα πέπλο.

Ἡ φτωχὴ μαμά περνοῦσε τίς ἡμέρες τῆς ἐτοιμάζοντας τὰ τασί τοῦ γιοῦ της καὶ τὸ θραδυνὸ τοῦ φαγητοῦ. Μὰ ἐνῶσε ἕναν πόνον κοντὰ στὴν καρδιά της καὶ, ὅταν κατὰ τὸ δειλινὸ ἀνέβαινε τίς σκάλες μὲ τὰ πόδια, μιά θαρεῖα κούρασι τὴν κυριεύε καὶ τὸ κορμὶ τῆς πλημμύριζε ἀπὸ ἰδρώτα.

Ἐνα πρωῒ, πρὶν ὁ 'Αλῆς ξυπνήσῃ ἀκόμα, εἶχε νοιώσει τὸν ἑαυτοῦ τῆς ἀσχημά κοντὰ τὸ σαμοθόρι κι' ἀναγκάστη-
κε νὰ καθήσῃ σὲ μιά καρέκλα.

Αὐτὸ ἦταν ὅλα

Ἐπειτ' ἀπὸ μιά στιγμὴ ἡ καρδιά της εἶχε πάει νὰ χτυπά. Ὁ 'Αλῆς, καθὼς ἀνα-
ίστιόταν γιὰ ποῖο λόγο ἡ μα-
μά του δὲν τὸν εἶχε ξυπνήσει, ἔκείνο τὸ πρωῒ, ἐξακολουθοῦ-
σε νὰ τὴν περιμένει.

Ἡ κραυγὴ τῆς σειρήνας τῆς φάμπρικας χάνοντας μέσ' ἀπὸ τὰ τζάμια ὅλη τὴν ὀξύτητα τοῦ ἤχου της, ἔφτασε ὡς τὰ πό-
δια του σὰν μέσ' ἀπὸ ἕνα σφουγγάρι...

Ἀναπήδησε τότε καὶ στάθη-
κε μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας.

Κύτταξε τὴν πεθαμένη, πὺ φαίνονταν σὰν νὰ κοιμάται, μὲ τὰ χέρια της ἀκουμπισμένα ἀπάνω στὸ τραπέζι. Προχώ-
ρησε ἀργὰ καὶ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους. Ἀναπήδησε ὀ-
μως ξαφνικά καθὼς ἀκούστη-
σε τὰ χεῖλη του ἀπάνω στὰ μάγουλά της, πὺ ἦσαν παγω-
μένα σχεδόν...

Μὰ καὶ πάλι δὲν κατάλαβε. Τὴν ἔπῃρε στὴν ἀγκαλιά του, τὴν μετέφερε στὸ κρε-
βάτι του, ρίχτηκε κοντὰ τῆς καὶ προσπάθησε νὰ ζεσταίνῃ μέσ' στὴν ἀγκαλιά του αὐτὸ τὸ ψυχρὸ κορμὶ... Προσπάθη-
σε νὰ τοῦ δώσῃ τὴ ζωὴ του...

Μὰ τοῦ κάκου... Οἱ νεκροὶ δὲν ζωντανεύουν...

Τὴν ἀφήσε τότε καὶ κατα-

Τράβηξε γιὰ τὴν προκουμαῖα

ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙ

(Τοῦ Σμιτ)

Ὅταν θὰ πάρῃς τὸ χέρι μου, ἀγαπημένη, μέσα στὸ δικό μου χέρι, ὁ οὐρανὸς μὲ τάστρα του καὶ τὸ φεγγάρι θὰ ἐ-
ραστή καὶ θὰ γελᾷ...

— Εἶνε μικρὸ τὸ χέρι σου, ἀγαπημένη...

Καὶ τὸ δικό μου πὺς θὰ τρέμῃ, ὅταν τ' ἀγγίξεις!

Κι' ὅταν μοῦ πῆς ἐσὺ πὺς μ' ἀγαπᾷς ἢ πὺς μ' ἀγάπησες μιά ἡμέρα, ὦ! μὴν τρομάξεις, κόρη μου, ἂν δῆς τὴ νύχτα ἡμέρα νὰ γενῇ...

Γιατὶ γιὰ μένα πάντα θασιλεύει μιά νύχτα θλιθερὴ ἐπειδὴ τοῦ δὲν θέλησες ποτὲ νὰ μὲ κυττάξεις.

Ἐλα λοιπὸν τὸ χέρι σου, ἀγαπημένη, μέσ' τὸ δικό μου χέρι ν' ἀποθέσῃς...

Κι' ἀπὸ τὸ στόμα σου πὺς ἡ ἀνοιξὶ πλασμένο τῶχει μὲ λαουλόδια, ν' ἀκούσω μιά στιγμὴ τὴ λέξι ἐκείνη πὺς γιὰ μένα θάνε ἡ μοναδική, γιατί ζωὴ καινούργια θὰ μοῦ φέρῃ.

Ἐλα! Προσμένω ὡς τὴν αὐγή.

ΣΤΗΝ ΝΕΚΡΗ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

(Τοῦ Ρίχτερ)

Σὲ ποῖο μέρος, σὲ ποιά κατοικία σὲ βρῆκε ὁ ὕπνος καὶ σ' ἀγκάλιασε, ὠραία μου;

Ἐφους ξαφνικά ἀπ' τῆ ζωῇ μου. Πρὶν ἀκόμα τὰ δάκρυα καὶ οἱ πόνοι τοῦ κόσμου σοῦ φλογί-
σουν τὴν ἀθάνα σου φωνή...

Ποῖς τὸλεγε πὺς τὰ ματάκια σου θὰ κλείνανε τόσο γλυκὰ, τόσο ἀπαλά.

Καὶ πὺς τὰ μάτια μου ἔτσι θὰ ἦταν γραφτὸ νὰ σ' ἀντικρύσουν: Νεκρὴ κάποιο πρωῒ;

Τώρα, κι' ἂν πέρασε τόσοσ καιρὸς, στὸ νεοσκαμ-
μένω τάφο τὰ κρίνα πὺ σοῦ φύτρεψα, ἀνθίζουνε ἀκό-
μα καὶ εἶνε ὕγρὸ τὸ χῶμα τοῦ τάφου σου.

Γιατὶ σὲ κρίνα μέσα κλεισμένη κρατᾷς τὴ ζωὴ μου, γιατί στὸ χῶμα σου — ὠραία νεκρὴ ἀγάπη — τὰ δάκρυα ἐνὸς ἔρωτος κάθε πρωῒ ποτίζουνε τὸν τάφο...

Κι' ὅταν τὸ νοῦ μου κάποτε τὸν φέρνω, σ' ἐκείνον

λαθαίνοντας πειὰ τί εἶχε συμβῇ, θέλησε νὰ κλάψῃ. Μὰ δὲν ἔκλαψε καθόλου, παρ' ὅλη τὴν ἐπιθυμία του, ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Τὰ μάτια του ἦσαν φλογισμένα, χωρὶς ἕνα δάκρυ νὰ μπορῇ νὰ βγῇ ἀπ' αὐτά. Κυτ-
ταζόταν μέσα στὸν καθρέφτη κι' ἔλεγε πὺς ἦταν θανάτων νὰ ἔχῃ τὸ ἴδιο πρόσωπο πὺ εἶχε καὶ χθὲς, ἀφοῦ ἡ μητέρα του εἶχε πεθάνει:

Ὁ 'Αλῆς θὰ ἤθελε νὰ εἶχε ἀδυνατίζει ξαφνικά, νὰ εἶχαν ἀσπρίσει τὰ μαλλιά του, νὰ εἶχε καμπου-
ριάσει ἀπὸ τὸ σπαργμὸ του, νὰ εἶχε γεράσει σὰν νὰ ἦταν ἑκατὸ χρόνων.

Ἐπειτα πῆγαινε καὶ κύτταξε τὴ νεκρὴ. Δὲν ἦταν καθόλου τρομαχτική.

Ἀπεναντίας τὸ πρόσωπό της ἦταν τρυφερὸ καὶ γλυκὸ, ὅπως ἄλλοτε. Σὲ κάποια στιγμὴ, ἔκλεισε τὰ μισκλειστά μάτια της...

Κι' οὔτε τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὅγῃκε ἕνα δάκρυ ἀπὸ τὰ δικά του μάτια...

Τὴ νύχτα ἐκείνη κοιμήθηκε ὅπως πάντα... Καὶ τὸ πρωῒ, σὰν πάντα, ἦσαν πεθαμένη, μὰ τὴν περι-
μένει...

Τὴν περιμένει κ' ἡ ὥρα περνοῦσε...

Τὴν περιμένει κ' ὁ ἥλιος ἀνέβαινε στὸν οὐρανὸ... Τότε, σὰν τρελλὸς, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Μαμά!... Μαμά!... Μαμά!...

Μὰ δὲν ἦταν πειὰ κανεὶς στὸ σπῆτι γιὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ...

ΣΑΪΤ ΦΑΪΚ

τὸν παλὸ καιρὸ, πὺ μὲ τὰ γέλια σου στὸν ὕπνο μου ἐμι-
λοῦσες...

Καὶ θυμοῦμαι ὠραία μου ἀγάπη — κάποιαν ἀνοιξὶ ἀπὸ ἐ-
κείνες πὺς περάσαμε στὴ θάλασσα κοντὰ, τὰ χρόνια ἐκείνα τὰ παλιά... ὦ! τότε ἡ ζωὴ, πὺ μόνος τώρα τυραννιέμαι νὰ τὴν περάσω, ἀτέλειωτο μαρτύριο, χωρὶς κανένα φῶς καὶ θέλητρο, μοῦ μοιάζει...

Γιατὶ ἐσένα κάπου ὁ ὕπνος θὰ σὲ βρῆκε καὶ σ' ἀγκάλιασε γιὰ πάντα.

Γιατὶ ἐσὺ ἀπ' τῆ ζωῇ μου ξαφνικά, χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσης, πέταξες μακριὰ μου καὶ μ' ἀφήσες μονάχο ἐδῶ στὴ γῆ.

ΑΝΑΜΝΗΣΙ

(Τοῦ Σπερέλλι)

Ἦταν μαζὺ μου ἐκείνη τότε. Ἦταν κοντὰ μου, ἦταν δική μου. Θυμάμαι ἀκόμα ἐκείνη τὴ στιγμὴ, τὸ πρῶτο ἐρωτικό φιλὶ πὺ τῆς ἔπῃρα.

Ὁ ἔρωτάς μᾶς εἶχε παρασύρει καὶ τρέχαμε σὰν δυὸ τρελ-
λὰ ἐλαφάκια, στοὺς κάμπους καὶ στοὺς κήπους τῆς ζωῆς...

Πὺς μ' ἐσφιγγε ἐκείνη, πόσο γλυκὰ ἦσαν τὰ λόγια πὺς μοῦ ψιθύριζε σ' αὐτὴ!...

Πόσο γλυκεῖα ἦταν ἡ ζωῇ...

Μὰ ἔτσι καθὼς τρέχαμε — πὺς τὸ θυμάμαι ἀκόμα! — σ' ἕνα γεφύρι σταματήσαμε μαζὺ...

— Ποῖς θὰ περάσῃ πρῶτος; εἶπε ἐκείνη...

— Μαζὺ θὰ τὸ περάσουμε, εἶπα ἐγώ...

Καὶ προχωρήσαμε... Καὶ τὸ περάσαμε μαζὺ.

Μ' ἀλλοίμονο!

Ἀπ' τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, δὲν εἶδε πειὰ κανεὶς τὴν εὐτυχία.

Ἡ ἀγάπη πέταξε, ἐκείνη ἄλλαξε κι' ἐγὼ μακριὰ τῆς ἐβρίσκομαι στὸν κόσμο.

Γιατὶ ἦταν ἡ ἀγάπη μᾶς πολὺ τρελλή, γιατί ἦταν ἡ ἀρσενία μου, παιδί ἀκόμα, γιατί ἡμῶνα κι' ἐγὼ πολὺ παιδί...

Ἦταν μαζὺ μου ἐκείνη τότε...

Ἦταν κοντὰ μου, ἦταν δική μου...

Μὰ τὸ γεφύρι ἐκεῖνο ἦταν ἡ ζωῇ...

Καὶ τὸ περάσαμε μαζὺ, χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ το σκεφτοῦμε...

ἕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Τοῦ Τiedge)

Σ' ἐσένα ἀπόψε ἕνα τραγούδι ἀπὸ τὴν ψυχὴ θὰ γράψω...

Ἐνα γλυκὸ τραγούδι...

Ὅπως ἐσὺ μιλῶσες, ὅπως ἐσὺ φιλοῦσες, κανεὶς ἄλλος δὲν φίλησε, δὲν μίλησε ἀκόμα.

Ὅπως ἐσὺ, ἀγαπημένη. Ὅπως ἐσὺ, κόρη ὠραία!

Στὴν ἀφρισμένη θάλασσα πὺ πλέω τώρα μὲ ἀ-
νοιγμένο τὸ πᾶν, καθὼς ἀνοίχτηκα μακριὰ, ὁ νοῦς μου, ἡ σκέψις μου, οἱ πόθοι μου ὅλοι συντρίφηκαν καὶ μόνο ἐσὺ ἀπομένεις...

Ἐσὺ, πὺ ἀπόψε θὰ ν' ἀ-
κούσῃς τὸ τραγούδι αὐτὸ πὺ σοῦ πᾶν ἐτοιμάσει...

Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐκείνος... Ὅχι! Πέθανε πειὰ ὁ νέος τῶν χρόνων πὺς διασέκαρε ἀπὸ τότε...

Ἐπέθανε τὸ νέο αὐτὸ παιδί...

Καὶ τὸ τραγούδι αὐτὸ πὺ γράφω ἀπόψε ἐγὼ γιὰ σένα...

Μαζὺ, τὸ κλάμα βᾶν καὶ τὸ θῆνο ἐνὸς θανάτου...

Καὶ τὸν παλμὸ ἀκόμα θᾶν μᾶς ἀγάπης...

Πὺς ζῇ, ἀλλὰ μακριὰ πρὸς ἄλλα μέρη... ἐπέταξε γιὰ πάντα...

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ

ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Δυστυχώς, είμαι πολύ μαλακού χαρακτήρος, απάντησε ειρωνικά ο κ. Ντουμάν. Άλλα μπορείτε να ήσυχάζετε, γιατί τα παιδιά αυτά δεν είναι πειά ζητιανάκια... Τώρα είναι πλούσια. Έχουν τουλάχιστον δύο εκατομμύρια...

— Δύο εκατομμύρια! Έκανε η κ. Αμαλία κατάπληκτη. Και πού τα έβρισκαν; Χωρίς άλλο θα τάκλεψαν!

— Κάθε άλλο!

— Τότε λοιπόν θα τα πλουτίσετε σεις εις θάρος του Ευτυχίου μου, του γιου του αδελφού σας! Αί δεν έκανατε καλό!

— Δεν τους έδωσα τίποτε άλλο παρά μόνο την αγάπη μου κ' ήθελα να δω ως πού φτάνει το μίσος σας έναντιόν των παιδιών... Το ξέρω, θλίπετε... Και ακριβώς γι' αυτό θα τα κρατήσω εδώ... για να τα υπερασπιστώ.

— "Υστερ' απ' όσα έκαναν, θα τολμήσετε να τα κρατήσετε;

— Ναί!

— Τότε θα φύγω εγώ! φώναξε η κ. Αμαλία, ακρόατη πειά.

— Όπως αγαπάτε, απάντησε ψυχρό ο κ. Ντουμάν.

— Όστε λοιπόν με διώχνετε;

— Διόλου. Σεις θέλετε να φύγετε...

— Ναί... Άλλ' αν με παρακαλούσατε να μείνω, ίσως να έμεινα...

— Τώρα είναι άργα πειά, είπε ο κ. Ντουμάν, με ψυχρότητα. Δεν παρακαλώ κανέναν...

— Έτσι λοιπόν; Διώχνετε τη γυναίκα του αδελφού σας για να θέλετε στη θέσι της τους κλέφτες;

— Ο κ. Ντουμάν ανθρωπώθηκε θυμωμένος και φώναξε:

— Φτάνουν ή συκοφαντίες, κυρία. Άλλοιώς θα με κάνετε να ξεχάσω ότι είσθε γυναίκα του αδελφού μου!...

— Ακούστε, επειδή υπήρξατε σύζυγος του μακαρίτου αδελφού μου, σας παραχωρώ για να ζήσετε το κτήμα που έχω στο Λαχαλαί, δέκα λεύγες μακριά από δω. Δίνει εισόδημα εκατό χιλιάδ' φράγκα το χρόνο. Σας το χαρίζω!

— Μή πληρώνετε για να φύγω;... "Όστε επιμένετε...

— Ναί, επιμένω.

— Κάμετε πολύ άσχημα να με μεταχειρίζεσθε έτσι...

— Σας φέρομαι έτοι, απάντησε ο κ. Ντουμάν, γιατί, αν της ευγνωμοσύνης που περίμενα από σας, με πληρώνετε μ' άχαριστία.

— Κι' εγώ επίσης προτιμώ να φύγω από δω και να είμαι ελεύθερη στο σπίτι μου, παρά να ζω ανάμεσα σε τέτοιους ανθρώπους.

— Έξαφνα η κ. Αμαλία συλλογίστηκε το γιού της τον Ευτύχιο και ο θυμός της έπεσε με μιάς:

— Κι' ο Ευτύχιος τί θα γίνει; ρώτησε. Τον διώχνετε κι' αυτόν όπως έμένα;

— Καθόλου, απάντησε ο κ. Ντουμάν. "Αν ο Ευτύχιος επιθυμεί να μείνη μαζί μου, θα τον κρατήσω ευχαρίστως. Άλλα δεν ξέρω, αν θα μείνη ακόμα εδώ ο κ. Γκαζί, ο παιδαγωγός του. Τώρα κι' αυτός είναι πλούσιος...

— Όστε όλοι πλούτισαν εδώ μέσα, εκτός από μένα;

— Πώς; Έκανε ο κ. Ντουμάν. Και το κτήμα που σας χάρισα; Το ξεχνάτε αυτό; Τέλος πάντων, πότε σκοπεύετε να φύγετε;

— Όποτε θέλετε... Κατάλαβα!... Θέλετε να με ξεφορτωθήτε

— Έτσι, λοιπόν, διώχνετε τη γυναίκα του αδελφού σας;

μιά ώρα αρχίτερα... Σε οχτώ μέρες θα φύγω. Χαίρετε. Δεν θα με δείτε πια. Στο εξής, θα τρώω στα δωμάτια μου.

— Όπως αγαπάτε. Μου φαίνεται όμως ότι θα ήταν καλύτερα να μην αλλάξετε συνήθειες τον λίγο καιρό που θα μέτε ακόμα εδώ, για να μην αντληθούν οι άλλοι τι συνέβη μεταξύ μας.

— Εκείνο το κορίτσι ξαναγύρισε μαζί σας;

— Η Μηλιά; Ναί. Και στο εξής, όπως και ο αδελφός της, θα τρώω στο ίδιο τραπέζι με μένα.

— Αυτό άρκει. Χαίρετε!

Και η κ. Αμαλία όγηκε έξω, χτυπώντας δυνατά την πόρτα πίσω της.

Όστόσο, καθώς διευθυνόταν στα διαμερίσματά της, σκεφτόταν: «Το κτήμα του Λαχαλαί αξίζει περισσότερο από ένα εκατομμύριο. Πάλι καλά. Το κακό μόνον είναι ότι αυτά τα παιδιά θα πάρουν τη θέσι του Ευτυχίου μου... Είχα δει κη να τα μισώ τόσο...»

Άφου τελείωσε η θυελλώδης εκείνη σκηνή με τη νύφη του, ο κ. Ντουμάν για να ξεσκάσει λίγο, άνοιξε το παράθυρο και φώναξε:

— Ζοζό, στείλε μου εδώ τα παιδιά, τα σκυλιά και τον κ. Γκαζί.

Άμέσως πρόσχαρα γαυγίσματα ανήχησαν στη μεγάλη αυλή της Λάνδης. Και τα τρία σκυλιά πήδησαν πάνω από το Γιαννάκι για να φτάσουν γρηγορώτερα στην πόρτα και να μπουν με άπερίγραπτα σκιρτήματα στο σπουδαίο στήριο του κυρίου τους.

Όταν σε λίγο μπήκαν μέσα ο κ. Γκαζί και τα παιδιά και κάθισαν γύρω από το μεγάλο τραπέζι του ίδιου κτήτου της Λάνδης, ο κ. Ντουμάν έπληρε το περιφωμένο του μπουκίτου με τρώφα.

Και αυτός ακόμη ο κ. Γκαζί δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μιά κραυγή θαυμασμού, όταν είδε τα πλούτη εκείνα. Ο κ. Ντουμάν έπαιρνε με τη χούφτα τα πετράδια και τα έριχνε πάλι μέσα στο κουτί κι' εκείνα έλαμπαν φανταχτερά με όλα τα χρώματα της τριβής.

— Ποτέ μου δεν είδα τόσα όμορφα πετράδια, είπε. Και τώρα ακούστε με όλοι: Δεν πρέπει ένας τέτοιος θησαυρός να μείνη ανεκμετάλλετος. Έν πρώτοις πώς θα τον φιλοξυμεί; Δεν υπάρχει κίνδυνος να μας τον κλέψουν; Έπειτα τα πετράδια αυτά αξίζουν περισσότερο από πέντε εκατομμύρια.

— Πέντε εκατομμύρια!... "Α, τότε τα παιδιά έγιναν πάμπλουτα... και, μά την αλήθεια, τους αξίζει! φώναξε ο κ. Γκαζί.

— Κύριε, σεις που είστε τόσο δέκα καιος άνθρωπος, εξηγήστε στον κ. Γκαζί ότι είμαστε τίμιοι άνθρωποι κι' ότι δεν θα πάρουμε ποτέ πην ξένη αυτή περιουσία! είπεν η Μηλιά πιάνοντας το χέρι του κ. Ντουμάν για να τραβήξει την προσοχή του.

— Η Μηλιά έχει δίκιο, Άνδρέα, είπεν ο κ. Ντουμάν. Ο θησαυρός αυτός δεν ανήκει ολόκληρος στα παιδιά. Πρέπει να τον μοιραστούμε μαζί σου, άφου εσύ θα τον κληρονομήσεις.

— Έξ' άλλου, δεν τόν θέλω! είπεν η Μηλιά. Φτωχοί άνθρωποι σαν έμας, τί τα θέλουν τέτοια πράγματα.

Άπό το μεταπροσεχούς φύλλου θ' αρχίση να δημοσιεύεται στο «Μπουκέτο» ένα νέο, υπέροχο, μυθιστόρημα για μικρούς και μεγάλους

Η ΦΛΩΡΕΤΑ

της συγγραφέως των «ΜΙΚΡΩΝ ΡΟΒΙΝΣΩΝΩΝ» κ. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΟ

Ό,τι και να σας πούμε για τη «ΦΛΩΡΕΤΑ» θα είναι λίγο. Τρυφερώτερο και συγκινητικώτερο ανάγνωσμα άσφαλώς δεν θα διαβάσατε ποτέ σας. Άπό την πρώτη κιόλας συνέχεια θα καταλάβετε ότι πρόκειται περί πραγματικού άριστουργήματος, παρόμοιο του οποίου δεν διαβάσατε ποτέ.

(Ακολουθεί)

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΤΣΙΚΙΤΑ

(Ισπανικό διήγημα)

Ο Ραφαέλο Μαζέττι, ένας από τους πιο καλούς μάκαρ τους πιο νέους ζωγράφους της Ρώμης, μιά από τις όμορφες μέρες του Ιουνίου τράβηξε σ' ένα γραφικό χωριό της Σιέρρα Μορένα να ξεκουρασθή. Ήταν εθυσμός κι' ένοιωσε τον αέρα της εσοχής να τον ξαναϊνώνει. Τα καταπράσινα δέντρα, τα όμορφα λουλούδια, τα κατάλευκα σπιτάκια που σκαρφάλωναν στην πλαγιά του βουνού γοήτευαν το βλέμμα του. Ο Ραφαέλο Μαζέττι για πρώτη φορά στη ζωή του κατάλαβε τότε πόσο όμορφο είναι το έργο του Δημιουργού και πόσο όλα τα πράγματα είχαν γίνει μ' απόλυτη τελειότητα. Ξαφνικά μπρός σ' έναν παλιό μύλο στάθηκε σαν μαγεμένος. Μιά μελωδική γυναικεία φωνή, σαν απαλό χάδι σκορπίζονταν στην ατμόσφαιρα. Τραγουδούσε μιά «χασθάνερα», ένα από αυτά τα παθητικά τραγούδια της Ισπανίας που κάνουν τη φωνή πότε να ξεσπάει σ' έναν λυγμό και πότε να φλογίζεται από τη νοσταλγία μιάς περιπαθούς αγάπης. Ο νεαρός ζωγράφος συγκινημένος προχώρησε προς το μέρος που ακουγόταν η φωνή και δεν άργησε να διακρίνη μέσα στον δρόμο κίηπο μιά υπέροχη ολιουέττα. Ήταν μιά νέα υπερκόσμιας όμορφιάς. Ο Μαζέττι την παρατηρούσε μ' έκθαμβα μάτια, ενώ εκείνη εξακολουθούσε άνυποπτη να παρπιλιέται τα λουλούδια και να τραγουδά. Μά μιά άνηδρική φωνή διέκοψε τους ρεμβασμούς του.

— Μπουένος ντίους, σενό; !...

Ήταν ο ιδιοκτήτης του μύλου, ο Μιγκουέλ Γκομέζ που έρχονταν προς αυτόν μ' ένα πλατύ χαμόγελο στο πρόσωπό του.

— Θαυμάζετε τον μύλο μου, σενόρ, συνέχισε. "Α, είναι ο πιο καλός κι' ο πιο παλιός μύλος της Βαλεμπρόζα. Έδώ κανείς μπορεί να ζή ελεύθερος και να χαίρεται την όμορφιά των λουλουδιών και του ήλιου, φαίνεσθε ξένος, σενόρ.

Σας παρακαλώ λοιπόν να δεχθήτε την φιλοξενία μου. Οί Γκομέζ, πρέπει να ξερετε, θεωρούσαν και θεωρούν πάντα τιμή τους να περιποιούνται τους περαστικούς ξένους από το κτήμα τους. Έλάτε να σας συστήσω στην κόρη μου και σ' άλλα δυο παιδιά μου.

Κι' ο Μιγκουέλ Γκομέζ χωρίς να περιμένη άπάντησι παρέσυρε τον Μαζέττι προς τον μύλο και φώναξε μ' ένθουσιασμά την όμορφη νέα για να του την γνωρίσει.

— Η σενορίτα Τσικίτα, το πιο όμορφο και το πιο δροσερό λουλούδι της Βαλεμπρόζα, του δήλωσε. Έχει φωνή άηδονιού κι' ο έξοχάτατος βαρδόνος Χερμαντές την έχει μάθει να συνοδεύη το μελωδικό τραγούδι της με την άρπα.

Η Τσικίτα έριξε ένα έρευνητικό βλέμμα στο νεαρόν ζωγάφο, χαμογέλασε και του έδωσε το τρυφερό και φιλικό χέρι της.

— Καλώς ήλθατε, σενόρ! του είπε. Ο φίλος του πατέρα μου είναι και δικός μου φίλος.

Και με παιδική άφέλεια τόν πήρε μαζί της να του δείξη τα λουλούδια του κήπου της, τις όμορφες στέριες και τα κάσπαρκα και πεντάμορφα περιστέρια.

Ο νεαρός ζωγράφος όσο περνούσαν η στιγμής τόσο γοητευόταν περισσότερο από την Τσικίτα. Νόμιζε ότι είχε ξαφνικά βρεθθί στον Παράδεισο κι' εχόνταν να μην τελειώσει ποτέ αυτή η εὐτυχία του. Και πέρασε μαζί της όλη την ημέρα ευχαριστώντας αυτόν τον ευγενέστατο Μιγκουέλ Γκομέζ που είχε τη λαμπρή ιδέα να τον φιλοξενήσει.

Το βράδυ, κάτω από ένα μαγευτικό σελινόφως, η Τσικίτα κι' ο Μαζέττι τραγουδούσαν ένα πλήθος παθητικές μελωδίες, ενώ ο Γκομέζ μ' ένα παράδοξο χαμόγελο κάπνιζε τσιγάρα την μακριά πίπα του. Όταν δε ο ζωγράφος πήγε να ξεπλωθή στο δωμάτιό του, ο ύπνος δεν ήρθε να του κλείσει μάτια και πέρασε τις μακριές ώρες την νύχτας

κυττάζοντας από τ' άνοιχτο παράθυρό του το διαμαντέιο στερέωμα, ενώ την σκέψι του άπασχολούσε διαρκώς η θελκτική όπτασία της Τσικίτα.

Ο Ραφαέλο Μαζέττι έμεινε στη Βαλεμπρόζα σωστόν ένα μήνα. Σ' αυτό το διάστημα ο έρωσ του προς την όμορφη Ισπανίδα του φλόγισε την καρδιά. Μά κ' η Τσικίτα δεν έμεινε αδιάφορη. Άφηνε τον ζωγάφο να την παρασύρη σε μακρινούς περιπάτους και τόν άκουγε με μιά άπερίγραπτη έκφρασι τρυφερότητας να της μιλά για το αίσθημά του.

Κι' ένα βράδυ τα χείλη των ένόθηκων αὐθόρμητα. Η Τσικίτα έτρεμε πολύ ώρα στην άγκυλιά του κι' έκλαιγε από την εὐτυχία της. "Όσο για τον Μαζέττι, εκείνος ένοιωσε ότι είχε δοκιμάσει την πιο μεγάλη εὐτυχία που υπάρχει σ' αυτό τον κόσμο: τόν παθητικό έρωτα μιάς φλογερής Ισπανίδας.

Κι' έτσι με φιλική και χάρδια περνούσε ο καιρός. Μιά μέρα όμως ένα τηλεγράφημα από τη Ρώμη τάραιξε την εὐτυχία τους. Οί γονείς του Μαζέττι τόν καλούσαν κοντά τους γιατί ήσαν άρρωστοι. Άναγκάσθηκε λοιπόν να εγκαταλείψη την εὐτυχία του και την όμορφη εκείνη γωνιά της γής και να γυρίση στην πολυθρόνη Ρώμη. Μά δεν άνησύχησε. Η Τσικίτα, όταν τόν άποχαιρετούσε, του είχε δηλώσει:

— Θα σε περιμένω για να σου τραγουδήσω την όμορφη «Χασθάνερα» που σε γοήτευσε. Ο χωρισμός σου δεν θα κάνει την καρδιά μου να πιάη να σ' αγαπά. Θα σε περιμένω έστω και νεκρή να έρθης να με φιλήσης.

Κι' ο Μαζέττι πήρε το τραίνο κι' έφυγε για τη Ρώμη, έχοντας ως τελευταία άνάμνησι το κρινένιο χέρι της Τσικίτα που κουνούσε ένα μαγνηλι στην πλατφόρμα του σταθμού.

Ο ζωγράφος όταν πήγε στη Ρώμη έμπλεξε σ' ένα σαρφ δουλειές και στενοχώριες. Πρώς φορές είχε αναγγείλει τόν έρχομό του στην Τσικίτα και τρεις φορές είχε αναγκασθί ν' αναβάλλη το ταξίδι του. Κι' έτσι πέρασαν πέντε χρόνια. Ξαφνικά έπαψε να παίρνει ειδήσεις της νέας. Άνήσυχος και μη μπορώντας πια να υποφέρει τόν χωρισμό της, έφτασε μιά μέρα στη Βαλεμπρόζα κι' έτρεξε στον μύλο Γκομέζ. Μά η καρδιά του πάγωσε από τη θλίψη. Ο κήπος δεν είχε πια όμορφα λουλούδια και τα χρώματα είχαν πιάσει τα βραμένα δέντρα του. Στην πόρτα του μύλου καθόταν πάλι ο Γκομέζ, και κάπνιζε, μά δεν είχε πια το πλατύ κι' αγαθό χαμόγελό του. Το πρόσωπό του ήταν σκυθρωπό και στα χείλη του είχαν την έκφρασι μιάς βαθιάς πίκρας. Όταν γνώρισε τόν Μαζέττι δεν σηκώθηκε να τόν υποδεχθί. Τόν κύτταξε μάλιστα μ' ένα βλέμμα παράφρονος και του δήλωσε:

— Η Τσικίτα δεν υπάρχει πια. Η Τσικίτα βαρέθηκε να σε περιμένει.

— Και πού είναι τώρα, σενόρ Γκομέζ; τόν ρώτησε ο Μαζέττι.

Ο Γκομέζ του έδειξε τόν ουρανό και κλείσθηκε πάλι στη σιωπή του.

Κι' ο ζωγράφος τρελλός από τη θλίψη του έφυγε από την Βαλεμπρόζα και τράβηξε δρόμια μπροστά. Δεν τόν ένδιέφερε πια που πήγαινε. Δεν τόν ένδιέφερε τίποτα στον κόσμο. Ήθελε να χαθί από τόν πρόσωπο της γής, να πεθάνη. Κ' οι φίλοι του, για να τόν γλυτώσουν από τόν θάνατο, τόν πήραν σ' ένα μακρινό ταξίδι τους στον Νέο Κόσμο.

Ο Μαζέττι ταξίδεψε έτσι σωστό δέκα χρόνια. Μά σ' αυτό το διάστημα ποτέ δεν έπαψε να σκέφτεται την Τσικίτα. Κάθε φορά που έπιανε να ζωγραφίσω, ή μορφή της Τσικίτας παρουσιάζονταν μπροστά του και τόν έκανε να χύνη

δάκρυα πικρά.

Μετανοούσε που την είχε εγκαταλείψει, μετανοούσε που δεν την είχε παντρευθεί και θεωρούσε τον εαυτό του υπεύθυνο για το χαμό της. «Ω, αν μπορούσε να την ξαναβίω! Ήταν πρόθυμος να θυσιάσει κι' αυτήν ακόμη τη ζωή του.

Κι' ο Μαζέττι περνούσε τις μέρες του με την καρδιά βαρειά από μια βαθειά μελαγχολία.

Μιά μέρα όμως που βρισκόταν στο Πουέμπλο, ένα μικρό χωριό της Ισπανίας, μετά απ' το ταξίδι του, κίνησαν την προσοχή του οι μελαγχολικοί ήχοι της καμπάνας ενός μοναστηριού. Μιά μοναχή είχε πεθάνει εκεί πέρα. Κι' ο ζωγράφος, ζητώντας να παρηγορηθεί με την θλίψη των άλλων, τράβηξε προς τα εκεί για να προσευχηθεί κι' εκείνος για την ανάπαυση της μοναχής. Η ήγουμενή δεν του άρνήθηκε. Τον άφησε να μπη στην εκκλησία που ήταν γεμάτη από τις αδελφές που προσευχόντουσαν και ψάλανε μελαγχολικούς ύμνους. Μά μόλις ο νέος αντίκρουσε το φέρετρο της νεκρής έβγαλε μιά άγρια σπαραχτική κραυγή πόνου και σωριάστηκε καταγής λιπόθυμος. Στο πρόσωπο της πεθαμένης είχε αναγνωρίσει την Τσικίτα! Ναι, ήταν πράγματι η αγαπημένη του που αφού απελτίστηκε να περιμένη τον γάμο του, είχε κλειστεί στο μοναστήρι κι' είχε πεθάνει από τη θλίψη της. «Όσο ήταν βέβαιη ότι ο Μαζέττι θάρχόταν να την φιλήσει έστω και νεκρή, γι' αυτό είχε παρακαλέσει την ήγουμενή να επιτρέψει την είσοδο στο μοναστήρι στον ξένο που θα ζητούσε να προσευχηθεί για την ψυχή της!...

Στο μουσείο της Μεδρίτης, σήμερα, ανάμεσα σ' άλλα αξιοσημείωτα βρίσκεται και το έργο ενός τρελό ζωγράφου. Είναι μιά αιθέρια λευκή, όπτασία που πλανείται σ' ένα δολάνθιο τοπίο της Βαλεμπρόζα. Οι επισκέπτες στέκονται και την θαυμάζουν. Μά οι φύλακες του μουσείου δεν μπορούν να τους δώσουν περισσότερες πληροφορίες από τ' ότι ο ζωγράφος που την έχει ζωγραφίσει πέθανε τρελλός σ' ένα άσυλο ψυχασθενών. Και κανείς δεν φαντάζεται ότι αυτό τ' αξιοσημείωτο είναι η Τσικίτα Γκεμέζ, η γοητευτική Ισπανίδα που πέθανε από την θλίψη της πίσω από τους ψυχρούς τοίχους ενός μοναστηριού καλογραιών.

ΧΟΥΑΝ ΝΤΕ ΚΟΥΕΝΖΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΑΥΤΟΓΡΑΦΟ

Ο μεγάλος Άγγλος δραματικός συγγραφέας Μπέρναρ Σόου λαμβάνει καθημερινώς σωρείαν επιστολών εκ μέρους των θαυμαστών του, που του ζητάνε άλλος τη φωτογραφία του, άλλος ένα αυτόγραφο κι' άλλος κάποιο ένθυμιο. Μά ο Μπέρναρ Σόου αισθάνεται εξαιρετική αντίπαθεια γι' αυτού του είδους τις φιλοφροσύνες προς τους αναγνώστες του. Και ο γραμματέας του απαντά στο πλήθος των θαυμαστών του, λέγοντας πως ο μαίτρ δεν συνηθίζει να στέλνει ούτε αυτόγραφα, ούτε φωτογραφίες.

Μιά μέρα ο Σόου έλαβε ένα γράμμα από μιά Γαλλίδα ήθοποιό, η όπο'α τον θερμopαρακαλούσε να της απαντήσει με δυο —μέ δυο μονάχα— λόγια.

Αποφασίσε λοιπόν κι' αυτός ύστερ' από πολύωρη σκέψη να απαντήσει στέλλοντας της θαυμαστρίας του την εξής διόχειρον απάντηση:

«Λυπούμαι πολύ, αγαπητή μου κυρία, αλλά μοι είναι αδύνατο να σ'ε στείλω ένα αυτόγραφο μου».

Και από κάτω υπέγραψε με το χέρι του: Μ π έ ρ ν α ρ Σ ό ο ο υ...

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ...

(Τι απαντούν η δεσποινίδες)

Η δίσ ΛΙΑΝ Μ. (Τρίπολις), απαντά: «Αγαπώ μου «Μπουκέτο», ιδανικός σύζυγος δεν είναι δυνατόν να υπάρξει στην σημερινή κοινωνία. Κατά τη γνώμη μου και σχετικά πάντοτε, ιδανικός είναι ο σύζυγος που έχει ως άρχην και θάσιν την εργασία του, την οποίαν κατέχει από αληθινήν ατομικήν αξία, προς αντιμετώπισιν του σκληρού αγώνος του οικογενειάρχου και πλήρη γνώσιν της αποστολής του ως ατόμου εν τη κοινωνία. Φυσικά πλάι στον ιδανικόν αυτόν σύζυγον πρέπει να υπάρχει και μιά ανταξία σύζυγος δια να τον βοηθή και να τον ξεκουράζει με την αγάπη της και την φροντίδα της».

Η δίσ ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΠ. (Αθήνα), θεωρεί και αυτή ότι στην πραγματικότητα δεν μπορεί να υπάρξει ιδανικός σύζυγος, αλλά μόνο στην φαντασία των κοριτσιών που, πριν παντρευθούν, πλάθουν διαρκώς όνειρα γύρω απ' τον μέλλοντα σύζυγον τους, από τα οποία όμως, άργα ή γρήγορα, πάντοτε απογοητεύονται.

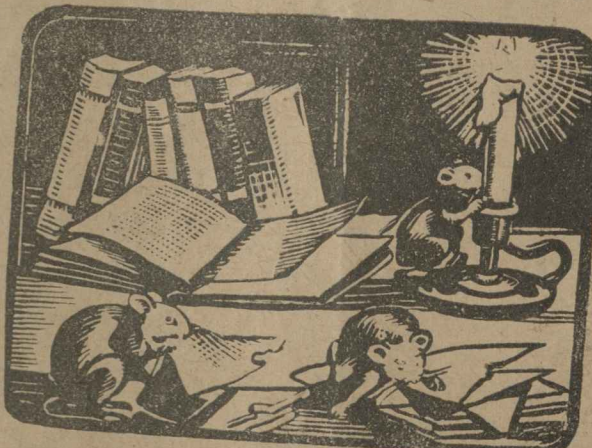
Η «ΦΙΛΗ Τ.» (Βόλος), μάς απαντά: «Αγαπημένο μου «Μπουκέτο», τὰ πλούτη δεν με συγκινούν, ούτε νοστινιά τις εφήμερες δόξες. Θέλω ένα σύζυγο που να με νοιάζει για νάνε ο πόνος μας και η χαρά μας μία. Θέλω έναν τέλειο οικογενειάρχη, γιατί αυτός μόνο θα μπορούσε να με κάνει πραγματικά ευτυχισμένη και αυτός, αγαπημένο μου «Μπουκέτο», θα είναι για μένα ο ιδανικός σύζυγος».

Απαντήσεις επί της μεγάλης έρευνάς μας του «Ιδανικού Συζύγου» μας απέστειλαν επίσης:

Η δίσ «ΛΟΥΘ» (Πειραιεύς), η δίσ Ε. Κ. (Αλεξανδρουπόλις), η δίσ ΕΛΕΝΗ ΦΟΥΡΑΚΗ (Χανιά - Κρήτης), η δίσ «ΕΥΤΕΡΠΗ» (Μυτιλήνη), η δίσ ΛΟΥΛΑ (Μυτιλήνη), η δίσ Φ. Π. (Δράμα), η δίσ Ε. Α. (Λοκρίς), η «ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΑΡΔΙΑ», η δίσ ΑΝΝΟΥΛΑ (Κομοτηνή), η δίσ ΛΟΡΕΤΑ Α. (Ηράκλειον - Κρήτης), η δίσ ΜΗΤΣΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΔΟΥ (Θεσσαλονίκη), η δίσ «ΦΤΩΧΗ ΚΑΡΔΙΑ» (Λαμία), η δίσ Ε. Π. Σ. (Θεσσαλονίκη), η δίσ Κ. Ν. ΔΟΥ (Λεμεσός - Κύπρου), η δίσ ΜΑΡΙΑ Κ. Θ. (Συρος), η δίσ Ζ. Π. η δίσ ΣΤΕΛΛΑ Μ. (Ξάνθη), η δίσ ΝΙΝΑ ΝΙΚΟΛΑΪ (Ξάνθη).

ΔΟΥ (Πατήσια), η δίσ Κ. Γ. Μ. (Κάτω Πατήσια), η δίσ Σ. Π. Κ. (Αθήνα), η δίσ ΡΙΤΤΑ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ, η δίσ «ΡΙΕΤΤΑ» (Ναύπλιο), η δίσ ΜΑΙΡΗ Κ. ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ (Καστοριά), η δίσ «ΥΑΚΥΝΘΟΣ» (Καβάλλα), η δίσ Α. Β. Ν. (Δερβενιον), η δίσ ΛΕΛΑ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ (Βοτανικός), η δίσ ΕΛΛΗ Α. (Σέρραι), η δίσ ΕΛΕΝΗ ΖΑΝΙΔΟΥ (Ρέθυμιον - Κρήτης), η δίσ «ΛΙΛΙΑΝ Θ.» (Παγκράτι - Αθήνα), η δίσ ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ (Δαμαλάς - Τροιζήνας), η δίσ «ΡΙΡΗ-ΡΙΡΗ» (Συνοικισμός Ρήγα Φεραίου Δ. 7 Θεσσαλονίκη), η δίσ «ΒΙΒΗ» (Ντιρεντάουα - Αθήνα), η δίσ «ΜΙΚΡΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ» (Σάμος - Βαθύ), η δίσ ΙΦΗ ΤΟΓΙΑ (Καστοριά), η δίσ «ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» (Θεσσαλονίκη), η δίσ «ΕΛ. ΚΑ.» (Ν. Φάληρον), η δίσ «ΒΑΛΕΡΕΖΑ», η δίσ ΕΛΕΝΗ Κ., η δίσ ΚΑΙΤΗ Σ. (Σπάρτη), η δίσ ΜΑΡΙΑ Π. (Πειραιεύς), η δίσ ΑΝΝΟΥΛΑ (Κεφαλονία), η δίσ Σ. Η. (Ισμαηλία - Αιγύπτου), η δίσ Ε. Μ., η δίσ «HER-GOR» (Πολίχνη-Μεσσηνίας), η δίσ ΧΡΥΣΑΝΘΗ Γ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ (Αθήνα), η δίσ «ΚΑΡΜΕΝ - ΣΥΛΒΑ» (Λαρίσα), η δίσ ΜΑΙΡΗ (Πόρτ-Σάϊδ), η δίσ ΔΗΜΗΤΡΑ Τ. (Αθήνα), η δίσ «ΕΤΝΑ 133» («Αγ. Σάββας»), η δίσ Ν. Γ. Κ. (Πάτρα), η δίσ «SIGNORA MARIA» («Αγ. Νικόλαος - Κρήτης»), η δίσ ΧΡΥΣ. ΠΑΠ. (Πάτρα), η δίσ ΕΛΕΝΗ ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΗ (Άρτα), η δίσ «ΑΦΡΟΣΤΕΦΑΝΩΜΕΝΟ ΚΥΜΑ», η δίσ ΑΡΙΣΤΕΑ ΔΕΛΟΥΔΗ (Αθήνα), η δίσ ΕΛΦΡΙΔΑ Κ. ΣΑΡΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Αθήνα), η δίσ «ΜΙΑ ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ» (Τρίκκαλα - Θεσσαλίας).

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τò τέλος.

ΟΙ ΓΟΗΤΕΣ ΚΑΙ Η ΓΟΗΣΣΕΣ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΡΙΚΑΡΝΤΟ ΚΟΡΤΕΖ

(Η πρώτη αποκαλυπτική βιογραφία του διασήμου γόητος της οθόνης Ρικάρντο Κορτέζ από τον Αμερικανό δημοσιογράφο Δ. Μ. Μοντγκόμερυ.)

«Ρίκ», όπως λέμε τον Κορτέζ όλοι οι φίλοι του, είναι ο πιο μυστηριώδης άνθρωπος του Χόλλυγουντ. Κανείς δεν ήξερε ποιος ήταν, από που είχε έρθει και τί έκανε πριν γίνει ήθοποιός του κινηματογράφου, ως την ημέρα που ο ίδιος απέκάλυψε το μυστικό του. Και, μά την αλήθεια, δεν είναι πολλός καιρός που έγινε αυτή η αποκάλυψη.

Λίγοι «αστέρες» του Χόλλυγουντ έχουν τη γοητεία, τη φημη και το ζοφερό μυστήριο του Κορτέζ. Η γυναίκες πρό πάντων ξετρελλαινούνται μαζί του, γιατί γι' αυτές είναι ο ιδεώδης τρυφερός φίλος, ο ιδεώδης χορευτής, ο ιδεώδης Δόν Ζουάν. Ο «Ρίκ» έχει μαύρα γυαλιστερά μαλλιά, μαύρα μάτια, σαρκώδη πορφύρα χείλη και ένα γλυκό μελαγχολικό πρόσωπο. Όσο για το σώμα του, είναι πλαστικό και αρμονικό όπως τα αρχαία αγάλματα. Με αυτά λοιπόν τα φυσικά χαρίσματα και την γοητεία του μυστηρίου που περιβάλλει τη ζωή του, ο Κορτέζ θεωρήθηκε από τις πρώτες μέρες ως ο ιδανικότερος Ισπανός γόης της οθόνης. Μά είχε την άτυχία να εμφανισθεί μαζί με τον Ροδόλφο Βαλεντίνο κι' έτσι, για πολλά χρόνια, βρισκόταν στο δεύτερο επίπεδο. Όταν όμως ο Ροδόλφος Βαλεντίνο υπέκυψε στην νοσηρία εγκεφάλου της σκληροκοιτίτιδος, ο Ρικάρντο Κορτέζ ήταν ο μόνος ένδεδειγμένος διάδοχός του. Τόν Ιταλό λοιπόν γόητα διεξέβη ο Ισπανός γόης.

Μά πρέπει να σημειωθεί, ότι όλος ο κόσμος τον έλεγε Ισπανό, χωρίς αυτός να έχη μιλήσει ποτέ για την καταγωγή του και την ιδιωτική του ζωή. Όσο, με την εμφάνισή που είχε, τί άλλο μπορούσε να ήταν αν όχι Ισπανός;

Ο «Ρίκ» άφησε αυτούς τους θρύλους να δημιουργούνται γύρω του χωρίς ποτέ να βελήση ν' αποκαλύψει κάτι για τον εαυτό του. Αυτή η τακτική όπως ήταν λιγίκι επικίνδυνη, ενώ οι άλλοι γόητες φλυαρούσαν για τα διάφορα επεισόδια της ζωής τους, τους έρωτες τους και τις τρέλλες τους, ο Κορτέζ εξακολούθησε να είναι βυθισμένος στο μυστήριό του. Πολλοί τότε δεν άργησαν να διαδώσουν ότι ήταν ένας άσπικτος και επικίνδυνος άνθρωπος. Άλλοι πάλι άρχισαν να λένε πως ήταν αρχηγός μιας συμμορίας Μεξικανών γκάγκστερς. Τέλος, πολλές γυναίκες πίστεψαν ότι ήταν ένα είδος «καυσιώδους» κι' ότι όποια γυναίκα ήμυαινε στη βίλλα του δεν ξανάθινε πια από εκεί μέσα. Ο Κορτέζ την εξαφάνιζε με τον πιο ανεξήγητο και τον πιο μυστηριώδη τρόπο!...

Όλα αυτά ωστόσο είναι από τα συνήθη «κανκάν» της φημιομολέας. Ο «Ρίκ» είναι ένας «τζένλεμαν» και επί πλέον ένας τραγικός άνθρωπος που δοκιμάσθηκε πολύ σκληρά από τὸν έρωτα και απ' αυτήν ακόμη τη ζωή. Πώς όμως τώρα έμαθα τὰ μυστικά του; Με τον πιο απλούστερο, αλλά και τον πιο πρόσδοτο τρόπο, φαίνεται ότι κι' ο ίδιος ο «Ρίκ» είχε βαρεθεί πια αυτές τις εξωφρενικές φλυαρίες και είχε πάρει την απόφαση να εξηγήσει μιά για πάντα το μυστήριο της ζωής του.

Μιά μέρα λοιπόν, έδω και λίγο καιρό, όταν το έμπιστο σύζυγό του ρόλο ενός Έδραίου γιατρού στο φιλμ «Η Συμφωνία των 6 Έκατομμυρίων», τον έπεσκέφθηκε στη βίλλα του και τον ρώτησα:

— Ρίκ, θα τὰ καταφέρεις άρά γε να παίξεις τὸ ρόλο ενός Έδραίου;

— Βέβαια! Έκανε. Άμφισβάλεις γι' αυτό;

— Όχι, ψιθύρισα. Μά εσύ, ένας Ισπανός...

Ο Κορτέζ εξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο.

— Ισπανός; Έγώ; φώναξε. Μά, φιλε μου, είμαι Έ-

δραίος!

Η αποκάλυψή αυτή μ' άφησε με τὸ στόμα ανοιχτό.

— Έδραίος;... Έκανα. Τότε δεν θὰ λέγεσαι Κορτέζ...

— Άκριβώς! μου απάντησε ο «Ρίκ». Τὸ πραγματικό μου όνομα είναι άλλο. Μὲ λένε Γιακόμπ Κράντς...

Κι' έπειτα, αφού πρώτα ξαπλώθηκε αναπαυτικά στην πολυθρόνα του, εξακολούθησε:

— Άκουσε, Μοντγκόμερυ... Μέχρι σήμερα δεν μίλησα για τὴ ζωή μου, γιατί ἡ ζωή μου ενδιαφέρει μόνο μένα κι' όχι τὸν κόσμο. Μά βλέπω ότι αὐτὴ ἡ σιωπή μου με βλάπτει και γι' αὐτὸ πήρα τὴν απόφαση νὰ βγῶ από τὸ μυστήριό μου και νὰ εξηγήσω ποίος είμαι...

— Ήταν πειά καιρός, Ρίκ... φώναξε ολόχαρος.

— Λοιπόν, συνέχισε ο Κορτέζ, όπως σου είπα, με λένε Γιακόμπ Κράντς. Γεννήθηκα στις 7 Ιουλίου τοῦ 1899 στην Έθραϊκή συνοικία της Νέας Υόρκης. Ο πατέρας μου ήταν Ουγγρος υπήκοος, μά Έθραϊκής καταγωγής. Η μητέρα μου πάλι ήταν από τὴ Βιέννη, Έθωαρείτο Αυστριακή, μά κι' εκείνη ήταν Έθραϊα. Η οικογένειά μου ήταν πάρα πολύ φτωχή. Ο πατέρας μου ήταν μεταπράτης και κέρδιζε πολύ δύσκολα τὸ ψωμί μας. Έτσι, από μικρός, ένοιωσα όλες τις πικρίες και τις στέρσεις της ζωής και κατάλαβα πως έπρεπε ν' αγωνισθῶ σκληρά για ν' ανοίξω κι' ἐγὼ ένα

δρομὸ κάτω από τὸν ήλιο. Από δέκα χρονῶν λοιπόν —μικρὸ χαμὶν τοῦ δρόμου— άρχισα νὰ πουλῶ εφημερίδες και νὰ διασχίζω σὰν αλόγο από τὸ πρωί ως τὸ βράδυ τὸς δρόμους της Νέας Υόρκης. Έπειτα, όταν πέθανε ο πατέρας μου, ἀλλάξα έπάγγελμα κι' έγινε... μαριτόνι! Από μαριτόνι, έγινα «μπού», δηλαδή βοηθός ενός γκαρσονιού και σὲ ήλικία δέκα ὀχτῶ ετών, παράτησα σὴ μέση τὴν «καρριέρα» μου κι' έγινε μαριτόνι σ' ένα κοσμικό κέντρο. Από μαριτόνι σὲ λίγῳ ἐξελίχθηκα σὲ χορευτή, γιατί άγαπούσα με πάθος τὸ χορὸ κι' έτσι, εικοσι χρονῶν ήμουν ένας από τὸς πιο καλὸς χορευτὰς τὸν νυχτερινὸν κέντρον τοῦ Μπροντγουάή... Μά, όπως θὰ μαντεύς, δὲν ήμου, όπως λένε, «καλλιτέχνης χορευτής», δὲν ήμου δηλαδή ἀρτίστας... Απλούστατα, ήμου υπάλληλος τοῦ καταστήματος για νὰ χορεύω τις κυρίες που δὲν είχαν καβαλιέρο...

— Ήταν ευχάριστη αὐτὴ ἡ ζωή; τον ρώτησα.

— Σαφὴ κολάσις μου απάντησε με σκυθρωπό ὄφος ο «Ρίκ». Και ποίος ξέρει ποῦ θὰ βρῶ σκόμουν σήμερα —στην Ἀλάσκα ἢ σὴ Βραζιλία;— αν ἔνα βράδυ δὲν εἶχα τὴν τύχη νὰ χορεύω τὴν Ἄλμα Ροῦμπενς, τὴν ὀμορφὴ και περφόρη τότε ήθοποιό τοῦ θεάτρον και τοῦ κινηματογράφου. Η Ἄλμα, μετά τὸ χορὸ με πῆρε μαζί της, μ' έπεισε νὰ τὴν ἀκολουθῶ στο Χόλλυγουντ και φρόντισε μόνη της για τὸ πρώτο συμβόλαιό μου. Κατόπιν φρόντισε και για τὸ γάμο μας. Η Ἄλμα με λάρει, μά κι' ἐγὼ τὴν ἀγαπούσα μ' ένα παράφορο έρωτα. Μά στάθηκε άτυχὴ σὴ ζωή της. Ένα βράδυ που γύριζε σὴ βίλλα με τὸ αὐτοκίνητο, αὐτοκρούσθη μ' ένα ἄλλο. Τὸ αὐτοκίνητό της ἀπαγοδόγισε κι' ἀρπάξε φωτιά. Η Ἄλμα βρόμπευε δὲν μπόρεσε νὰ σωθῇ. Κάθηκε ζωντανή!...

Ο «Ρίκ» γλώμισσε από τὸν πόνο του, μιλώντας γι' αὐτὸ τὸ τραγικό δυστύχημα.

Από τότε, μου είπε, δὲν βρῶσκω πειά καμιά ευχαρίστησι σὴ ζωή. Όλη ἡ εὐτυχία μου ήταν ἡ Ἄλμα Ροῦμπενς. Από τὴν ημέρα που πέθανε κρατῶ τὸ πένθος της και γι' αὐτὸ είμαι βυθισμένος πάντα σὴ σιωπή και σὸ μυστήριό μου. Έλπίζω τώρα νὰ κατάλαβες ποίος είμαι...

Ναι! Κατάλαβα. Ο «Ρίκ» είναι ένας τραγικός άνθρωπος. Γι' αὐτὸ τοῦ ταιριάζει τὸ ἐπίθετο «μυστηριώδης»...

Ένα επιτυχεστάτο σκίτσος τοῦ Ρικάρντο Κορτέζ

δάκρυα πικρά.

Μετανοούσε που την είχε εγκαταλείψει, μετανοούσε που δεν την είχε παντρευτεί και θεωρούσε τον εαυτό του υπεύθυνο για το χαμό της. «Ω, αν μπορούσε να την ξαναβεί! Ήταν πρόθυμος να θυσιάσει κι' αυτήν ακόμη τη ζωή του. Κι' ο Μαζέττι περνούσε τις μέρες του με την καρδιά βαρειά από μια βαθειά μελαγχολία.

Μιά μέρα όμως που βρισκόταν στο Πουέμπλος, ένα μικρό χωριό της Ισπανίας, μετά απ' το ταξίδι του, κίνησαν την προσοχή του οι μελαγχολικοί ήχοι της καμπάνας ενός μοναστηριού. Μιά μοιραγή είχε πεθάνει εκεί πέρα. Κι' ο ζωγράφος, ζητώντας να παρηγορηθεί με την θλίψη των άλλων, τράβηξε προς τα εκεί για να προσευχηθεί κι' εκείνος για την ανάπαυση της μοναχής. Η ήγουμένη δεν του άρνήθηκε. Τον άφησε να μπη στην εκκλησία που ήταν γεμάτη από τις αδελφές που προσευχόντουσαν και ψάλανε μελαγχολικούς ύμνους. Μά μόλις ο νέος αντίκρισε 'ο φέρετρο της νεκρής έβγαλε μιά άγρια σπαραχτική κραυγή πόνου και σωριάστηκε καταγής λιπόθυμος. Στο πρόσωπο της πεθαμένης είχε αναγνωρίσει την Τσικίτα! Ναι, ήταν πράγματι η αγαπημένη του που αφού απελπίστηκε να περιμένει τον γάμο του, είχε κλειστεί στο μοναστήρι κι' είχε πεθάνει από τη θλίψη της. «Όσο ήταν βέβαιη ότι ο Μαζέττι θάρχόταν να την φιλήσει έστω και νεκρή, γι' αυτό είχε παρακαλέσει την ήγουμένη να επιτρέψει την είσοδο στο μοναστήρι στον ξένο που θα ζητούσε να προσευχηθεί για την ψυχή της!...

Στο μουσείο της Μαδρίτης, σήμερα, ανάμεσα σ' άλλα αξιοσημείωτα βρίσκεται και το έργο ενός τρελού ζωγράφου. Είναι μιά αιθέρια λευκή, όπτασία που πλανιέται σ' ένα δλάνθιστο τοπίο της Βαλεμπρόζα. Οι επισκέπτες, στέκονται και την θαυμάζουν. Μά οι φύλακες του μουσείου δεν μπορούν να τους δώσουν περισσότερες πληροφορίες από τ' ότι ο ζωγράφος που την έχει ζωγραφίσει πέθανε τρελλός σ' ένα άσυλο ψυχωπαθών. Και κανείς δεν φανταζεται ότι αυτό τ' αξιοσημείωμα είναι η Τσικίτα Γκεμζ, η γοητευτική Ισπανίδα που πέθανε από την θλίψη της πίσω από τους ψυχρούς τοίχους ενός μοναστηριού καλογραιών.

ΧΟΥΑΝ ΝΤΕ ΚΟΥΕΝΖΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΑΥΤΟΓΡΑΦΟ

Ο μεγάλος Άγγλος δραματικός συγγραφέας Μπέρναρ Σόου λαμβάνει καθημερινώς σωρείαν επιστολών εκ μέρους των θαυμαστών του, που του ζητάνε άλλος τη φωτογραφία του, άλλος ένα αυτόγραφο κι' άλλος κάποιο ένθυμιο. Μά ο Μπέρναρ Σόου αισθάνεται εξαιρετική αντίπαθεια γι' αυτού του είδους τις φιλοφροσύνες προς τους αναγνώστες του. Και ο γραμματέας του απαντά στο πλήθος των θαυμαστών του, λέγοντας πως ο μαίτρ δεν συνηθίζει να στέλνει ούτε αυτόγραφα, ούτε φωτογραφίες.

Μιά μέρα ο Σόου έλαβε ένα γράμμα από μιά Γαλλίδα ήθοποιό, η όπο'α τον θερμopαρακαλούσε να της απαντήσει με δυο — με δυο μονάχα — λόγια.

«Αποφασίσει λοιπόν κι' αυτός ύστερ' από πολύωρη σκέψη να απαντήσει στέλλοντας της θαυμαστρίας του την εξής διόχειρον απάντηση:

«Λυπούμαι πολύ, αγαπητή μου κυρία, αλλά μοι είναι αδύνατο να σ'ε στείλω ένα αυτόγραφο μου».

Και από κάτω υπέγραψε με το χέρι του: Μ π έ ρ ν α ρ Σ ό ο ο υ...

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ...

(Τι απαντούν η δεσποινίδες)

Η δίσ ΛΙΑΝ Μ. (Τρίπολις), απαντά: «Αγαπητό μου «Μπουκέτο», ιδανικός σύζυγος δεν είναι δυνατόν να υπάρξει στην σημερινή κοινωνία. Κατά τη γνώμη μου και σχετικά πάντοτε, ιδανικός είναι ο σύζυγος που έχει ως αρχήν και βάση την εργασία του, την οποίαν κατέχει από αληθινή ατομική αξία, προς αντιμετώπιση του σκληρού αγώνος του οικογενειάρχου και πλήρη γνώση της αποστολής του ως ατόμου εν τη κοινωνία. Φυσικά πλάι στον ιδανικό σύζυγο πρέπει να υπάρχει και μιά άνταξία σύζυγος δια να τον βοηθή και να τον ξεκουράζει με την αγάπη της και την φροσύνη της».

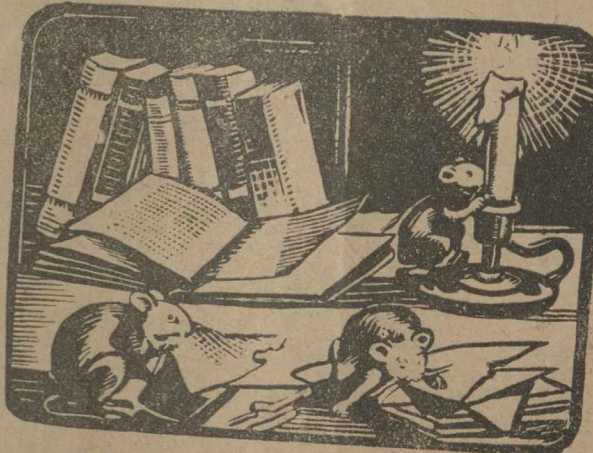
Η δίσ ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΠ. (Αθήναι), θεωρεί και αυτή ότι στην πραγματικότητα δεν μπορεί να υπάρξει ιδανικός σύζυγος, αλλά μόνο στην φαντασία των κοριτσιών που, πριν παντρευθούν, πλάθουν διαρκώς όνειρα γύρω απ' τον μέλλοντα σύζυγον τους, από τα οποία όμως, άργα ή γρήγορα, πάντοτε απογοητεύονται.

Η «ΦΙΛΗ Τ.» (Βόλος), μάς απαντά: «Αγαπημένο μου «Μπουκέτο», τα πλούτη δεν με συγκινούν, ούτε νοσταλγία τις εφημέριες δόξες. Θέλω ένα σύζυγο που να με νοιάζει για να νάνε ο πόνος μας και η χαρά μας μία. Θέλω έναν τέλειο οικογενειάρχη, γιατί αυτός μόνο θα μπορούσε να με κάνει πραγματικά ευτυχισμένη και αυτός, αγαπημένο μου «Μπουκέτο», θα είναι για μένα ο ιδανικός σύζυγος».

Απαντήσεις επί της μεγάλης έρευνάς μας του «Ιδανικού Συζύγου» μάς απέστειλαν επίσης:

Η δίσ «ΛΟΥΘ» (Πειραιεύς), η δίσ Ε. Κ. (Αλεξανδρουπολις), η δίσ ΕΛΕΝΗ ΦΟΥΡΑΚΗ (Χανιά - Κρήτης), η δίσ «ΕΥΤΕΡΠΗ» (Μυτιλήνη), η δίσ ΛΟΥΛΑ (Μυτιλήνη), η δίσ Φ. Π. (Δράμα), η δίσ Ε. Α. (Λοκρίς), η «ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΑΡΔΙΑ», η δίσ ΑΝΝΟΥΛΑ (Κομοτινή), η δίσ ΛΟΡΕΤΑ Α. (Ηράκλειον - Κρήτης), η δίσ ΜΗΤΣΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΔΟΥ (Θεσσαλονίκη), η δίσ «ΦΤΩΞΗ ΚΑΡΔΙΑ» (Λαμία), η δίσ Ε. Π. Σ. (Θεσσαλονίκη), η δίσ Κ. Ν. ΔΟΥ (Λεμεσός - Κύπρου), η δίσ ΜΑΡΙΑ Κ. Θ. (Συρος), η δίσ Ζ. Π. η δίσ ΣΤΕΛΛΑ Μ. (Ξάνθη), η δίσ ΝΙΝΑ ΝΙΚΟΛΑΪ (Κάτω Πατήσια), η δίσ Σ. Π. Κ. (Αθήναι), η δίσ ΡΙΤΤΑ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ, η δίσ «ΡΙΕΤΤΑ» (Ναύπλιο), η δίσ ΜΑΙΡΗ Κ. ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ (Καστοριά), η δίσ «ΥΑΚΥΝΘΟΣ» (Καβάλλα), η δίσ Α. Β. Ν. (Δερβένιον), η δίσ ΛΕΛΑ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ (Βοτανικός), η δίσ ΕΛΛΗ Α. (Σέρρα), η δίσ ΕΛΕΝΗ ΖΑΝΙΔΟΥ (Ρέθυμνο - Κρήτης), η δίσ «ΛΙΛΙΑΝ Θ.» (Παγκράτι - Αθήναι), η δίσ ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ (Δαμαλάς - Τροιζηνίας), η δίσ «ΡΙΡΗ-ΡΙΡΗ» (Συνοικισμός Ρήγα Φεραίου Δ. 7 Θεσσαλονίκη), η δίσ «ΒΙΒΗ» (Ντιρεντάου - Αθήσωνια), η δίσ «ΜΙΚΡΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ» (Σάμος - Βαθύ), η δίσ ΙΦΙΤΟΓΙΑ (Καστοριά), η δίσ «ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» (Θεσσαλονίκη), η δίσ «ΕΛ. ΚΑ.» (Ν. Φάληρον), η δίσ «ΒΑΛΕΡΕΖΑ», η δίσ ΕΛΕΝΗ Κ., η δίσ ΚΑΙΤΗ Σ. (Σπάρτη), η δίσ ΜΑΡΙΑ Π. (Πειραιεύς), η δίσ ΑΝΝΟΥΛΑ (Κεφαλονία), η δίσ Σ. Η. (Ισμαγλία - Αιγύπτου), η δίσ Ε. Μ. η δίσ «HER-GOR» (Πολίχνη-Μεσσηνίας), η δίσ ΧΡΥΣΑΝΘΗ Γ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ (Αθήναι), η δίσ «ΚΑΡΜΕΝ - ΣΥΛΒΑ» (Λαρίσα), η δίσ ΜΑΙΡΗ (Πόρτ-Σάϊδ), η δίσ ΔΗΜΗΤΡΑ Τ. (Αθήναι), η δίσ «ΕΤΝΑ 133» («Αγ. Σάββας»), η δίσ Ν. Γ. Κ. (Πάτρα), η δίσ «SIGNORA MARIA» («Αγ. Νικόλαος - Κρήτης»), η δίσ ΧΡΥΣ. ΠΑΠ. (Πάτρα), η δίσ ΕΛΕΝΗ ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΗ (Αρτα), η δίσ «ΑΦΡΟΣΤΕΦΑΝΩΜΕΝΟ ΚΥΜΑ», η δίσ ΑΡΙΣΤΕΑ ΔΕΛΟΥΔΗ (Αθήναι), η δίσ ΕΛΦΡΙΔΑ Κ. ΣΑΡΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Αθήναι), η δίσ «ΜΙΑ ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ» (Τρίκκαλα - Θεσσαλίας).

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.

ΟΙ ΓΟΗΤΕΣ ΚΑΙ Η ΓΟΗΣΣΕΣ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΡΙΚΑΡΝΤΟ ΚΟΡΤΕΖ

(Η πρώτη αποκαλυπτική βιογραφία του διασήμου γόητος της όθνης Ρικάρντο Κορτέζ από τον Αμερικανό δημοσιογράφο Δ. Μ. Μοντγκόμερυ.)

«ΡΙΚ», όπως λέμε τον Κορτέζ όλοι οι φίλοι του, είναι ο πιο μυστηριώδης άνθρωπος του Χόλλυγουντ. Καιείς δεν ήξερε ποιος ήταν, από που είχε έρθει και τί έκανε πριν γίνει ήθοποιός του κινηματογράφου, ως την ημέρα που ο ίδιος απέκαλυψε το μυστικό του. Και, μά την αλήθεια, δεν είναι πολὺς καιρός που έγινε αυτή η αποκάλυψη.

Λίγοι «αστέρες» του Χόλλυγουντ έχουν τη γοητεία, τη φημη και το ζοφερό μυστήριο του Κορτέζ. Η γυναίκες πρό πάντων ξετρελλαίνονται μαζί του, γιατί γι' αυτές είναι ο ιδεώδης τρυφερός φίλος, ο ιδεώδης χορευτής, ο ιδεώδης Δόν Ζουάν. Ο «ΡΙΚ» έχει μαύρα γυαλιστερά μαλλιά, μαύρα μάτια, σαρκώδη πορφύρα χείλη και ένα γλυκό μελαγχολικό πρόσωπο. Όσο για το σώμα του, είναι πλαστικό και αρμονικό όπως τα αρχαία αγάλματα. Με αυτά λοιπόν τα φυσικά χαρίσματα και την γοητεία του μυστηρίου που περιβάλλει τη ζωή του, ο Κορτέζ θεωρήθηκε από τις πρώτες μέρες ως ο ιδανικότερος Ισπανός γόης της όθνης. Μά είχε την άτυχία να εμφανισθεί μαζί με τον Ροδόλφο Βαλεντίνο κι' έτσι, για πολλά χρόνια, βρισκόταν τον δεύτερο επίπεδο. Όταν όμως ο Ροδόλφος Βαλεντίνο υπέκυψε στην μοιραία έγκληση της σχοληκοειδίτιδος, ο Ρικάρντο Κορτέζ ήταν ο μόνος ενδεδειγμένος διάδογός του. Τόν Ιταλό λοιπόν γόητα διεξέχθη ο Ισπανός γόης.

Μά πρέπει να σημειωθεί, ότι όλος ο κόσμος τον έλεγε Ισπανό, χωρίς αυτός να έχει μιλήσει ποτέ για την καταγωγή του και την ιδιαιτελική του ζωή. Ωστόσο, με την εμφάνισή που είχε, τί άλλο μπορούσε να ήταν αν όχι Ισπανός;

Ο «ΡΙΚ» άφησε αυτούς τους θρύλους να δημιουργούν γύρω του χωρίς ποτέ να θελήσει ν' αποκαλύψει κάτι για τον εαυτό του. Αυτή η τακτική όποιος ήταν λιγότερο επικίνδυνη, ενώ οι άλλοι γόητες φλαρρούσαν για τα διάφορα επεισόδια της ζωής τους, τους έρωτες τους και τις τρέλλες τους, ο Κορτέζ εξακολουθούσε να είναι βυθισμένος στο μυστήριό του. Πολλοί τότε δεν άργησαν να διαδώσουν ότι ήταν ένας ύποπτος και επικίνδυνος άνθρωπος. Άλλοι πάλι άρχισαν να λένε πως ήταν αρχηγός μιας συμμορίας Μεξικανών γκάγκστερς. Τέλος, πολλοί γυναικείες πίστεψαν ότι ήταν ένα είδος «Κυανωπάγωνος» κι' ότι όποια γυναίκα εμπαινε στη βίλλα του δεν ξανάθινε πια από μένα. Ο Κορτέζ την εξαφάνιζε με τον πιο ανεξήγητο και τον πιο μυστηριώδη τρόπο!...

Όλα αυτά ωστόσο είναι από τα συνήθη «κακάν» της φημολογίας. Ο «ΡΙΚ» είναι ένας «τζέντλεμαν» και έπι πλέον ένας τραγικός άνθρωπος που δοκίμασθηκε πολύ σκληρά από τών βρατα και απ' αυτήν ακόμη τη ζωή. Πώς όμως τώρα έμαθα τα μυστικά του; Με τον πιο απλοϊκό, αλλά και τον πιο άπρόοπτο τρόπο, φαίνεται ότι κι' ο ίδιος ο «ΡΙΚ» είχε βαρεθεί πια αυτές τις έξω φρενικές φλυαρίες και είχε πάρει την απόφαση να εξηγήσει μιά για πάντα το μυστήριο της ζωής του.

Μιά μέρα λοιπόν, έδω και λίγο καιρό, όταν του έμπισθηκαν το ρόλο ενός Έθραϊού γιατρού στο φιλμ «Η Συμφωνία των 6 Έκατομμυρίων», τον έπρεσκέφθηκα στη βίλλα του και τόν ρώτησα:

— ΡΙΚ, θά τα καταφέρεις άρα γε να παίξεις το ρόλο ενός Έθραϊού;

— Βέβαια! Έκανε. «Αμφιβάλλεις γι' αυτό;

— Όχι.. ψιθύρισα. Μά εσύ, ένας Ισπανός...

Ο Κορτέζ ξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο.

— Ισπανός; Έγώ; φώναξε. Μά, φίλε μου, είμαι Έ-

θραϊός!

Η αποκάλυψή αυτή μ' άφησε με το στόμα ανοιχτό. — Έθραϊός;... Έκανα. Τότε δεν θά λέγεσαι Κορτέζ...

— Άκριβώς! μου απάντησε ο «ΡΙΚ». Το πραγματικό μου όνομα είναι άλλο. Με λένε Γιακόμπ Κράντς...

Κι' έπειτα, αφού πρώτα εξαπλώθηκε αναπνευστικά στην πολυθρόνα του, εξακολούθησε:

— Άκουσε, Μοντγκόμερυ... Μέχρι σήμερα δεν μιλήσα για τη ζωή μου, γιατί η ζωή μου ενδιαφέρει μόνομένα κι' όχι τόν κόσμο. Μά βλέπω ότι αυτή η σιωπή μου με βλάπτει και γι' αυτό πήρα την απόφαση να βγώ από το μυστήριό μου και να εξηγήσω ποιος είμαι...

— Ήταν πια καιρός, ΡΙΚ... φώναξε ολόχαρος.

— Λοιπόν, συνέχισε ο Κορτέζ, όπως σου είπα, με λένε Γιακόμπ Κράντς. Γεννήθηκα στις 7 Ιουλίου του 1899 στην έθραϊκή συνοικία της Νέας Υόρκης. Ο πατέρας μου ήταν Ουγγρος υπήκοος, μά έθραϊκής καταγωγής. Η μητέρα μου πάλι ήταν από τη Βιέννη, έθναωρεϊτο Αυστριακή, μά κι' εκείνη ήταν Έθραϊα. Η οικογένειά μου ήταν πάρα πολύ φτωχή. Ο πατέρας μου ήταν μεταπράτης και κέρδιζε πολύ δύσκολα τ' όψωμί μας. Έτσι, από μικρός, ένοιωσα όλες τις πικρίες και τις στερήσεις της ζωής και κατάλαβα πως έπρεπε ν' αγωνισθώ σκληρά για ν' ανοίξω κι' εγώ ένα

δρόμο κάτω από τόν ήλιο. Από δέκα χρονών λοιπόν — μικρό χαμίνι τού δρόμου — άρχισα να πουλά εφημερίδες και να διασχίζω σαν άλογο από τ' πρωί ως τ' βράδυ τούς δρόμους της Νέας Υόρκης. Έπειτα, όταν πέθανε ο πατέρας μου, άλλαξα επάγγελμα κι' έγινα... μαρμντόν! Από μαρμντόν, έγινα «μπόυ», δηλαδή βοηθός ενός γκαρσονιού και σε ηλικία δέκα οχτώ ετών, παράτησα στή μέση την «καρριέρα» μου κι' έγινα υπάλληλος σ' ένα κοσμικό κέντρο. Από υπάλληλο σε λίγο εξελίχθηκα σε χορευτή, γιατί αγαπούσα με πάθος τ' όχορ κι' έτσι, είκοσι χρονών ήμου ένας από τούς πιο καλούς χορευτές των νυχτερινών κέντρων τού Μπροντγουάϊ...

Μά, όπως θα ματεύεις, δεν ήμου, όπως λένε, «καλλιτέχνης χορευτής», δεν ήμου δηλαδή αρίστας... Απλούστατα, ήμου υπάλληλος τού καταστήματος για να χορεύω τις κυρίες που δεν είχαν καβαλιέρο...

— Ήταν ευχάριστη αυτή η ζωή; τόν ρώτησα.

— Σωστή κολασίς μου απάντησε με σκυθρωπό όφος ο «ΡΙΚ». Και ποιος ξέρει που θά βρισκόμουν σήμερα — στην Αλάσκα ή στη Βραζιλία; — αν ένα βράδυ δεν είχα την τύχη να χορέψω την Άλμα Ροδμπενς, την ωμορφή και περφόρη τότε ήθοποιό τού θεάτρου και τού κινηματογράφου, η Άλμα, μετά τ' όχορ με πήρε μαζί της, μ' έπεισε να την ακολουθήσω στο Χόλλυγουντ και φρόντισε μόνη της για τ' όπρτο τυμβολάό μου. Κατόπιν φρόντισε και για τ' όγμο μας. Η Άλμα με λάτρενε, μά κι' εγώ την αγαπούσα μ' ένα παράφορο έρωτα. Μά στάθηκε άτυχη στή ζωή της. Ένα βράδυ που γύριζε στή βίλλα με τ' ότοκίνητο, σπινερούσθη μ' ένα άλλο. Τ' ό ατύχημα τής απαγορεύρισε κι' άρπαξε φωτιά. Η Άλμα βούμπινε δεν μπόρεσε να σωθεί. Κάηκε ζωντανή!...

Ο «ΡΙΚ» γλώμισσε από τόν πόνο του, μιλώντας γι' αυτό τ' ό τραγικό δυστύχημα.

Από τότε, μου είπε, δεν βρίσκω πια καμιά ευχαρίστηση στή ζωή. Όλη η ευτυχία μου ήταν η Άλμα Ροδμπενς. Από την ημέρα που πέθανε κρατώ τ' ό πένθος της και γι' αυτό είμαι βυθισμένος πάντα στή σιωπή και στο μυστήριό μου. Έλπίζω τώρα να κατάλαβες ποιος είμαι...

Ναι! Κατάλαβα. Ο «ΡΙΚ» είναι ένας τραγικός άνθρωπος. Γι' αυτό τού ταιριάζει τ' ό επίθετο «μυστηριώδης»...

Ένα επιτυχεσάτο σκίτσος τού Ρικάρντο Κορτέζ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ ΜΕ ΤΗ „ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ“

(Άρθρο της Γαλλίδος δημοσιογράφου JEANNE ROUDOT)

ΕΔΩ κι' ένα χρόνο, έκανε την εμφάνισή της στην πόλι του κινηματογράφου μία γοητευτική και χαριτωμένη νέα. Οι διάφοροι Δόν Ζουάν του Χόλλυγουντ έσπευσαν φυσικά να την πλησιάσουν, να την πολιορκήσουν στο άριστοκρατικό ξενοδοχείο στο οποίο έμενε και τέλος να πληροφορηθούν ότι αυτή η γυναίκα δεν έμοιαζε με τις άλλες κι' ότι δεν ήταν διατεθειμένη να μπλέξει σε μία αισθηματική περιπέτεια. Ο σκοπός της αφίξεώς της σ' αυτόν τον «παράδεισο των αστερών» δεν ήταν η διασκέδασις. Ήθελε να εργασθῇ σκληρά για να γίνῃ ἐνδοξή, ήθελε να πετύχῃ στὸν κινηματογράφο και να γίνῃ μία πασίγνωστη βεντέττα. Γι' αυτό το λόγο η ζωή της ήταν περιορισμένη, απέφευγε τις διασκέδασεις κι' ὅλη την ἡμέρα της την περνούσε μελετώντας και γυμνάζοντας τὴ γοητευτικὴ φωνή της.

Καί πράγματι, ἔπειτα ἀκριβῶς ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἔκανε τὴν ἐπίσημη εἰσοδὸς της στὰ κινηματογραφικὰ στούντιο. Ἡ Λίλυ Πὸν — γιατί περὶ αὐτῆς πρόκειται — ἡ γοητευτικὴ βεντέττα μετὰ τὴν γλυκεῖα καὶ παθητικὴ φωνή που μιλάει στὴν καρδιά, εἶχε ἀναλάβει νὰ πρωταγωνιστήσῃ στὸ περίφημο ἔργο «Γκριζέρ». Μετὰ δὲ ἀπὸ λίγο καιρὸ εἶχε ἀποκτήσει ἕνα πλῆθος ἀφωσιμένων θαυμαστῶν. Ἡ ἐπιτυχία της ἔδωσε ἀφορμὴ στὰ περιοδικὰ καὶ στὶς ἐφημερίδες τοῦ Νέου Κόσμου νὰ γράψουν τὰ πλέον καταπληκτικὰ πράγματα γι' αὐτήν. Κ' ἡ Λίλυ Πὸν ἡ ὁποία εἶνε πολὺ τρυφερὴ κι' αἰσθηματικὴ μὴ μπορῶντας νὰ ὑποφέρῃ αὐτὴ τὴ ρεκλάμα τῆς κινηματογραφικῆς ἐταιρείας εἰς θάρος της, μὲ κάλεσε μίαν μέρα στὸ ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχείο της καὶ μοῦ εἶπε:

— Θὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἀληθινὴ βιογραφία μου. Σὰς παρακαλῶ μόνον νὰ τὴν γράψετε ὅπως ἀκριβῶς εἶνε, γιατί δὲν μ' ἀρέσει νὰ με παρουσιάζουν οὔτε ὡς πριγκίπισσα, οὔτε ὡς ἡρώδα δραματικῶν περιπετειῶν. Ἡ ζωὴ μου εἶνε ἀπλὴ καὶ δὲν ἔχει κανένα σκοτεινὸ σημεῖον.

Καί ἀφοῦ τὴν βεβαίωσα ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ θάλω οὔτε μίαν λέξιν πάρα πάνω, μοῦ διηγήθηκε μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴν συγκινητικὴ ζωὴ της:

— Γεννήθηκα, μοῦ εἶπε, στὶς Κάννες, σ' ἕνα ὡμορφο σπιτάκι γεμάτο ἥλιο καὶ λουλούδια. Ο πατέρας μου κ' ἡ μητέρα μου ἦσαν καλλιτέχνες. Ἦσαν διωρισμένοι καθηγηταὶ στὸ μεγαλύτερο μουσικὸ λύκειο καὶ εἶχαν κ' οἱ δύο μεγάλο ταλέντο. Θυμάμαι ὅτι ὁ πατέρας μου ἔπαιζε θαυμάσιο διολὶ καὶ μ' ἀγαποῦσε τόσο πολὺ πὺ κάθε θράδυ ἐρχόταν κοντά στὸ κρεβάτι μου καὶ μοῦ ἔπαιζε τὴν πιὸ γλυκεῖα καὶ τὴν πιὸ παθητικὴ μελωδία του. Αὐτὸ ἦταν τὸ να-νούριμά μου καὶ τὸ εἶχα τόσο συνηθισμένη πὺ ἂν δὲν τὸ ἀκούγα δὲν μπορούσα νὰ κοιμηθῶ. Θυμάμαι ἀκόμη ὅτι ἡ μητέρα μου ἦταν ἐξαιρετικῆς ὡμορφίαν κι' ὅτι εἶχε μίαν μελωδικὴ φωνὴ ἀηδονιοῦ. Κάθε νύκτα μετὰ τὸ φαγητὸ οἱ γονεῖς μου πῆγαιναν καὶ καθόντουσαν στὴν ἀνθοστολιστὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ καὶ συζητοῦσαν. Ἀπὸ τὶς πιὸ εὐχάρι-

Μία τελευταία φωτογραφία τῆς Λίλυ Πὸν, μὲ ἀνδρικά.

στες συζητήσεις τους ἦσαν τὰ πρῶτα μου παιχνίδια καὶ τὰ λόγια μου. Ἄ, ἤμουν, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἕνα ὑπερβολικὰ ἔξυπνο κορίτσι καὶ τόσο εὐαίσθητο πὺ ἅμα τύχαινε νὰ με μαλλώσουν, ἀρχίζα τὰ κλάματα καὶ δὲν ὥσπαινα παρὰ μόνον ὅταν μὲ καλόπιναν καὶ μοῦ ζητοῦσαν... συγγνώμη! Αὐτὴ ἡ εὐαίσθησί μου ἔκανε τὸν πατέρα μου νὰ μελαγχολῇ καὶ νὰ στενοχωριέται.

— Ἡ Λίλυ, ἔλεγε στὴ μητέρα μου, θὰ γίνῃ πολὺ δυστυχισμένη. Εἶνε τόσο εὐαίσθητη πὺ δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ παλαίψῃ στὴ ζωὴ. Διαρκῶς θ' ἀπογοητεύεται καὶ θὰ μαρτυρεῖται ἀπὸ τὴ θλίψη. Ἐχει κληρονομήσει τὴ δική του αἰσθηματικότητα.

Μὰ ἡ μητέρα μου γελοῦσε μ' αὐτὲς τὶς ἀνησυχίες του κ' ἔσπευδε νὰ τοῦ δηλώνῃ:

— Ἄν ἡ Λίλυ μοῦ μοιάσῃ, νὰ μὴ φοβάσαι καθόλου. Ἡ ἀπογοητεύσεις κ' ἡ στενοχωρίες θὰ τὴν κάνουν νὰ καταλάβῃ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐτοί θὰ εἶνε ἱκανὴ νὰ ξεχωρίσῃ τοὺς φίλους της καὶ νὰ μὴ παρασύρεται ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ τὰ δίχως καμμίαν σημασία λόγια.

Ὡστόσο ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἔμένα τίποτε δὲν μ' ἐνδιέφερε. Ἐπαιζα μὲ τὶς κοῦκλες μου καὶ διασκέδαζα μὲ τὰ βιβλία πὺ εἶχαν ὡμορφες χρωματιστὲς ζωγραφίες. Τέλος ἤρθε ἡ ἐποχὴ πὺ ἔπρεπε νὰ πάω σχολεῖο. Οἱ γονεῖς μου διέλεξαν τὸ καλύτερο λύκειο στὸ ὁποῖο πῆγαιναν τὰ κορίτσια τῶν πιὸ ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν καὶ μ' ἔγραψαν πληρώνοντας γιὰ διδάκτρα ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσόν. Μοῦ πῆραν ἀκόμη μίαν πανάκριβη σάκκα καὶ μοῦ χρυσόδεσαν τὰ βιβλία μου.

Στὴν ἀρχὴ, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἤμουν πολὺ εὐχαραστημένη. Μὰ δὲν ἄργησα νὰ καταλάβω τὸ μεγάλο λάθος τους. Ὅλ' αὐτὰ τὰ πλούσια κορίτσια, ἡ «πριγκίπισσες» τοῦ χρήματος, δὲν ἦσαν ὁ κόσμος μου. Με θεωροῦσαν ὡς παράσιτο ἐκεῖ μέσα καὶ μὲ περιφρονοῦσαν. Γι' αὐτὲς ὁ καλλιτέχνης δὲν εἶχε καμμίαν ἀξία. Τὸ μόνον πὺ ἐκτιμοῦσαν ἦσαν τὰ λεφτά, ἡ ὡμορφὴ τουαλέττες καὶ τὰ πολυτελῆ αὐτοκίνητα. Γι' αὐτὸ κί-λας μὲ κυττοῦσαν μὲ περιφρόνησι, μ' ἀπέφευγαν κ' ὅταν τύχαινε νὰ πλησιάσω στὶς παρέες τους γιὰ νὰ συζητήσω μαζί τους, μοῦ κάνουν ἕναν κωμικὸ μορφασμὸ καὶ μοῦ ὀφ-λωναν:

— Ἐσὺ δὲν πρέπει νὰ μιλάς γιατί δὲν ξέρεις τίποτα. Ο πατέρας σου εἶνε ἕνας διολίστας καὶ ἡ μητέρα σου μίαν τραγουδίστρα.

— Οἱ γονεῖς μου εἶνε καλὶτέχνες! διαμαρτυροῦν. Δὲν σὰς ἐπιτρέπω νὰ μιλάς γι' αὐτοὺς μὲ περιφρόνησι.

Ὡστόσο αὐτὲς δὲν με λογάριζαν. Μὰ κ' οἱ καθηγηταὶ μου ἀκόμη ἐνῶ ἤμουν ἡ πρώτη μαθήτριά, ἀπέφευγαν νὰ μοῦ ποῦν ἕνα καλὸ λόγο.

Ἐτοί ὑπέφερα καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς παραμονῆς μου ἐκεῖ πέρα τρομαχτικὰ μαρτυρία. Ἀλλὰ παρ' ὅλη τὴν εὐαισθησί μου, ποτὲ δὲν παραπονήθηκα στοὺς γονεῖς μου. Κι' ἐκείνοι μὲ νόμιζαν ὅτι εἶμαι εὐτυχισμένη.

Πῆρα τὸ διπλῶμά μου μ' ἀριστα γιὰ νὰ κάνω τὶς συμ-μαθήτριάς μου νὰ σκάσουν ἀπὸ τὴ ζήλεια τους. Οἱ γονεῖς μου φυσικὰ ἐνθουσιάστηκαν καὶ γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσουν μ' ἄφησαν νὰ γράφω στὸ

ΤΑ ΚΑΚΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΦΥΓΙΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΙΑΣΗΜΩΝ... ΑΦΗΡΗΜΕΝΩΝ

Ὁ μαθηματικὸς Στούρμ κ' ἡ ἀφηρημάδες του. Ἐνα πρόβλημα πὺ λύεται ἐν μέσω λαϊκοῦ συναγερμού. Τὰ νῶτα τῆς χήρας!... κτλ.

Ἄν ἡ παραφροσύνη συγγενεῖ μετὰ τὴν μεγαλοφυΐα, ἡ ἀφηρημάδα εἶνε πρωτεξάδελφός της. Οἱ μεγαλύτεροι σοφοὶ ἦσαν κι' ἐξαιρετικὰ ἀφηρημένοι. Ἰδοὺ μερικά σχετικὰ ἀνεκδοτά:

Ὁ σοφὸς Στούρμ, ὁ μεγαλύτερος μαθηματικὸς τοῦ περασμένου αἰῶνος, εἶχε ἕνα μεγάλο ἐλάττωμα: Ἦταν τρομερὰ ἀφηρημένος. Μερικὲς μάλιστα ἀπὸ τὶς ἀφηρημάδες του ἔχουν μείνει ἱστορικές:

Κάποτε ὁ Στούρμ περπατοῦσε στὸ δρόμο, προσπαθώντας νὰ λύσῃ κάποιο ἀλγεβρικὸ πρόβλημα. Ἐξάφνα ἀντίκρυσε ἐμπρὸς του κάτι ποῦμοιαζε μὲ μαυροπίνακα. Ὁ μαθηματικὸς, κατενθουσιασμένος, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μίαν κιμωλία καὶ, χωρὶς νὰ προσέξῃ τί εἶδους μαυροπίνακας ἦταν αὐτός, ἀρχισε νὰ γράφῃ ἐπάνω ἀριθμούς, προσπαθώντας νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημά του. Τί εἶχε συμβῆ;

Ἀπλούστατα. ὁ Στούρμ ἐπῆρε γιὰ μαυροπίνακα τὸ πλάσμα ἑνὸς ἀμαξιοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ σινδῶμα ἦταν βαμμένο μαῦρο. Ἐξάφνα ὅμως τὸ ἀμάξι κινήθηκε πρὸς τὰ ἑμπρός, μὰ οὔτε καὶ τὸ ἀπρόοπτο αὐτὸ ἀνησύχησε τὸν ἀφηρημένο καθηγητὴ, ὁ ὁποῖος ἀρχισε νὰ τρέχῃ ἔσπίσω του μετὰ τὴν κιμωλία στὸ χέρι, γράφοντας πάντα ἀριθμούς κι' ἐντελῶς ἀπασχολημένος μετὰ τὸ πρόβλημά του.

Ὅταν μάλιστα ἔκανε κανένα λάθος στὸν μαυροπίνακα, σφύγγιζε τοὺς ἀριθμούς μετὰ τὴν... ρεῖται κατὰ τὸν...

φαντάζεσθε πλέον τί σπουδαῖο ἐπρόκλεισε τὸ θέαμα αὐτό! Πλήθος περιέργων ἀκολουθοῦσε ὁπότε τὸν ἀγαθὸ μαθητὰ πῶς ὁ ὁποῖος δὲν ἐγκατέλειπε τὸ ἀμάξι, τὰρα μόνον ὅταν βρῆκε τὴ λύσι τοῦ προβλήματός του!

Μίαν ἄλλη μέρα πάλι ἐπισκέφθη τὸ Στούρμ στὸ γραφεῖο του ἕνα χήρα γιὰ νὰ τὸν παρακαλῇ γιὰ κάποια ὑπόθεσι της. Ὁ Στούρμ ἦταν πολὺ ἀπασχολημένος τὴ στιγμὴ αὐτὴ κι' ὅταν ἡ χήρα ἔπαιξε ἀπὸ γράφον τὸν βρῆκε νὰ κινή θόλτες πάνω-κάτω. Ἡ χήρα πὺ ἤξερε ὅτι ὁ ἐκκεντρικὸς σοφὸς δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἐνοχλῶν ὅταν ἦταν ἀπορροφημένος ἀπὸ τὶς μελέτες του, προσάρρησε εἰς τὸ πάρθενο καὶ κυτταίνοντας μετὰ ἀπὸ τὰ ἴσσια, περιμένα νὰ τὴν ἀπελευθῇ ὁ ἴδιος τὸ λογάρισμα.

Ἐξάφνα ὅμως ἐνῶ ἦταν γυρισμένη πρὸς τὰ ἔξω, ἐνῶ ὡστόσο κάποιον νὰ τὴν γαργαλᾷ ἀπὸ πάνω... Γύρισε τότε θυμωμένη κι' ἔτοιμη νὰ καὶ δριμυτάτες παρατηρήσεις στὸν ἀγενεῖ πὺ τὴν... ἐναγχοῦσε.

Τὸ θέαμα ὅμως πρὸς ἐντίκρυσε τὴν ἔκανε νὰ μείνῃ καρφωμένη στὴ θέσι της ἀπὸ τὴν κατάπληξι της. Ὁ Στούρμ εἶχε βγάλει μίαν κιμωλία ἀπὸ τὴν τσέπη του κι' ἐσχεδιάζε στὸ μαῦρο φουστάνι της γεωμετρικὰ σχήματα, παίρνοντας τὰ γιὰ... μαυροπίνακα!...

Ὁ Στούρμ δὲν ἦταν μόνον ἀφηρημένος. Ἦταν καὶ ἐξαιρετικὰ μετρίοφρων. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἀναλύσῃ στοὺς φοιτητὰς τῶν μαθηματικῶν τὸ θεώρημα πὺ εἶχε ἐφευρεῖ ὁ ἴδιος καὶ πὺ εἶνε γνωστὸ μετὰ τὴν ὀνομασία «θεώρημα Στούρμ», ἀρχίζεν εἰσι:

— Καὶ τώρα, κύριοι, ἐρχόμεθα στὸ θεώρημα, τοῦ ὁποίου ἔχω τὴν τιμὴν νὰ φέρω τὸ ὄνομα!...

JEANNE ROUDOT

ΡΟΔΟΛΕΤΑΛΑ

Τὸ πάθος τῆς ὀργῆς δὲν γιαιτρεύεται. Εἶνε ἀρρώστεια, καὶ ἀρρώστεια κακὴ.

Πολλοὶ πὺ λυτρώθηκαν ἀπὸ τοὺς τυράννους καὶ γίνονταν ἐλεύθεροι, θέλουν συχνὰ νὰ ξαναμποῦν στὸν ἴδιο ζυγόν.

Εὐθουλος

Ἐκεῖνος πὺ γεννᾷ καὶ ἀνατρέφει παιδιὰ, εἶνε σάν νὰ παραδίδῃ τὴ ζωὴ, ὅμοιος μὲ λαμπάδα, σὲ ἄλλους.

Πλάτων

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΡΕΜΙΖΟΦ

ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΕΝΑ

ΜΙΑ φορά ζούσε κάποιος έμπορος πολύ φιλόνητος, θεοσεβής και με καλή καρδιά. Μία μέρα που πήγαινε σε κάποια έμποροπανήγυρι, άργησε λίγο στο δρόμο και έφτασε άργα την νύχτα σ' ένα πανδοχείο.

Δέν έφαγε απ' την κούραση, δέν ήπιε καν ούτε ένα τσάι, έκανε μόνο την προσευχή του και πλάγιασε.

Τή νύχτα του φάνηκε πως άκουσε χτύπους στο παράθυρο κι' ανασήκωθηκε.

— Ποιος είναι; Τι θέλετε; ρώτησε.

— Αυτή τη στιγμή, του άποκρίθηκε μία φωνή μυστηριώδης, ή γυναίκα του ξενοδόχου φέρνει στον κόσμο ένα κορίτσι, και θέλω να σου πω τη μοίρα του.

— Και ποιά θα είν' ή μοίρα του; ρώτησε ο έμπορος ξαφνιασμένος.

— Η μυστηριώδης φωνή άποκρίθηκε:

— Το παιδί αυτό θα ζήσει 17 χρόνια, κι' άπάνω στα δεκαεφτά, την ημέρα που θα γιορτάζει τα γενέθλιά του, θα πεθάνει, πέφτοντας σ' ένα πηγάδι!

Είπε αυτά τα λόγια ή φωνή και σώπασε. Ο έμπορος ξαναπλάγιασε χωρίς να δώσει και πολύ σημασία σε όσα άκουσε.

Τήν άλλη μέρα το πρωί όταν ξύπνησε ξαναθυμήθηκε το όνειρό του και πήγε να θρή τον ξενοδόχο. Η γυναίκα του πραγματικά είχε γεννήσει τα μεσάνυχτα ένα κοριτσάκι.

Ο έμπορος λυπήθηκε το μωρό και θέλησε να το γλυτώσει απ' το φριχτό περωμένο του. Γι' αυτό είπε στον ξενοδόχο:

— Θα μείνω εδώ ώπου να τελειώσει ή έμποροπανήγυρις για τις δουλειές μου. Αν θέλεις γίνεμαι, κουμπάρος σου. Θέλεις να θαφτίσω το κοριτσάκι σου;

Ο ξενοδόχος δέχτηκε και τα θαφτίσια έγιναν με εξαιρετική μεγαλοπρέπεια. Ο έμπορος δέν λυπήθηκε λεφτά.

Όταν όμως τελείωσε ή έμποροπανήγυρις ο κουμπάρος άπαραιτήτως τον ξενοδόχο, λέγοντάς του:

— Αν ζήση ή αναδεχτή μου, θα της αφήσω όλη μου την περιουσία. Και όταν συμπληρώση τα δεκαεφτά χρόνια της ύαρθω κι' εγώ να τα γιορτάσουμε μαζί, αν είμαι ως τότε ζωντανός.

Η κόρη μεγάλωσε. Τα δεκάξη χρόνια της πέρασαν εύτυχισμένα. Είχε γίνει όραία, όσο καιμιά άλλη. Σ' όλο εκείνο το διάστημα ο νουνός της δέν είχε ξαναφανή. Εκείνο το χρόνο όμως, σύμφωνα με την υπόσχεσή του, τον περίμεναν νάρθη να γιορτάση μαζί τους τα γενέθλιά της.

Ο έμπορος όλα αυτά τα χρόνια δέν έπαυε να προσεύχεται και να παρακαλή διαρκώς το Θεό να σκορπίζη τ' αγαθά του σ' όλους τους ανθρώπους. Δέν είχε ξεχάσει την υπόσχεσή του. Ήταν άποφασισμένος να γλυτώση την κόρη απ' το ροζικό της. Και άφού μόνος αυτός ήξερε τί την περίμενε, μόνο αυτός μπορούσε να την γλυτώση.

Και ο έμπορος ξεκίνησε για το πανδοχείο του κουμπάρου του. Η αναδεχτή του βγήκε και τον προϋπάντησε:

— Καλημέρα, νουνέ.

— Ήταν τόσο όραία!...

Ο νουνός της της είχε φέρει ένα σωρό δώρα.

— Αρχισαν άμέσως τη γιορτή.

Ο έμπορος είπε στην κουμπάρα του:

— Πάρτε απ' το πηγάδι όσο νερό χρειάζεται για να περάσετε δυό μέρες.

— Εκείνη γέμισε όλα τα δοχεία τού σπιτιού με νερό.

— Έπειτα ο κουμπάρος διέταξε να σκεπάσουν το πηγάδι μ' ένα χοντρό δέντρο.

μα. Έπέθελε μάλιστα ο ίδιος στην έκτελει της άναδεχτής. Έίχε άγερήσει το δέρμα μόνος του.

Έλος ήρθε ή επέτειος των γενεθλίων της άναδεχτής. «Τήν ημέρα της 17ης επέτειου των γενεθλίων της θα πω σ' ένα πηγάδι και θα πινη!» έτσι του είχε πη ή κείνη τη νύχτα ή μυστηριώδης φωνή κι' αυτός που είχε πάντα ή ύψη του την προφητεία, δέν άφηνε ούτε στιγμή από κοντά του την άναδεχτή του.

Μέσα στο σπίτι θαύλευε μία ζηλευτή χαρά. Ο κουμπάρος προσέφερε ένα πλούσιο συμπόσιο και όλοι οι προσκεκλημένοι διασκεδάσαν και γελοούσαν. Η άναδεχτή όμως δέν έτρωγε, ούτε γελοούσε.

— Δέν θέλω τίποτε, έλεγε κάθε τόσο, δέν μου χρειάζεται τίποτε.

Είχε μελαγχολήσει.

Ο νουνός της δέν κατόρθωνε να την διασκεδάση. Τότε δέν της προκαλούσε το γέλιο. Δέν την έχαραζε δέν τότε.

Προτού τελειώσει το γεύμα σηκώθηκε και βγήκε στο δρόμο. Ο νουνός της την άκολούθησε.

— Εκείνη προχωρούσε σαν κόποινα πη την ώδηγούσε κι' έπήγαινε πρὸς το πηγάδι.

Ο νουνός την την έφθασε την έπιασε από το μπράτσο και την κράτησε σφιχτά.

— Στάσου, Μάσσα! Ποιός πας;

— Εκείνη όμως σφυγε από τα χέρια του, έτρεξε κατά το πηγάδι κι έπεσε άπάνω στο δέρμα.

— Μάσσα! Μάσσα! τη φώναζε ο νουνός της.

— Άλλά ή κόρη είχε πέσει στο πηγάδι. Και πνίγηκε γιατί αυτό ήταν το γράμμα της, γιατί έτσι το ήθελε ή Μοίρα, π' ό,τι γράφει, δέν τ' ξεγράφει, αλλοίμονο!...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

Η ΤΑΧΥΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ

Πάρα πάνω απ' όλες τις τεχνητές ταχύτητες, ο άνεμος, ύστερα βέβαια από τον ηλεκτρισμό, διατρέχει την μεγαλύτερη ταχύτητα, όταν τύχη να είναι δυνατός.

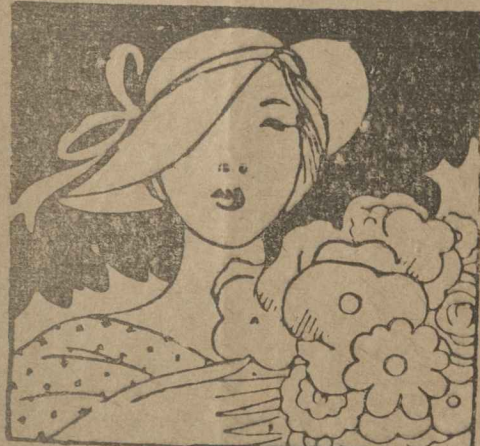
Ο Άγγλος καθηγητής των φυσικών Έπιπτηνκιν κ. Άντερσόν, αναλύοντας την ταχύτητα του ανέμου, αναλύει τις επιπτώσεις του, καταλήγει στα εξής επιστημονικά συμπεράσματα:

— Η έλαφρά αύρα διατρέχει 1 χιλιόμετρο την ώρα. Ο μέτριο έλαφρός άνεμος 1 — 35 χιλιόμετρα την ώρα. Ο μέτριο άνεμος 15 — 35 χιλιόμετρα την ώρα. Ο δυνατός άνεμος 35 — 55 χιλιόμετρα την ώρα. Ο πολύ δυνατός άνεμος 55 — 75 χιλιόμετρα την ώρα.

Ο θίσιος και εξαιρετικά ισχυρός άνεμος μπορεί να φθάσει από 75 — 110 χιλιόμετρα, ή λαίλαπα περνάει τα 180 χιλιόμετρα και ο τυφώνας φθάνει πολλές φορές και τα 240 χιλιόμετρα!

Ένας τέτοιος τυφών έγένετο το 1885 στη Σκωτία, ο οποίος γέμισε μία ολόκληρη τεραστία γέφυρα σκευασμένη από χάλυβα και έξερχασε μαζί της και το κατά τήν έρχόμενο τράινο εκείνη τη στιγμή, όποιον άπετελείτο από 8 μεγάλα δρόμια γεμάτα έμπορεύματα και έπαιτας.

Τα γραφεία του «Μπουκέτου» έχουν μεταφερθή εις την όδον Γερμανού Παλαιών Πατρών 56 (έναντι πλατείας Κλαυθυμώνος) εις την διεύθυνσιν αυτήν πρέπει ν' άπευθύνονται οι φίλοι άναγνώσται μας, όσοι επιθυμούν ν' άποκτήσουν τας εκδόσεις μας ή παλαιότερα φύλλα του «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ. Αριθμός Τηλεφώνου 26-135

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ
ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Η ύλη των άναγνώστων μας άποστελλομένη συνεργασία και μη σ' αμεσηγή υπό δικαιοώματος κρίσεως έκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δέν λαμβάνεται ύπ' όφιν.

Το φύλλο του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμάς 4. Η αύθαίρετη υπερίσχυς του παρά των Ύποπρακτορείων άπαγορεύεται.

Πολλοί άναγνώσται των έπαρχιών μας ρωτούν πώς θα μωρέσουν να άναγνώσουν τα έθελία των μηνιαίων εκδόσεων του «Μπουκέτου», τα όποια δέν έπρόλαβαν να προμηθευθούν. Τους άπαντώνμεν ότι άρκεί να μας στείλουν 8 δραχμάς εις γραμματόσημα δι' έκαστον θιόβλιον και να τους τα στείλουμε ταχυδρομικώς ή να δώσουν παραγγέλλιαν εις το ύποπρακτορείον των έφημερίδων «Σπύρος Τσαγγάρης» του τόπου των και έτσι θα τα άποκτήσουν άσφαλώς.

Α. Δ. Σ., Θεο)νίκην.— Η άπάντησίς σας για τον ίδανικό σύζυγο έστάλη πολύ άργά δυστυχώς.

ΖΑΝ ΒΙΛΛΕΡ, Θεο)νίκην.— Σας εύχαριστούμεν για τα καλά σας λόγια. Το ποιημάκι σας όμως δχι καλό. Νά π. χ. το πρώτο σας όκτάτο:

«ΜΟΝΑΧΟΣ»

Ποίημα

Μονάχος στο δάσος το θουνό
στού κόσμου τα σκοτάδια
μονάχος πάλι περπατώ
στο κόσμο μέσ την κοινωνία.
Μονάχος στο κόσμο το σκληρό
από άγάπη από χάρδια
μονάχος λιών και πονώ
δίχως άγάπη νάχω μία.

Διαβάστε Έλληνας ποιητής και ξένους, αν γνωρίζετε ξένη γλώσσα, να καταποιοθήτε έτσι άρκετά.

Μ. Γ.— Το ποιήμα σας: «Η σημερινή γυναίκα» δχι κατάλληλο προς δημοσίευση.

Κ. ΒΡΑΧΟΡΕΙΤΗΝ, Κηφισιά.— Τα ποιημάτιά σας «Θυμάσαι» και «Ανέμους» δχι τόσο επιτυχημένα. Στείλτε τίποτε πιο καλό.

ΜΙΜΗΝ ΛΑΚΗΝ, Γαργαλιάνους.— Το πεζογράφημά σας κοινό, πολύ κοινό, χωρίς τίποτε το εξαιρετικό. Τα ίδια χλιοειπωμένα λόγια.

Ζ. ΜΑΝ., Φιλία (Καρδίτσης).— Οι σίχοι σας δχι καλοί, δυστυχώς. Ήδού το ένα των ποιημάτων σας:

ΟΤΑΝ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΓΑΠΟΥΝ

Οι γυναίκες κι' αν άγαπήσουν,
Γρήγορα πάλι λημονούν,
και τρέχουν άλλους να γνω-
(ρίσουν,
και για τον πρώτον δέν
(πονούν,

Σου κάνουν όρκους και
(σου λένε,
Πως σ' άγαπούν φανατικά,
και κάνουν όρκους ότι κλαίνε,
και δαγάζουν δάκρυα πι-
(κρά,

Έρχεται μέρα που σε κα-
(νακίζουν,
και σου μιλούν χαϊδε-
(φτικά,
και έλθουν πάλι σου σφυ-
(ρίζουν,
και έλθουν πάλι σου σφυ-
(ρίζουν,
και έλθουν πάλι σου σφυ-
(ρίζουν,

και έλθουν πάλι σου σφυ-
(ρίζουν,
και έλθουν πάλι σου σφυ-
(ρίζουν,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 56
(Τηλ. 26-135)

Ίδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Όροι συνδρομών «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Δραχ. 200 Έξωτερικού

Δραχ. 200 Έξωτερικού

Δραχ. 200 Έξωτερικού

Δραχ. 200 Έξωτερικού

Δραχ. 200 Έξωτερικού

Δραχ. 200 Έξωτερικού

Δραχ. 200 Έξωτερικού

Δραχ. 200 Έξωτερικού

Δραχ. 200 Έξωτερικού

Δραχ. 200 Έξωτερικού

Δραχ. 200 Έξωτερικού

Δραχ. 200 Έξωτερικού

Δραχ. 200 Έξωτερικού

Δραχ. 200 Έξωτερικού

Δραχ. 200 Έξωτερικού

Δραχ. 200 Έξωτερικού

Δραχ. 200 Έξωτερικού

Δραχ. 200 Έξωτερικού

Δραχ. 200 Έξωτερικού

Δραχ. 200 Έξωτερικού

Σου λέν ειδήσεις του θανάτου,
και σχόλια φαρμακερά,
Πως έρχεται άλλου ή σειρά του,
Όπως και σένα φουκαρά,

και τρέχει άλλον ν' άγαπήση,
για να κερδίση άλλα φίλια,
και σένα να σε παρατήση
σαν ξυδιασμένη σκορδαλιά

Εύχομαι όλες οι γυναίκες,
τέτοια ζωή να προτιμούν,
γιατί αξίζει να παθεύουν,
αυτές τις γγάφες που ποθούν.

Μη γράφετε σίχους. Δέν τους έπιτυγχάνετε, δυστυχώς.
ANNAN ΑΓΓΕΛΗ, Ένταθα.— Οι σίχοι σας άτεχνοι. Έπίσης τους
λείπει ή ποιησις. Νά το ένα των δύο ποιημάτων σας:

ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Σαν θραυδάξη και σιμώνει
ή ώρα κείνη, που φουντώνει
κάτω ο κόσμος, εγώ μόνη
άγναντεύω απ' το μπαλκόνι.
Η ζωή κυλάει στο δρόμο.

Νά ήταν ήσυχο ποτάμι
μ' άπαλή μονοτονία...
Μά εινε χείμαρρος φορσόςτος,
ρυθμός νάν' ή άρρυθμία
αυτό το κύλισμα με βόμβο.

και φθονείς τρώμεν, γλυκαδες
της ζωής και τόσες χάρες;
Κι' όλο τρέχει ή ζωή δά
μ' όλο φούριας πάλιν άλλες.
στον πολυδαρμένον δρόμο

Μά εγώ δέν της ζηλεύω
της χαρής που πίνει να γάσση.
Ούτε κείνες που ατύχησαν
τη στιγμή σέρνουν με θιάση.
Θάλασσες με κάποιον απόμφο

Μένει μόνο να γυρέσω
απ' την ζωή μου ηλεμένες
τόσες μέρες μου χαμένες
που δέν θάρρουνε για μένα
Αι ίδιες πειά, το λέω
(με τρέμω)

Γιατί τρέχει, να προσθάση,
σαν τον χείμαρρο, τη χάση
λες του κόσμου καίμια
(λαίψη,
ή ζωή, στην γή αν πάψη
Νάσαι άκράτητη στο
δρόμο.

και τώρα άναστε τη συμβου-
λή μου. Μη διάσετε να δίντε δη-
μοσιεύματα τους σίχους σας.
Αυτό εινε το σπουδαιότερο, αυτό
εινε το πόν και δά το κατορθώ-
σετε με την μελέτη και την έπο-
μονή.

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΛΟΓΟΤΥΠΟΝ ΟΙ ΚΑΛΗΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 5)

στην εποχή του Κυριακού είδε μέρες αληθινής δυστυχίας. Στην απεργία των ηθοποιών εκεί τέλος ανακάλυψε τον Κυριακό ο Σβορώνος και του πρότεινε να παίξει στο θέατρο.

— Πρέπει όμως να κόψης το μουστάκι σου! του δήλωσε. Ο Κυριακός σκέφτηκε πολύ, δίστασε και τέλος είπε μ' ένα στεναγμό:

— Αφού είναι για την τέχνη, το κόβω!

Και παρουσιάστηκε «σπανομαρίας» στον αείμνηστο θεατρώνη Παπαγιάννη, του τραγουδίστη διάφορα κομμάτια από όπερες και προσελήφθη στο θέατρό του. Κι' ο Πέτρος Κυριακός έκανε την εμφάνισή του στους «Ερωτευμένους» του Χατζηαποστόλου. Από τότε δε ως τα σήμερα εξακολουθεί να ενθουσιάζει τον κόσμο των θεάτρων με το αληθινό μεγάλο ταλέντο του.

Η ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ

Η μοναδική μας ντιζέ, η οποία λάνσαρε στο ελληνικό θέατρο τον τύπο της «μοιραίας» γόησας με την παράδοση και παθητική φωνή, η Σοφία Βέμπο έχει μία απλή και διόλου τρικυμιάδη ιστορία. Πριν να βγεί στο θέατρο ήταν ταμίας στο κατάστημα ανταλλακτικών ειδών αυτοκινήτων και ποδηλάτων του Γ. Φλωριά στο Βόλο. Σ' ένα δε ταξίδι που έκανε με το ατμόπλοιο «Κεφαλληνία» στη Θεσσαλονίκη την άκουσε να τραγουδά με την κιθάρα της ο πρώτος καπετάνιος του καραβιού Παναγ. Γιαννουλάτος, ο οποίος και ζήτησε να την γνωρίσει. Και με τη βοήθειά του της ώργάνωσαν ένα ρεσιτάλ στη Θεσσαλονίκη, στο οποίο πράγματι σημειώσε εκπληκτική επιτυχία. Έπειτα ήρθε στην Αθήνα, προσελήφθη στα θέατρα και έγινε η πιο συμπαθής κ' η πιο αγαπημένη «ντιζέ» του κοινού των θεάτρων.

Ο ΒΑΣΟΣ ΑΥΛΩΝΙΤΗΣ

Για τον κ. Β. Αύλωνίτη, τον «Βασιλάκη», όπως τον λένε, έχουν γραφή πάρα πολλά πράγματα κι' έχει γίνει και σχετική... επερώτησις εις την Βουλήν. Ωστόσο κι' εκείνου η ζωή, όπως και του Π. Κυριακού, δεν ήταν σπαρμένη με ρόδα. Ήταν «τσιράκι» κι' έπειτα «κάλφας» στο υποδηματοποιείο Τσάχ της οδού Ερμού. Έπειδή όμως είχε καλή φωνή κι' αγαπούσε το θέατρο, διαρκώς έκανε παρέα με τους ήθοποιους στις διάφορες ταβέρνες του Θησείου. Για να έχει δε ελεύθερα εισόδη στο θέατρο «Έντεν» έπρωθυμοποιείτο να... καταβρέχει μ' ένα λάστιχο την πλατεία του θεάτρου! Με τις γνωριμίες του τέλος κατάφερε να προσληφθή στο κόρο και κάθε βράδυ τραγουδούσε με τους άλλους πίσω απ' τις κουίντες. Ένα βράδυ όμως ο θεατρώνης ήταν πολύ στο κέφι και για ν' άστειευθί έσπρωξε τον Αύλωνίτη στο προσκήνιο. Ο Αύλωνίτης όμως δεν τ' άχασε. Συνέχισε το τραγούδι του, ο κόσμος ενθουσιάστηκε, τον χειροκρότησε κι' ο Αύλωνίτης έγινε ηθοποιός. Από μιά... γκάφα λοιπόν του θεατρώνη του «Έντεν» στις «Ερωτικές Γκάφες» απέκαλυφθη ένα λαμπρό ταλέντο του μουσικού θεάτρου μας, ο περίφημος κι' αμίμητος «Βασιλάκης». Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Άλλα παράξενα επαγγέλματα των ηθοποιών μας.

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ ΛΑΡΕΖΕ

(Συνέχεια από την σελίδα 37)

Τον άφησαν εύκολα να περάσει, μ' μόλις πάτησε σε ιταλικό έδαφος, μιά διμοιρία χωροφυλάκων τον περικύκλωσε. Ήταν χαμένος... Όχι ακόμα! Με τη βαλίτσα του που ήταν γεμάτη βόμβες, στο χέρι, άρμισε κατά των αστυνομικών, άρχισε να τις πετάει επάνω τους, σκότωσε και πλήγωσε δέκα απ' αυτούς, ενώ ο ίδιος, ως εκ θαύματος, και τώρρωσε να ξεφύγει χωρίς την παραμικρή άμυνή.

Και ξανάρχισε με την ίδια επιτυχία όπως και πριν το έργο του της καταστροφής. Αυτό βάστηξε επί πολλών μηνών, όταν έλαφρα, ένα πρωί, συνάντησε μπροστά του τη Μανταλένα.

— Με πρόδωσες! της φώναξε. Έκείνη όμως διαμαρτυρήθηκε μ' αγανάκτησι, τον έπεισε πως δεν τον είχε προδώσει και κατάφερε να τον τραβήξει ως το δωμάτιό της.

Μά σ' ένα τέταρτο, το σπίτι περικυκλώθηκε από ένα λοχο στρατιωτών και ο Λαρέζε συνελήφθη. Τότε μαθεύτηκε όλη η αλήθεια: Ένας απ' τους τέσσερες συνεργάτες

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΡΟΖΕ

(Συνέχεια από την σελίδα 18)

μ' αγαπήσης, Ροζέ. Δεν θα υπορέσης! Άφησέ με να σ' άρρωπα... Μπορείς έτσι να με κάνης ευτυχισμένη.

ΡΟΖΕ (άπογοητευμένος).— Μά δεν είμαι δικός σου, μόνον σου τό είπες. Κ' είναι αλήθεια. Δεν είμαι δικός σου!

ΒΕΡΑ.— Άν ήσουν δυνατός, τί αξία θα είχε η κυρία σου άπάνω σ' όλους τους άλλους;

ΡΟΖΕ.— Ωστε, νομίζεις...

ΒΕΡΑ.— Ροζέ, δεν πρέπει ν' άμφισβάλως για τον έαυτό σου!

ΡΟΖΕ.— Δεν άμφισβάλλω, άν έσύ δεν άμφισβάλλεις...

ΒΕΡΑ.— Με λογαριάζεις λοιπόν τόσο πολύ;

ΡΟΖΕ.— Ω, Βέρα! Από την ημέρα που μού είπες ότι η ζωή μου δεν σ' ένδιέφερε πια, ότι στενοχωριόσουν γιατί μου, έχασα το θάρρος μου, έχασα αυτή τη δύναμη που έψυχωνα όλες τις δουλειές μου. Έκανα ένα σωρό άνησυχίες και τό άποτέλεσμα είναι η άρνησις του Μπρισά...

ΒΕΡΑ.— Μά τώρα, η ζωή μου έχει ένα σκοπό: να σ' άγαπώ!

ΡΟΖΕ (με λυγμούς).— Βέρα, Βέρα! Είπε αλήθεια, μ' άγαπάς λοιπόν; Πιστεύεις σ' έμένα;

ΒΕΡΑ.— Ροζέ, άγάπη μου! (Πέφτει με δάκρυα στη νύ αγκαλιά του).

ΡΟΖΕ.— Α, θά δης τώρα, Βέρα! Θά δης άν με τρωούν ή άποτυχίες. Θά βρώ δέκα άλλους Μπρισά! Οι Αμερικανοί μού προσφέρουν κολοσσάια κεφάλαια. Άδρια νάλας θά δώ τον διευθυντή της «Αμερικαν Κόμπανυ». Μά κανείς εκεί; Τί σιχίζεις;

ΒΕΡΑ.— Τά είσιτήρια του έξπρές για τις γιορτές του Σάλτσμπουργκ...

ΡΟΖΕ (την άγκαλιάζει με πάθος).— Άγάπη μου!...

(Κι' έτσι άγκαλιασμένοι, έννομένοι πάλι, για πάντα αυτή τη φορά, τάζονται στα μάτια μ' έμπιστοσύνη και με φλογερό και παράφορο έσπαι).

ΠΩΛ ΖΕΡΑΝΤΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΠΑΓΙΔΕΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 21)

ήρθε στο σπίτι μου με το μαντώ που της άγοράσες κι' έφερε και το ράφτη με το μαντώ για τη γυναίκα μου...

Ο Ραούλ γλάλιασε. Έπειτα έγινε πράσινος.

— Τό ίδιο ήθελα να σου πώ κι' εγώ! ψιθύρισε.

— Άλήθεια;

— Σου τ' όρκίζομαι!...

Κι' άξαφνα έχωσε το χέρι του στην τσέπη του κι' έβγαλε ένα λογαριασμό.

— Τώρα καταλαβαίνω τί σημαίνει αυτό... ψιθύρισε. Σήμερα τό πρωί, έλαθα από τό ράφτη αυτό τό λογαριασμό. Άκουσε τί λέει: «Δι' ένόικιον ένός μαντώ από έρμινια φαντακά 40». Άγαπητέ μου Άνρι, μάς την έσκασαν ή γυναίκες μας. Νοίκιασαν ένα μαντώ και άλληλοπαρουσίαστην μπροστά μας, φορώντας το. Έτσι έπρεσε και σ' κι' εγώ στη φάκα. Την πάθαμε και τους άγοράσαμε τό μαντώ που ήτο τοῦσαν. Τώρα πρέπει να μού δώσης τό μισά... Κ' οι δύο πρέπει να πληρώσουμε τις ζημιές... Η γυναίκες μας, καθώς δλέπει, μάς έσθησαν μιά παγίδα και μάς έπιασαν σαν καυτορνιθία... Καί σ' άλλα με ύγειαν!

Έδωσα είκοσι φράγκα στο Ραούλ, του έσοφισα τό χέρι και χωριστήκαμε σαν κι' οί φίλοι μ' ένα μικρό χαμόγελο.

ΠΩΛ ΑΣΑΡ

του Λαρέζε, Στάμπι ονομαζόμενος, που υπηρετούσε και στην ιταλική κατασκοπεία, τά είχε άποκαλύψει όλα στους προϊσταμένους του. Έτσι η Μανταλένα συνελήφθη μόλις μπήκε στην Ιταλία μόνη, και για ν' άποφύγει τον ταπεινισμό, ανέλαβε να παραδώσει στους Ιταλούς τον Λαρέζε, όπως και τον παρέδωσε πράγματι δύο φορές. Όλα τα άλλα είχαν γράψει ή Ιταλικές έφημερίδες για την καταστροφή των γεφυρών του Πιάβε ήσαν ψεύτικα και είχαν σκοπό να παραπλανήσουν τον Λαρέζε.

Ο Λαρέζε καταδικάστηκε εις θάνατον. Πέθανε γενναίως καταράμενος ως την τελευταία στιγμή την Ιταλία μ' ανείς δεν έμαθε ποτέ ούτε ποιός ήταν, ούτε γιατί μισούσε τόσο την πατρίδα του.

SCHERK

Μιά Ματιά στον Πίνακα του Scherk

Χρώμα μαλλιών	Χρώμα ματιών	Επίδεξις	Πούδρα Mystikum	Κομπάκτ Mystikum (rouge)
ξανθά	γαλάνα	ώχρα ή ποικί	natural I	blonde rouge
ξανθά	γαλάνα ή καστανά	δερσοξη	natural I	orange
ξανθά	καστανά ή γαλά	ζωηρή (σταρετή)	rachel I ή natural I	rouge I
καστανά	καστανά ή γαλά	μελαχροινή	rachel I	india
καστανά	γαλάνα ή γαλά	λεπτή, χλωμή	natural II	corail
καστανά	καστανά	μελαχροινή των δερμίδων	natural III	
καστανά	καστανά	άχρωμη	natural II	cap
καστανά	καστανά	ζωηρή (σταρετή)	natural III	eliviv orange
μαύρα	μαύρα	ζωηρή (σταρετή)	rachel II ή tan	india ή clivia
μαύρα	μαύρα	πολύ μελαχροινή	natural II	corail

μας δείχνει ότι: σε μαλλιά καστανά, μάτια γαλάνα και έπαι δερμίδα χλωμή ηγαίνει καλύτερα πούδρα Mystikum, παί natural II και λιγάκι κομπάκτ corail! Αυτό όμως είναι άπλό παράδειγμα. Έαν είσθε ξανθή, σταρετή ή μελαχροινή: Η πούδρα Mystikum και τό κομπάκτ Mystikum, σύμφωνα με τον πίνακα του Σέρκ, σας δημιουργούν την άρμονική συμπλήρωση της όμορφιάς σας, και τό σπουδαιότερο: τον ιδεώδη ξεχωριστό σας τύπο.

Δείγματα πούδρας και κομπάκτ ως και τον πίνακα του Σέρκ σας άποστέλλομεν έναντι 3δρχ. γραμματοσήμου. Γεν. Άνθρωπος Π. Ι. Μαγκριώτης, Νίκης 10, Αθήναι.

Πούδρα Mystikum
Κομπάκτ Mystikum (Rouge)

Σε κομψά κουτάκια με καθρεπτάκι και houpette.

Πούδρα Mystikum σε κουτιά των 8ρχ. 80- και 50 Κομπάκτ Mystikum 40.

Για την πλάξ

μεταχειρισθήτε την κρέμαν

SKIN FOOD

"GEORGE"

(ΣΚΙΝ ΦΟΥΝΤ ΖΩΡΖ)

Εάν σας προφυλάξει από τ' ήλιοκλάματα και θά σας χαρίσει τό τόσο επιθυμητό ΜΠΡΟΝΖΕ ΧΡΩΜΑ της υπαίθρου. Διά π' όσον σχετική συμβουλήν άποταθήτε προσωπινώς προς τον κ. ΖΩΡΖ, Άκαδημίας 5. Τηλ. 20.918.

Μαζεύουμε τα Ύψαια Μαλλιά!

Μαλλιών όταν είναι περιποιημένα. Η σωστή περιποίησις είναι άπλή: μιά φορά την εβδομάδα λούσιμο με τό Σαμπουάν ΤΕΤ· ΤΕΤ· Tête-Noire! Κάθε φάκελλος περιέχει το ελκικό «ΕΒΕΚΛΑ» που δίνει σ' ένα μαλλί φυσική χαλάρω, ύγεια και τό διατηρεί πάντα άφρόσυλο. Δύο είδων σαμπουνών ΤΕΤ· ΤΕΤ· Tête-Noire υπάρχουν: τό ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ για ξανθά μαλλιά, τό ΣΑΜΠΟΖΑΝ για σκούρα.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤÊTE-NOIRE

2 είδη: Shampooan και Shampooan

ΔΡΧΜ 12.50

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΣΤΟΙΣΙΜΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ: ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

BRILLANTINE CHARMINE

CHARMINE. Α. Διά τ' α μαύρα και καστανά μαλλιά.

CHARMINE. Β. Διά τ' ξανθά.

Αναζωογονεί τό χρώμα των μαλλιών σας, χωρίς να είναι βαφή και έντός 10 το πολύ ημερών, έχετε τό φυσικόν χρώμα της κόμης σας: Μαύρα, καστανά, ή ξανθά.

Καταργούνται πλέον τ' άσπρα μαλλιά, και διότι χωρίς να βλάπτει καθόλου την ωραιότεραν απλυσότητα εξαλείφει την πιτυρίδα, και σταρετά την τριχόπτωση.

Δοκιμάσατε και θά πείσθετε μόνοι σας. Βιβλιογραφία και χοήσις, έντός του κυτίου.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Τ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΟΥΤΡΑ ΘΕΡΜΑ
ΘΑΛΑΣΣΙΑ & ΙΑΜΑΤΙΚΑ

Κ. Κ. ΠΕΤΤΙΤΑ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΣΑ
ΣΤΟΥΡΝΑΡΑ 49

Κάτωθι Ύπουργείου Υγιεινής και Προνοίας

ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΤΑΠΗΤΩΝ
εύθηνό και καλὸ γίνεται στὸ μόνον εἰδικὸν
ἐργοστάσιον ταπήτων

Θ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ & ΥΙΟΙ

Βιομήχανοι ταπήτων Ἀνατολῆς
ΤΗΛ. 24 697 ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 27

Ἡλεκτρικὸ ξεσκόνισμα, πλύσιμο, ἐπιδιορθώσεις.
Διατήρησις κατὰ τὸ θέρος εἰς εἰδικούς
θαλάμους.

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ!

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Πρὶν ἀποφασίσετε νὰ ντυθῆτε, νὰ κομψευθῆτε, νὰ ράψετε ἓνα καινούργιον φόρεμα, ἐπισκεφθῆτε τὸν Οἶκον Ραπτικής τῆς κ. Χρηστίνας Α. Θεοδωροπούλου, ὁδὸς Μητροπόλεως 14 α.

Εἰς τὸν Οἶκον Ραπτικής τῆς κ. Θεοδωροπούλου γίνονται ἀληθινὰ θαύματα. Αἱ κυρίαὶ ἐξέρχονται ἐκείθεν ντυμένες με γούστο παριζιάνικα.

Ὁ Οἶκος τῆς κ. Θεοδωροπούλου εἶνε μοναδικὸν σχολεῖον κοπτικῆς, μετὰ τὸ τελευταῖον γεωμετρικὸν σύστημα. Αἱ μαθήτριάς εὐρίσκουν εἰς αὐτὸν στοργικὸν ἐνδιαφέρον καὶ μέριμναν, οἰκογενειακὸν περιβάλλον καὶ ἐξέρχονται πολὺ ταχέως ἀριστα κατηρτισμέναι.

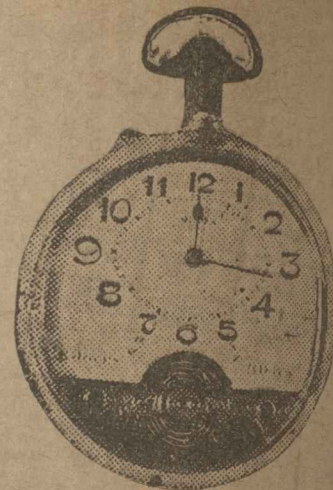
ΜΑΓΙΩ
ΝΕΑ ΣΧΕΔΙΑ

ΕΤΟΙΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙ ΜΕΤΡΩ

Χρώματα ἀμετάβλητα. — Τιμαὶ ἐργοστασίου. — Σακκάκια σπόρ ζέρσεϋ ἑτοίμα 425 καὶ ἐπὶ μέτρῳ. — πληθώρα ὑποκαμίσων σπόρ
Δεχόμεθα δελτίον λαϊκῆς πιστώσεως.

ΚΑΖΕ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 45

ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

ΑΡΓΥΡΑ ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ ΟΚΤΑΗΜΕΡΑ
ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Εὐθηνότερα κατὰ 30οιο τῶν τιμῶν τῆς ἀγορᾶς Ἀθηνῶν.
Μόλις παρελήφθη ἡ νέα ἀποστολὴ, παραγγεῖλατε ἐγκαιρῶς πρὶν ἐξαντληθοῦν.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΜΙΧΑΗΛ ΤΖΙΒΟΓΛΟΥ

Ὁδὸς Κάνιγγος 12 β

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφερείας Ἀθηνῶν — Πειραιῶς πρὸς
εὐκολίαν τοῦ κοινοῦ:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165.
ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86.
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θεσσαλίας ἀριθ. 110
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου.
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομυχάλη καὶ Καλλιδορίου
ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37.
ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδ. Συρράκου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ-ΣΕΚ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ ὁδ. Πειραιῶς 79, πλησίον Λαχαναγορᾶς
ΒΑΘΗΣ ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15α
ΠΛ. ΗΡΩΩΝ ὁδὸς Καραϊσκάκη 31
ΑΧΑΡΝΩΝ ὁδὸς Ἀχαρνῶν 114

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁδὸς Ὁμήρου 16, παρὰ τὴν Ἁγίαν Τριάδα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρᾶς Στοᾶς ἀριθ. 55
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου καὶ Ψαφῶν.
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντισχίας 2,

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλάσσόμενοι μετὰ πλησιέστερον συντοκιστὰν παραστήμας ἀποφεύγετε τὰ ἐξοδα καὶ τὴν ἀργοπορίαν τῆς μεταβιβάσεως εἰς τὸ κέντρον.

Mé lo
Persil

ἀσφαλίζει
ΠΟΥΓΑΔΑΝ
μυῦρα σὲν

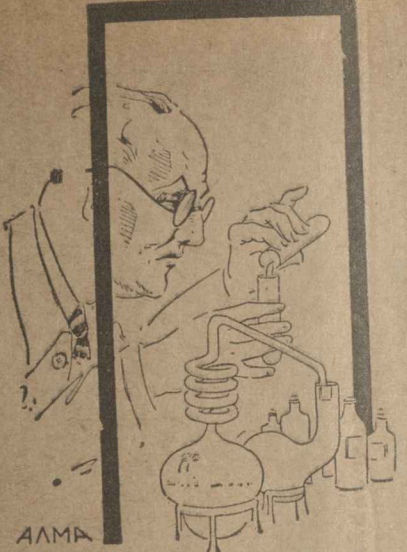
πολυμασμένην
ἀσπιδραπλοῦσιν
μαδαριολῆλος

ANNA M. ΛΑΔΗ
ΜΟΔΙΣΤΑ
ΚΗΦΙΣΣΙΑ

Κορεία

Kia
ἐξωστὴ δερμάτινα
ΤΟΝ ΠΟΔΟΝ
ὡς Dr. M. Scholl

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ-ΟΜΟΝΟΙ.

ἡ εἰστοί
ἐπιστημονικοὶ δοκιμοὶ

...μετὰ διάφορα εἰδικὰ ἐλαία, κρέμας, γάλατα
ἀραιότερος καὶ ἄλλας ὕλας, μὰς ὠδήγησαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ
ἀρισταὶ τρόπος διατηρήσεως τῆς νεότητος τῆς ἐπιδερμίδος εἶνε ἡ χρη-
σιμοποίησις δύο διαφόρων κρεμῶν τὰς ὁποίας κατόπιν ἐπισταμένων
δοκιμῶν ἐθέσαμεν εἰς κυκλοφορίαν καὶ συνιστῶμεν θερμῶς τὰς κρέμας
«Aimée» διὰ τὴν ἡμέραν καὶ «Aimée» διὰ τὴν νύκτα. Hug. Guerlain Paris

ΑΙΜΕΕ • HUG. GUERLAIN • PARIS

VICHY
ΠΗΓΑΙ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

CELESTINS
ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΝΕΦΡΩΝ, ΦΑΡΜΑΚΙΩΣ, ΔΙΑΒΗΤΟΥ, ΑΡΘΡΙΣΜΟΥ
ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ
HOPITAL ΣΤΟΜΑΧΟΥ & ΕΝΤΕΡΩΝ
GRANDE GRILLE ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΗΠΑΤΟΣ & ΧΟΛΟΛΙΘΩΝ

ΣΗΤΕΙΤΕ ΤΟΝ ΚΥΑΝΟΥΝ ΣΤΑΥΡΟΝ
ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΓΕΘΕΝ

VICHY-ETAT
ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΒΑΣΕΙ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΑΛΑΤΟΣ
ΕΞΑΓΟΜΕΝΟΥ ΕΚ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ
PASTILLES ΚΑΙ SURPASTILLES
ΑΡΩΜΑΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΣΤΟΜΑ, ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΟΥΝ ΤΗΝ ΠΕΨΝ
COMPRIMÉS
ΜΕΤΑΤΡΕΦΟΥΝ ΤΟ ΥΔΡ ΕΙΣ ΧΩΝΕΥΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΔΟΡΩΔΕΣ.

ΣΧΟΛΗ ΣΑΛΒΑΝΟΥ
περιλαμβάνουσα τελειότα-
τον
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ
Ὁδ. Βικτωρ Ουγκώ 41
Τηλ. 20.051
Οἱ νέοι κανονισμοὶ τοῦ
ἐκπαιδευτηρίου καὶ τοῦ οἰ-
κοτροφείου ἀποστέλλονται
τῷ αἰτοῦντι.
«ΦΟΙΝΙΞ»

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΚΙΘΑΡΑ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΠΑΡΕΙΜΕ ΤΗΝ
ΑΥΤΗΝ ΕΥΚΟΛΙΑΝ
ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ

ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ
ΧΑΡΙΖΕΙ ΤΟ
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΣ
ΤΟ ΜΗΝΑ.....

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΘΙΣΤΩΝ - ΓΕΩΔΟΡΑΚΟΠΟΛΙΣ - ΕΛΛΑΔ 131 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 12.784

ήμιν ΜΙΑ ΣΥΖΥΓΟΣ ΠΑΡΑΜΕΛΗΜΕΝΗ

«Ο Παύλος μου, πού τόν ά-
γαπούσα τόσο, πατέρας τών
δύο αγαπημένων παιδιών μας
μέ παραμελοῦσε. Περνοῦσε
σπάνια τά βράδυα στό σπύτι,
καί δταν ἔμενε ἦτο μαζί μου
ἀπότομος καί κακάκεφος. Ἀ-
κουσα τότε ἕνα βράδυ νά ὁμι-
λοῦν γιά μιᾶ ἄλλη γυναίκα.
Ἐνόμισα ὅτι ἡ καρδιά μου θά
ἔσπαζε καί δταν ἡ ἀδελφή μου
Λουίζα ἦλθε νά μάς ἐπισκεφθῇ
τῆς εἶπα ὅλον τόν πόνο μου.
Μοῦ ἔδωσε μιᾶ θαυμασία συ-
βουλή.

«Ἡ μητρότης καί αἱ οἱ
κριαί ἐργασίαι ἐχάλασαν τὸ
πρόσωπό σου Νίνα, μοῦ εἶπε.
Σέ κανένα ἀνδρα δέν ἀρέσει
νά ξαναβρίσκη στό σπύτι μιᾶ
γυναίκα ρυτιδωμένη, γηρασμέ-
νη, πού δείχνει κουρασμένη.
Ἀλλά υἱὸν ἀπελπίζεσαι, διότι
γνωρίζω ἕνα μέσον ταχύ καί
εὐκόλον διὰ νά ἀπαλλαγῇς
ἀπ' αὐτάς τὰς ρυτίδας καί νά
ξανακάμης τὸ πρόσωπό σου
καθαρό, φρέσκο καί νεανικό
ὅπως ἦσουν μιᾶ σύζυγος τό-
σον μαγευτική στήν ἀρχή τοῦ
γάμου σου».

Μου εἶπε τὸ μυστικόν της,
τὸ ὁποῖον συνίσταται εἰς τὸ
νά μεταχειρίζεται κάθε βράδυ
προτοῦ κατακλιθῇ ΚΡΕΜΑ ΤΟ-
ΚΑΛΟΝ, χρώματος ρόζ. Τὴν
ἐδοκίμασα πράγματι καί ἔμει-
να κατάπληκτος ἀπὸ τὴν βελ-
τίωσι ὅπου ἐπροξένησε εἰς τὴν
ἐπιδερμίδα μου. Ἐντὸς μερι-

κῶν ἐβδομάδων ὅλα αἱ ρυτί-
δες ἐξηλείφθησαν καί ξαναπέ-
κτησα τὴν κοριτσιίστικὴ μου
φρεσκάδα. Τώρα ὁ Παύλος
μου μοῦ λέγει ὅτι εἶνε πιδ πο-
λὺ ἐρωτευμένος μαζί μου ἀπὸ
ἄλλοτε. Τὸ μυστικόν τῆς ΚΡΕ-
ΜΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ τροφή διὰ τὴν
ἐπιδερμίδα εἶνε ὅτι περιέχει
ἐν ὀλικὸν ἀνανεωτικὸν καί φυ-
σικὸν ὀνομαζόμενον «Biocel»
τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἐντὸς
τῆς ἐπιδερμίδος. Ὅταν ἡ ἐπι-
δερμὶς χάνη τὸ φυσικὸν της
«Biocel» γίνονται αἱ ρυτίδες
δταν τοῦ ἐπαναδίδεται αἱ ρυ-
τίδες ἐξαφανίζονται. Τὸ «Bio-
cel» ἐπιτυγχάνεται τώρα ἀπὸ
νέα ζῶα κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ
καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου
τῆς Βιέννης Dr Karl Steljka
καί περιέχεται ἐντὸς τῆς ΚΡΕ-
ΜΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ, χρώματος
ρόζ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα.

Μεταχειρίζοντάς τὴν τὸ βρά-
δυ πρὸ τοῦ ὕπνου κάθε γυναί-
κα δύναται ν' ἀπαλαγῇ ταχέ-
ως ἀπὸ τὰς ρυτίδας, νά ξανα-
νείωσῃ μιᾶ ἐπιδερμίδα γηρασμέ-
νη καί μαραμμένη καί νά φαίνε-
ται 10—15 χρόνια νεώτερα. Κα-
λὰ ἀποτελέσματα εἶνε ἐγγυη-
μένα ἄλλως τὰ χρήματα ἐπι-
στρέφονται.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηγῆ-
τοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν
τῷ Πανεπιστημίῳ. Μενάνδρου
27—Ἀθήναι. Τηλ. 1.60

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένος,
διαθέτων ὥρας ἀναλαμβάνει
τὴν τήρησιν βιβλίων. Πληροφο-
ρίαι: Ὁδὸς Γερμανικοῦ 10,
Ἐνταῦθα.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Ἐπὶ 16ετιᾶν ἐπιμελητὴς τῆς
ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ κα-
θηγητοῦ κ. Γ. Φωτεινοῦ δέ-
χεται, ὁδὸς Κεφαλληνίας καί
Τεγέας 1

Ὁραὶ 8—11 — 4—6

Ἀρ. Τηλ. 80215

Αἱ ΤΡΙΧΕΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΧΕΙΡΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Ἐξαφανίζονται ἀμέσως χάρις εἰς τὸ
ἀποτριχωτικὸν RASOLIN. Διὰ τῆς τα-
κτικῆς δὲ χρήσεως τοῦ RASOLIN αἱ
ρίζαι τῶν τριχῶν ἐξασθενοῦν καί
σὺν τῷ χρόνῳ θά ἀπαλλαγῇτε τελεί-
ως τῶν ἐνοχλητικῶν τριχῶν. Εἶνε
τελείως ἀβλαβές, δέν ἐρεθίζει τὸ
δέρμα, λευκὸν καί ἀρωματισμένο.
Προϊὸν τῶν ἐργοστασίων Pharma-
kon G. m. b. H. Munchen Allemagne.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος

Ι. ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ
ΕΜΜ, ΜΠΕΝΑΚΗ 8 - ΑΘΗΝΑΙ

RASOLIN

Κυρία,

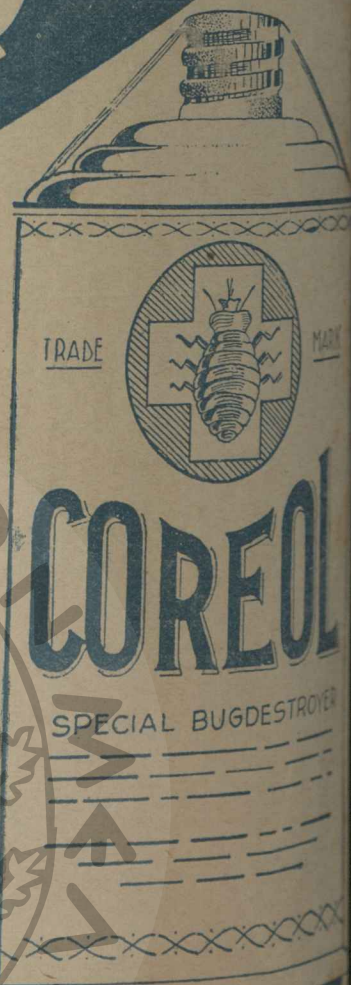
Σὰς συνιστῶμεν νά ἔχετε μόνι-
σας τὰ φορέματά σας, τὰ μαλλιά,
τὰ νήματά σας ὡς καί τίς ψάθες
σας μόνον μέ τὰς γνησίας καί πα-
γκοσμίου φήμης γερμανικὰς θαφάς
«ARTI», διότι οὕτω μόνον θά εἰσθε
βεβαία ὅτι θά ἐπιτύχετε ἀπολύτως
εἰς τὴν θαφὴν καί χωρίς νά ἴσση
τὴν παραμικράν φθοράν τὸ φόρεμά
σας. Μία θαφὴ διὰ νά εἶνε καλή
δέν ἀρκεῖ μόνο τὸ νά θάφῃ τὸ ὄψο-
σμα, ἀλλά πρέπει πρὸ παντός καί
νά μὴ τὸ καταστρέφῃ. Παλαιοὶ φέ-
ρεμα θαφέν μέ «ARTI», οὐδέποτε
ἀναγνωρίζεται ὡς θαμμένον. Αἱ θα-
φαὶ «ARTI» οὐδέποτε ξεθάφουν.
Ἐμπριμέ φορέματα θάφονται ἐπιτυ-
χῶς μέ θαφάς «ARTI», ἀφοῦ προη-
γουμένως ἀποχρωματισθῶν μέ τὸν
εἰδικὸν ἀποχρωματιστὴν «ARTI».

Αἱ θαφαὶ «ARTI» πωλοῦνται στὰ
φαρμακεία καί ἐμπορικὰ τῆς συνοι-
κίας σας εἰς 61 μοντέρνους χρωμα-
τισμοὺς.

ΠΕΤΡΟΣ Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι-Λέκα 21α
Γεν. Ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΟΡΕΟΚΤΟΝΟΝ

**ΘΟΝΕΥΕΙ ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΩΣ
ΤΟΥΣ ΚΟΡΕΟΥΣ & ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ
ΡΙΖΙΚΩΣ ΤΑ ΩΡΙΑ ΤΩΝ
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ**

Γεν. αντιπρ. εταιρία ΛΕΥΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ,
ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 24-739